THE

GOVERNMENT BRENNEN COLLEGE MAGAZINE

MARCH — 1935

EDITORIAL COMMITTEE.

P. V. SUBRAHMANNYA AIYER, M. A., L. T.
M. MUHAMMAD GHANI, M. A.
K. K. CHATHU ACHAN, M. A., L. T.
K. V. MANAN GURUKKAL.

Published by Mr. T. M. Kelu Nedungadi, M. A., L. T., Principal,
Government Brennen College,

Printed at the Vidya Vilasam Press,
TELLICHERRY.

94170
19098

521:N252
G6

CONTENTS

ENGLISH

PAGE

1. Presidential Address at the College Day Function— Rao Sahib P. R. Marar. 1
2. Leelavathi—P. K. Koru. 7
3. Who gained? The Robber or the Robbed?— P. Kannan Nambiar. 10
4. Holism: A new Philosophy—T. Raghavan Nair. 12
5. The Ghost—T. K. Lekshmanan. 14
6. Heavy Hydrogen—K. Pythalkutti Nair. 17
7. An April Fool—T. C. Kunhamad. 20
8. The Advantages of Co-operative Societies— C. Narayanan. 23
9. A Contribution that was not intended— T. V. Anandan. 28
10. Women under Islam—K. Andrew. 32
11. Sunset at Sea—V. K. Karunakara Menon. 35
12. Is Scentific Progress a Menace to the World Peace—A. G. Narasimham. 36
13. Verses on Myself—by Coal-Tar. 41
14. Tit Bits. 43
15. College Notes. 44

MALAYALAM

1. വിദ്യാഗർവ്വം—RAMU, PUTHUKUTI 1
2. മലയാണ്മയിലെ മഹിമയേറിയ മഹാകാവ്യം— T. C. N. NAMBIAR 2
3. സ്ത്രീകളുംലോകസഞ്ചാരവും--K. V. PARU 4
4. വള്ളത്തോൾ—P. KUNHIRAMAN 6
5. നിരാശയിൽ—KOYITHATTA NARAYANAN 14
6. ഹൈന്ദവസമുദായത്തിലെ അനാചാരങ്ങൾ—C. NARAYANAN ... 15
7. പിതാവ്—V. C. ABUVAKKAR. 20
8. മഹത്വത്തെ പെററുവളത്തിയ മാതാവ് അഥവാ ലെററീഷ്യാ റോമലിൻ ബോണപ്പാട്ട്—N. P. NARAYANAN NAIR ... 23
9. സഹകരണം—P. UMMARKUTTI 28
10. സ്വാതന്ത്ര്യം—T. V. DAMODARAN NAIR 31
11. യഥാത്ഥപ്രേമം ജാതിയെ ആദരിക്കുന്നില്ല— T. ACHUTHA MENON ... 35
12. വികടകവി—PAZHAYANNUR RAMA PISHAROTI ... 45
13. അവരെന്തിന്നവതരിച്ചു?—T. C. N. NAMBIAR ... 49

MADRAS

Rao Sahib Pattath Ramunni Marar, B.A., B.L., who presided over the College Day Celebrations on the 10th February 1935.

Presidential Address

Delivered at the College Day Celebration

on February 10, 1935

BY RAO SAHIB P. RAMUNNI MARAR, B.A., B.L.

[illegible] Gentlemen,

WHEN the Principal of this College asked me to preside over this year's College Day function, I, although one of the oldest of the [illegible] of this College, felt considerable diffidence in agreeing to [illegible] that at least a little of a speech-making would be expected [illegible] I suggested the name of a senior of mine in the list of old [illegible] had [illegible] not, on account of some domestic calamity [illegible] here to-day. So I had to shoulder the responsibility, which [illegible] and I thought that as an old boy I would not be [illegible] though I felt that in performing this [illegible] which I am now, I might not [illegible] in this [illegible] love and affection [illegible] and I [illegible] sure that any thing [illegible] will all be made up by that [illegible] in the [illegible] I look upon the presidentship of the College Day [illegible] honour that the College can confer on me and [illegible] the Principal and Staff for having so kindly [illegible] this year.

[illegible] students of the College I have a few words to say. [illegible] wise man, come here to give you advice. [illegible] unalloyed truth and that is that I am very [illegible] Therefore I take the liberty of saying [illegible] consideration [illegible] you [illegible]

Rao Sahib [illegible] Emmanuel [illegible], B.A., B.L., who presided over the College Day Celebrations on the [illegible] February [illegible].

[library stamp, illegible]

Presidential Address

Delivered at the College Day Celebaration

on February 10, 1935.

BY RAO SAHIB P. RAMUNNI MARAR. B. A. B. L.

Ladies and Gentlemen,

WHEN the Principal of this College asked me to preside over this year's College Day function, I, although one of the oldest of the old boys of this College, felt considerable diffidence in agreeing to it, as I knew that at least a little of a speech-making would be expected of me. I suggested the name of a senior of mine in the list of old boys, but that friend could not, on account of some domestic calamity be present here to day. So I had to shoulder the responsibility, which I most willingly did. I thought that as an old boy I would not be justified in refusing it, even though I felt that in performing that part of my duty as president at which I am now, I might not be equal to the task. Whether my performance in this line is a success or not, one thing I can assure you. I yield to none in the love and affection that I have for this institution and I am therefore sure that any thing that is wanting in me in many respects will all be made up by that unlimited good feeling that I always proudly carry in me regarding this institution. I look upon the presidentship of the College Day Function as a great honour that the College can confer on me and I most heartily thank the Principal and Staff for having so kindly confered it on me this year.

To you, the students of the College I have a few words to say. I do not pose myself as a wise man, come here to give you advice. Wise or not, one thing is an unalloyed truth and that is that I am very many years your senior in age. Therefore I take the liberty of saying a few words which after mature consideration you may reject, if you find them to be unacceptable.

I was a student of the feeder institution of Tiruvangad from 1884 to 1887 and from 1888 to the end of 1894, of this College. The Principal of this College then, was the late Mr. P. P. De. Rosario who was also, if I might say so, the father of this College. Amongst his assistants were such eminent teachers as the late Rao Bahadur Sreenivasa Iyer, who after being the Principal of this College for some years became the Principal of the Hindu College, Tinnevelly; the late Mr. Sheshagiri Prabhu who had earned a name and fame as a teacher in several other places as well, and the late Mr. K. Krishnan Nair who also was Principal of this College for several years and recently died in his advanced old age. In those days we never heard of strikes among students. To the Indian, there is none as dear as the Guru. Want of love or affection or regard for the Guru is a thing that can never find a place in an Indian mind. Nobody is perfect and no Guru can be perfect. Even Brihaspathy may not be perfect. A teacher may have his faults—why, I say every teacher must have some faults or other. But are the students, studying under him, the persons to expose such faults or the persons to correct him? We now and then read in the papers of strikes in educational institutions; students combining and walking out of their classes, leaving the teachers in the class rooms. Young friends, let me tell you that you should not be judges to decide if a teacher has gone wrong. If you have a grievance against a teacher, report the matter to your guardians and let them decide what has to be done in the matter. You must always remember the word *discipline*. You must always try and succeed in obeying the order of your Guru, and only report to your guardians if you feel that any order of his was unjust. In my opinion the curse of a Guru is the greatest calamity that a student has to be afraid of. I say all this, not so much because there has been any such occasion in this college, but because I thought it to be a very important matter in addressing students about. So this is the first thing I have to tell you which I request you to bear in mind so long as you are students whether of this College or of any other institution.

The next thing that I wish to tell you about is Politics. These are days when nothing else is heard of except the WHITE PAPER, the J. P. C. REPORT and the CONGRESS. The question is what part you, my young friends, should take in these and allied matters. Friends, believe me when I tell you that I want every one of you to

take a keen interest in Politics. But the question is when it is that you should do so. You are amongst the pillars on which rest the glorious future of our motherland. Amongst you and men of your set, are our future judges, lawyers, ministers and other officers on whom the administration has hereafter to rest. You must as you grow up qualify yourselves for the great task before you. For that you must try and keep yourselves in touch with the current politics. But that is to be done only by reading newspapers and books and in my opinion not by taking any active part in Politics now. Young as you are, you must train your mind in such a way that you hear and read all political matters, but avoid taking active part in anything political. In your later years, after entering life, decide as to whether you will join the Congress and work for the uplift of the country in that way or adopt any other mode of political work. This certainly is not the time for you to take part in politics. If you now do so, your studies might be affected with the probable and possible result, that when much is expected of you, you may not be fit to do much.

One other matter that is of equal importance as the ones that I have dwelt upon, is this. I request you to show a spirit of independence always. But please remember the word I use. It is INDEPENDENCE which you should scrupulously keep apart from IMPERTINENCE. Give no room to charecterise yourself as impertinent when you show your Independence. The distinction between the two is sometimes very nice. One should feel proud in being independent, but should feel ashamed of being impertinent. In short, young frends, permit me to tell you that now you have to learn to obey so that in future you might know to command. Be independent but never impertinent. Always have regard and respect for your teachers. Above all, never swerve from the path of truth. The greatest Indian living to day, is one who preaches only about truth. In the words of the great Malayalam poet "സത്യം പറവാൻ ധൈര്യമുണ്ടാകണം" This is what you should wish and pray for.

Last year, that learned, experienced and pious gentleman, Mr. Panicker adopted a practical and silent way of giving these and other good advice by giving a copy of the Geetha to each of the senior students. To all of you, whatever be the religion you follow, I would

say that you should read that splendid book of books. Such of you as are not inclined to believe in the historical personages therein referred to, might read it as a book of advice from a great Guru to his pupil. I do not say that the Geetha contains general teachings different from those in the Quoran or the Bible. The Geetha is in fluent good poetry and can threfore be easily committed to memory unlike the Quoran or the Bible which are in prose. This is all that I have to tell you by way of advice. I know that these points are controversial and difference of opinion there would be regarding them. But I have said that I thought to be for your good.

Young Friends! this College is only about four and half decades old. Yet, you can see the old boys of this college from the cool heights of the Himalayas on the north, to Cape Comorin on the south, engaged in different pursuits in life, over and above a few who are beyond the seas in foreign countries. I request you to have a deep feeling of love for this only College in North Malabar, whereever you happen to be in future days and whatever your vocation be. Looking to what has happened in recent years, one is inclined to fear that at any time propsals may be brought to abolish the College with the object of saving money. For that one reason, I am sorry that the administration of the College has gone out of the hands of the Municipality. Let us hope that the authorities will not abolish this College, this being the only one in North Malabar.

Friends! You have heard the Principal's report. The results in the various examinations are not at all discouraging. One thing has to be said with regard to the staff. Constant transfers of teachers will not and cannot be to the good of the students. Transfers by way of promotion or other unavoidable circumstances cannot be a source of grievance. Teachers have to understand the students in their charge and students have to understand the teachers also. By the time a teacher is in the station, just long enough to understand those left to his care, if he is transferrod and another is sent in his place, that would work a good deal of hardship on the students. As regards want of proper accomodation that has been a standing grievance ever since the College as such was started. It is a great pity that the authorities are not able to find funds to help the College with additional accomodation. I join the Principal in the request

made by him to the Old Boys as also in the hope expressed by him in the matter of help, whice I hope will get good response. Personally I congratulate Khan Saheb C. K. P. Mammad Keyi on his liberality in the matter of endowment proposed, and on behalf of the Principal, staff and students I thank him for it. I hope there will be others soon to follow him. It is a matter for unbounded joy to find the Principal, staff and students not as many persons simply discharging their official duties, but as members of one family. I join the Principal in expressing sorrow regarding those that have been removed by the cruel hands of death—particularly in the case of Mr. Candeth who has been taken away in the prime of his youth.

Turning to you the Prize winners. I congratulate you for having won the prizes. To the others I say that you should not feel disheartened in that you did not win any prize. Work hard and try to get prizes next year. In the days when I was a student of this College there were not the facilities you now have in the matter of games. That is one branch of what one might call your studies. Please remember that without health all your successes in examinations will be of no good. The best way to be healthy will be by taking good exercise. And therefore you should play at intervals and even in that, try to secure creditable position as the students of this College have in recent years secured.

A word about the unemployment problem which is very much thought of and talked of, will not be out of place here. Our Universities are charecterised as so many pieces of machinery producing large number of graduates year after year and there is an ever increasing number of educated men unemployed. Higher education is very costly and so far as your guardians are able to give you, go in for it. But do not think of Government service alone as your ultimate goal. When it is time to enter life your only idea should be to do some honest good work which will enable you to make a decent living, and be of help to others.

On behalf of myself and these assembled here to day I thank those who have undertaken to entertain us by the rest of the items of the programme.

Friends! I do not want to take any more of your time at this late hour. I thank you all for having come here and honoured the College by taking part in the function, and once more I thank the Principal of the College and staff for the honour they have conferred on me.

I wind up with a prayer in the words of the famous poet VALMIKI.

"നമോസ്തു രാമായ സലക്ഷ്മണായ
ദേവ്യൈച തസ്യൈ ജനകാത്മജായൈ
നമോസ്തു രുദ്രേന്ദ്രയമാനിലേഭ്യോ
നമോസ്തു ചന്ദ്രാർക്ക മരുൽഗണേഭ്യഃ"

P. P. Kunhiananda Kurup of the Senior Training Class whose weight-lifting and other feats of strength drew a storm of applause. College Day (1934-35)

Leelavathi

LEELAVATHI is one of the most popular books in Sanskrit. It is as much loved and honoured by astronomers, astrologers and architects as Sakunthalam is by literary men. Bhaskara-acharya about whom an article appeared in the last year's issue of this magazine is its author. It is couched in simple, elegant and beautiful language which suggests some resemblance to movements of children at play and some say that the book was hence called 'Leelavathi' which means 'abounding in mirthful play'. Others say that the book was named after the Acharya's only and beloved daughter, Leelavathi.

In Malabar many would speak about the book and a few have read it. Varied are the estimates formed by these men. There are men who think that it equals, not in beauty, but in substance, any modern book on mathematics. It only reveals an amount of self-complacence and abysmal ignorance about the advance of mathematics made in the past three centuries. Many have no estimate at all, but are only delighted to know by heart two or three verses from the book. If described as an elementary treatise on arithmetic and mensuration, it may be mistaken to be something like one of the many text books in Elementary mathematics. Leelavathi was written with a more serious purpose and was certainly one of the best books on the subject in the age in which it came into being, 12th Century. A. D. A brief description of the book and a few problems from it are given below.

The book begins with the tables of length, capacity, weight and time. Local differences in the units employed are pointed out. After a brief statement of decimal systematisation of numbers and the names of 18 places ending in parardham ($=10^{17}$) the author passes on to the discussion of the fundamental operations called parikarmashtakam consisting of addition, subtraction, multiplication, division, squaring, cubing and extraction of square and cube roots, with clear expositions of the principles involved in these processes like $a(b+c)=ab+ac$, $(a\pm b)^2=a^2\pm 2ab+b^2$, $\frac{a}{b\pm k}=\frac{a}{b}\mp\frac{ak}{b(b\pm k)}$ and the corresponding geometrical illustrations, These operations are extended to fractions and zero and series like that of the natural numbers, their

squares and cubes are treated as an extension of the process of addition. 'Pythagoras' theorem is deduced from the usual geometrical illustration for $(a+b^2)=(a-b^2)+4ab$ by joining the diagonals of the rectangles ab so as to obtain a square whose side is the diagonal of rectangle. Decimal notation is not extended to fractions, but for clever approximations in square root etc., the number is multiplied and divided by powers of 10. Thus $\sqrt{2}=\sqrt{\frac{2000000}{1000000}}=\frac{1414}{1000}$

Proportion, direct, inverse, simple and compound is discussed in the first part of the book and applied to geometrical figures in the second part where a whole chapter is set apart for the discussion of shadows. Ratio is not thought of as such and proportion is given under various headings like Trairasikam, Vyasthatrairasikam, pancharasikam, Saptharasikam and so forth. Exercises in this section are interesting as they reveal business transactions and rates of interest of the time.

Continued fractions known as Valli and their application to the solution of indeterminate equations (Kuttakam) are given in some detail. Simple and simultaneous equations and quadratic equations and indeterminate equations of the second degree are not given any prominent place. These topics are discussed in the author's book on Algebra known as Beeja ganitham. This shows that Acharya recognised arithmetic and algebra as separate branches of mathematics and marked off the appropriate topics for each subject. Surd (Karani) is discussed only in Beeja ganitham. Arithmetic concerned itself with commensurable numbers.

All the common formulae in mensuration are given for plane figures and solid figures including truncated cones and spheres. Approximate values of Π ($\frac{22}{7}$ and 3·1416) are given. But the method of deriving them is not discussed. From Acharya's other books we may note that no series for Π was known to him. By repeated application of Pythagoras' theorem the length of the chord connecting the extremities of an arc equal to $\frac{1}{96}$ of the circumference was calculated and then multiplied by 96. He discusses in Leelavathi the area of quadrilaterals, but is not able to understand Brahmagupta's formula for the area of a cyclic quadrilatoral, now given in all elementary text-books on Trigonometry and expresses surprise at the formula.

Bhaskara's problems in Leelavathi are very interesting. The purpose is to illustrate some mathematical principle, but care is almost invariably taken to give the problems a lyrical touch, which puts fresh enthusiasm into the reader and in my opinion this is a point well worth the notice of modern text-book writers. A few illustrations are given below.

Far off in a pond where waterfowls swam about in mirth was seen the bud of a lotus at a height of half a cubit from the water. Slowly moved by the breeze, the bud sank down under water at a distance of two cubits from where it stood. Now tell me without delay the depth of water at the spot. Note how the author calls attention to waterfowls and lotus-bud and even its slowly sinking down. The following problem involves a quadratic equation. Though the general case is not discussed the rule for the solution of such problems is given. There was a certain number of bees in a hive. The squareroot of half the number and $\frac{8}{9}$ of the whole flew away to a malathi creeper. One was seen humming to another which went out in the night in search of nectar and was imprisoned in a lotus flower, when it folded in the morning. If the hive is now empty, tell me the number that was in the hive. See yet another problem on fraction. The necklace of pearls about a young lady's neck snapped. A third of the pearls fell on the ground. A fifth fell on the bed. A sixth part was picked up by her and a tenth by her husband. Six pearls were seen hanging on the thread. How many were in the garland? Leelavathi contains a good many problems of this type and it is one of the enchanting features of the book. It need not be said again that carefully chosen Sanskrit words set in appropriate metres make the problems all the more attractive.

P. K. Koru.

Who gained? The Robber or the Robbed?

:o:

I

LAL Chand got out of the College, to find himself faced with the problem of employment. Four long years he had spent in mastering literature and science and had come out of the University examination quite creditably. Any way, he was not better for it when he began to search for a job.

He was poor. He tried for many vacancies but none of them he got, money and recommendation being of utmost necessity. That university product, his head full of new and original theories, found every one of the officials turning him out without any sort of formality. Too painful for human contemplation!

II

A vacancy of a clerical post had occurred in the local Deputy Inspector's Office. He wished to get it, but had no money to spend nor any influential person to recommend him. Being in a state of despair, devising plans after plans to get posted and dismissing them one by one, he was loitering on the platform of the local station as was his wont. Just then, the mail train brought thither a young graduate from Madura.

Curiously enough, his name was Lal Chand the same as that of our hero. He belonged to a very respectacle family and could live without a job, but being possessed of a sort of frenzy for Government posts, he was bent upon getting a job at any cost. He had come all this distance for a salary of twenty five rupees!

It is only natural that they became easily acquainted, being a stranger, he would gladly welcome it.

The poor innocent stranger, knowing not the ways of the world disclosed to his new friend the possibilities of his getting the job and the best chances he stood. He had brought a strong recommendation letter (as he put it) from a powerful relative of the local Deputy Inspector, one Rao Bahadur. adding at the same time that it had been the fruit of his hard and continuous labour extending over more or less a long part of ten days,.

III

A terrible idea crossed the mind of Lal as he thought over his new friend. A job! near his home! a pretty good income! honourable! all could be done....................

"What is morality after all! As science advances, everything is becoming more and more subservient to man. Why not moral principles be!" so argued the science graduate. 'He is rich, I am poor. It is only just that I do this, it is to support a family in distress that I do this. What a curious coincidence that his and my name are the same! Probably the kind almighty has sent him here so that I may get a job" so thought the religious-minded Lal, "He does not even know my name! Poor fool! Of course there is some hazard. I must face it. Job is everything to a Graduate."

IV

Lal stole the recommendation letter! He stole it! A university gentlemen stealing! base and mean of course, but what are they doing in a far more civilised country, America? Robbing in the open day light!

With a triumphant smile on his face, Lal made his appearence in the office of the Deputy Inspector. Full of hope in his heart, Lal produced the stolen letter while the Inspector was gazing at him and studying him with his bloodshot eyes. 'Who gave you this letter' 'Mr. So and so' was the quick and ready reply. He perused the letter while Lal stood throbbing with expectations. With a cold harsh look and sarcastic smile, the Inspector threw the letter at him and safely turned him out of the office without any formal explanation.

In the letter, the respected Rao Bahadur had written "Dear Sir, the bearer, Lal Chand by name, has been troubling me for ten long days. I am sorry to have written this. Hope that you will treat him as he deserves."

P. Kannan Nambiar,
I CLASS.

Holism: a new philosophy.

BIOLOGICAL science had raised visions of a world evolving with mechanistic precision. But it happens that beings appear again and again in life and are not evolved from prior conditions. It was hoped that the theory of "emergent" evolution would get over the difficulty, but apart from describing a tendency in nature it has not explained the cause of the emergence of new values. The Theory has after all only given the phenomenon a new name.

It was the faith and hope of the physical sciences also until two decades ago that the universe was mechanistic. Helmholtz had said, "the final aim of all natural science is to resolve itself into mechanics." Lord Kelvin, Westerton, Maxwell and others had shared his belief. They had hoped to strike at the theory of free will by demonstrating that living things were governed by natural laws in the same way as inanimate nature. When however it became possible to study experimentally the behaviour of single molecules, atoms and electrons, the mechanistic theory regarding the universe began to lose ground. While chunks of matter were found to behave in a mechanical way much the same as a crowd of people, tiny parts of it like the molecules and atoms behaved as they pleased just as single individuals. In the light of the new knowledge on radiation Professor MaxPlanck has brought forward his quantum theory describing the course of nature as if it proceeded in tiny jumps and jerks. The new science has thereby introduced into the conception of life the element of chance. Still the diehards among the scientists manifest a lingering faith in the law of causation. They hope that history may repeat itself and the apparent capriciousness that is now found in the ultimate elements of the physical world may in the light of fuller knowledge be shown to arise out of the operation of the law of cause and effect. Whether old science or new science, whatever words science may use for its concepts, quantum or continuum, each of these words is after all only a statement of certain mathematical relations. New science differs from old only in that its concepts are unpicturable, and is just as unable to say anything in revelation of the substance of the elements out of which we have built the perceptual world. Philosopher scientists like Professor Eddington and Sir James Jeans have therefore

given science a new orientation which tends towards postulating Mind as the ultimate reality and Nature as a complex thought.

General Smuts of South Africa is also a philosopher scientist. He has developed a new philosophy called Holism. Holistic philosophy has been built on the foundations of new science. Space and Time are considered by new science not as homogeneous continuance but as a structure having a curvature. And so are atoms, molecules and electrons considered as structures. The philosophy of Smuts is based on the structural scheme of things. He postulates that there is in life a tendency to the formulation of systemic wholes and that each whole is greater than the sum of its parts. In a mechanism where there are a number of working parts the total effect is merely the sum of the effects of the separate parts and by his assumption that each systemic whole surpasses the aggregate of its parts Holism is opposed to a mechanistic conception of life. Each systemic whole is according to the new philosophy bestowed with a creative power of far reaching character.

When such an assumption as the above is made, it follows as a matter of course that new values may now and again emerge in life. We may also regard an organism as a section of history containing within itself its past and present and even its future. Life, Mind and Personality are the next higher wholes than organism and by virtue of their holistic structure have much greater creative powers than wholes of lower orders. The universe would thus seem to be tending to the holistic type as its immanent ideal. It is a hopeful outlook as it envisages that Truth and Beauty and Goodness are ultimately realisable.

The Ghost

"RAJU should not have given out my name when the teacher asked who had spilt the ink upon his chair. He is always such an unsociable and proud boy. I will blow his brains out when I next meet him."

The speaker was Ramu, the most wicked of the boys of his class and the persons addressed were three or four of his most intimate friends. They were alone in the drill shed of their school.

"I have the same opinion about Raju," spoke Somu. "What a naughty boy he is!"

"He will get something from me within a week, or my name is not Ramu."

"Nobody would betray a friend," said squint-eyed Venu philosophically. "We must teach him a lesson," he added referring to young Raju.

A bright idea struck mischievous Somu. "I hear that Raju is very much afraid of ghosts and that the very name of one sends him out of his senses. Suppose, at night, one of us appears as a ghost and frightens him? That would be fun indeed!"

"Well, you ought to be presented with a gold medal for your idea," gladly retorted Ramu. "Raju should be made to come here to-morrow night. I shall appear as a ghost and try to frighten him."

The conspirators separated without knowing what harm they were going to work within one or two days.

* * * *

"You will certainly come here to-morrow night at nine, Raju? You may have known that we are going to rehearse a drama. Myself and some others have parts in it," said Ramu to Raju the same day.

"Oh! is it? Then I shall come. I like to see a drama," innocently answered the other, and Ramu went away inwardly much pleased.

*　　　*　　　*　　　*

It was about eight thirty the next night when Raju was slowly crossing the maidan, at the border of which was situated the school. The moon was shining bright and every object on the face of the earth appeared to be immersed in peaceful repose.

Young Raju reached the school gate and slowly went forward. A dark cloud covered the moon from view and the moon-light went dim. Very fearful by nature, the boy increased his speed and entered the front verandah. Before reaching the big hall at the back he had to traverse a dark corridor. The corridor would always be free for passage, having no doors of its own, though many opened into it. No light was visible, nor was any voice audible. Raju's heart beat faster as he went along. Soon he came to the back verandah. Here he was hesitating whether to proceed or to turn back, when some white moving figure greeted his eye from the garden. In day-light, this figure could be distinguished to be that of a boy's, covered almost completely in white, with two black spots at the regions of its eyes and a narrow slit a little below it. But at night it appeared to Raju as some other well-known being. The cold perspiration broke upon his brow and with a hideous scream he turned and took to his heels. With a louder howl the white figure began to follow him.

On and on ran ill-fated Raju with the horrible 'ghost' at his heels. He cared not which way he was running. Only one thing was present to his mind, and that was the figure of the ghost. He raced over sharp stones, through thick hedges and along slippery mud, even without stopping for breath or turning back. And still the ghost would not leave his victim.

Now both of them were running at full speed along the foot-path, which was rarely frequented at night. The silvery lining of the grey waters of the distant river was visible to the ghost but not to our poor Raju, for then he could see nothing at all. At last, after emitting a last and hideous cry, the ghost abandoned his victim and retraced his steps.

But Raju could see or understand nothing that was taking place. On and on he raced and he came to the bank of the river. Up the broken bridge he went and ran along. Soon after, a loud splash could be heard and all was silent again.

*　　*　　*　　*

It was early in the morning the next day, when a fisherman brought the corpse of a young boy to the police station. He reported that he had come across it at dawn, when he had been rowing along the river in his boat.

"Suicide, in a moment of temporary insanity" was the confident verdict at the inquest!

T. K. Lakshmanan,
(*Junior Inter.*)

'Chakkiar Koothu' A form of story telling with action peculiar to Malabar. College Day (1935)

Heavy Hydrogen

(*The new element that fetched the Nobel Prize*).

DR. Harold C. Urey, Professor of Chemistry at Columbia University has received the Highest Honour that can come to a Chemist—1934 Nobel Prize in Chemistry for the discovery of an Isotope of Hydrogen called Heavy Hydrogen, the basis of heavy water. This discovery is regarded as one of the important discoveries of Modern Science.

There has been a difference of opinion in giving this new element its chemical name. The American Scientist who discovered it called it Deuterium and this name is used generally in America. The name Diplogen suggested by Lord Eutherford is favoured in England. Though the difference of opinion is acute it is fortunate that the symbol for the element will remain "D" in either case.

It is matter of common knowledge that water is a combination of Hydrogen and Oxygen. The discovery of a new type of Hydrogen ordinarily known as Heavy Hydrogen has led to the preparation in laboratories of water formed by the combination of Heavy Hydrogen with Oxygen called Heavy water.

Modern researches have shown that the atom of every element consists of a central nucleus with a number of small particles called electrons revolving round the nucleus in orbits. The nucleus consists of positively charged units called protons, negative units called electrons and particles of no charge called neutrons. The atom thus resembles in constitution the solar system, which consists of the central sun with a number of planets revolving round it in orbits. Just as the space actually occupied by the sun and the planets is very small compared to the range of the whole system, the space actually occupied by the nucleus and the electrons is nothing in comparison with the space occupied by the atom. This could be clearly seen from the fact that if we could put all the electrons and protons contained in a human body close together, the matter formed would be too small to be visible even with a magnifying glass. The protons and

the neutrons are the weighty part of the atom while the number and the arrangement of the outer electrons determine the chemical properties.

The Hydrogen of the familiar type had a single proton in the nucleus with one electron revolving round it. The newly discovered Hydrogen has two protons and one electron in the nucleus, possibly one proton and one electron existing as a neutron, with a single electron revolving round it. Hence it has twice the mass of ordinary Hydrogen but the chemical properties of both are nearly the same because both have a single planetary electron.

Such elements with the same chemical properties but different atomic weights were known before and were called Isotopes. The search for a possible Isotope of Hydrogen was being carried out for a long time but was not successful till Prof. Urey predicted its existence from calculations and detected it spectroscopically. The presence of a still heavier hydrogen called triple weight hydrogen has also been deduced.

Ordinary water contains about one part in 6000 of Heavy water and among a number of methods known today for the separation of Heavy water, the most commonly employed is the electrolysis of water. Hydrogen is evolved more rapidly than Deuterium, and as the electrolysis proceeds the remaining electrolyte becomes richer in Heavy water. The process is long and tedious and involves the use of heavy currents; and from about 4 gallons of the electrolyte only a teaspoon full of Heavy Water can be prepared. Naturally the cost of production is very great. Professor Lewis in America prepared a sample of the stuff and generously distributed it to the various laboratories for investigation of its properties. The new element being an important discovery, laboratories in other parts of the world are also making arrangements for its preparation.

In the Cavendish Laboratory at Cambridge when experiments of breaking atoms by shooting them with other atoms were in progress, the new hydrogen came as a handy weapon in view of its greater weight, and very interesting results have been obtained.

The chemical and physical properties of Heavy Water have also been investigated and it has been found that Heavy Water

freezes at 3·8°, boils at 101·4° and that the density is slightly greater than ordinary water.

The Biologists are hopeful that heavy water may have great significance in many of their own problems as for example the study of Cancer. They have found that Yeast cells and Cancer cells share the property of multiplying much more rapidly in ordinary water than in Heavy water, and this fact may prove significant in future research. Lewis in America found that tobacco seeds will not germinate in pure Heavy Water but a fifty percent mixture with water allows it to grow at a slow rate. Pure Heavy Water kills small living things like tadpoles but diluted with ordinary water the effect is not so fatal. Very recently two scientists tried its effect on human beings. They drank a few drops of the liquid and found it harmless.

Heavy water is present in minute traces in ordinary water. It is surmised that in places like mountain caves where very slow evaporation of collected water takes place Heavy Water is present in larger proportions.

It is well known that Hydrogen is one of the most important constituents of organic compounds, forming the basis of the vegetable and animal kingdom. Since Deuterium has the same chemical affinity as Hydrogen, the Hydrogen in these compounds will be replaceable by Deuterium and this may mean the building up of a new Chemistry. Because of its great importance many laboratories all over the world are actively working on this point.

Dr. Urey was born in Walkerton, Indiana, April, 29, 1893. In 1917 he graduated from the University of Montana as Bachelor of Science in Zoology and was instructed there from 1919 to 1921. Two years later he received the Ph. D. Degree in Chemistry from the University of California. During 1923—24 he was studying under Niels Bhar at Copenhagen. In the Spring of 1934 he was raised to a full Professorship in the Columbia University. Now, having scarcely entered the forties, Dr. Uery becomes one of the Three American Chemists to whom has been awarded the Nobel prize for Chemistry.

K. Pythalkutty Nair,
Senior Intermediate Class.

An April Fool

IT was the first of April 193 ... Mammoo, Ramakishnan, myself and three other friends of mine started out early in the morning in pursuit of jokes at the expense of others. We had a camera with us; besides, we carried with us a large number of card-board pieces on which were written, in bold letters, the words "I am a fool, please kick me." As soon as we met a classmate, one of us held him in a friendly embrace, while another pinned the card-board on to his coat-back. But our progress was not altogether triumphant. Special mention must be made of a clever friend who, discovering the purpose of our visiting him, let loose his "blood-thirsty" dog on us; and we had to seek the half of our heels to carry us away from the dangerous situation. But afterwards, we discovered that the dog's "blood-thirstiness" was only a fiction; for it was a strictly vegetarian specimen of the canine species. Thus were the biters bit.

Having exhausted our flattering card-board inscriptions we had no more jokes to crack at the cost of others. Suddenly, Krishnan, one of the company, had an inspiration. He told us that he had struck on a new plan of action—a risky joke at the expense of our—, a gentleman of whom we went in fear; but the risk only made it all the more alluring. Our—, Mr. Z......, (I won't tell you his name, because, you know, this is a true story) was going home the next day. My friend Krishnan had a long standing grulge against him for putting him to shame in a mixed assembly. His suggestion was that we should visit him at home and take a photo of his, "in loving memory", with the aforesaid camera.

The hero of the story, or the victim—have it as you like it—was residing very near our College in an old house whose walls were white-washed some ten years ago. According to my friend's plan we decided to visit him. It was about 1 o'clock in the afternoon on a Sunny April first. We stepped into the hero's house. Having had his meal he was reclining on an easy chair on the verandah. We wished him "Good afternoon, Sir," though we had already

decided on giving him a very bad one. He returned the same to us in good faith, and in profusion, for we were several in number. He bade us be seated. He was sorry that we were too late for a "Good feed", but would gladly offer us some light refreshments "if we did not mind." Of course we did'nt; We were on the other hand, secretly thankful, still we professed regret for the trouble we were giving him. Oh! it was no trouble, a pleasure really, we were assured. The morning's wanderings had set a keen edge to our appetites, and we were rather afraid that in our formal protests we might be taken at our word. But the good old man went in and returned, in a few minutes with a number of bananas and a large quantity of earth-cooled water and two glasses. We helped ourselves to the fruits and the water. The remaining six bananas we pocketed, one each, and thanked the host in pounds, and hundredweights.

It must be confessed that, the old man's hospitality had slightly weakened our sinister purpose. But we pulled ourselves together and refused to allow a few bananas and a quantity of water to stand between ourselves and our revenge.

Then we proceeded to explain to him the purpose of our visit—not the real purpose, of course; how sorry we felt at his departure, how we longed to have at least a photo of his with us, to remind us of his happy sojourn in our midst! He asked us to excuse him, for he should have a shave then, and change his clothes etc. (On Sundays, he usually did not shave). But his refusal carried no conviction; obviously he had been flattered by our request. It was, therefore, not necessary for us to insist long before he yielded. Within the space of half-an-hour he was before us, dressed in a tweed coat just rescued from the depths of a bottomless box, and emitting very strong odour of napthalene. He wanted some of us to sit with him for the photo. That was an anxious moment for us; was he going to turn the tables on us, like our friend with the dog? But we rose to the occasion. We said that our desire was to take his bust, so that we might have it enlarged later on.

At last a chair was brought out and placed in front of his house in the scorching heat of the sun.

"But will not the sun spoil the picture?" He asked.

"Oh no, Sir! I am taking a snap:—an exposure of one-hundredth of a second. The sun will help."

"Really, very good then."

He sat down on the chair under the full glare of the April sun. The task of exposing was put on me. It was a pity to see the man sitting in the scorching sun heroically, and me standing in the shade looking perplexed as if I did not get the correct view. At last, after having given him a sun-bath of about half-an-hour's duration, I made a 'click' with the camera, and thanked him. He thanked us for the honour we had done him, and we again thanked him for his kindness—we meant the bananas.

Then came the difficulty. He wanted a copy of the photo. We were perplexed. But we got out of the hole by telling him that we would send him a copy by post. We even took down his home address and departed.

On the third of the same month we wrote to him at Sa......... that we were sorry to disappoint him; we couldn't send him a copy of the photo, for the very good reason that no photo had been taken; because the camera had *not* been loaded. We explained to him that it had all been a mere hoax, our tit on him for his tat on Krishnan; and we ended by warning him, for the future, against trusting anybody on the first of April.

Fancy Dress Competition—College Day (1935)

The Advantages of Co-operative Societies.

THE Co-operative Societies are indeed a boon to the people, especially, to the poor and the unemployed. The manifold services they render to each country deserve indisputable commendation. As a writer puts it, the Co-operative Movement is the most profoundly revolutionary of all workers' movements, for it aims at the introduction of a complete and fundamental change in the whole social and economic system. This great movement was started nearly a century ago, By their attempt at the economic improvement of the poverty stricken millions, by their effort to uplift the depressed majority, by their endeavour to promote the general welfare of the masses, and above all by their vigorous activities for the establishment of international concord and co-operation, well organised societies have come to win universal reputation at the present day.

The foremost of aim of the Co-operative Societies is the uplift of the masses from the slush of misery into which they have sunk. In India itself when Lord Curzon first started this movement, his chief object was to uplift the down-trodden peasantry. Banks were started to help the ryots, with cheap credits and thus free them from the clutches of the oppressive money-lenders who extorted from these people exorbitant sums as interest upon the loans advanced. It is said that before the rise of these societies the money lenders had gone even to the extent of demanding 90% interest from the poor farmers, who could not in fact make a bargain of 25% upon the sums they borrowed. Very often the farmers got loans, from the money-lenders, through middle men and to these persons they had to pay commissions. So that the ultimate result was that the debtors had to earn double the sums they borrowed for the purpose of paying off their debts. The Co-operative banks saved them from such an extremely unenviable situation by providing them with credits at very low interests, and thus placing them far beyond the reach of merciless repression from the usurious money lenders and rapacious middlemen. It will not be an exaggeration to say that in India the peasantry as a class would have been blotted out from existence but for this timely protection of the Co-operative societies.

At present, however, the societies command such strength and influence that they are able to meet all the wants and requirements of the ryots. In places where there are well-established societies, farmers are enrolled as members, and the societies take such active interest in their affairs and give them such timely assistance in their difficulties that they are looked upon by these people as their patron-saints, responsible for their entire prosperity and progress. They provide needy husbandmen with every thing required for cultivation—with seed, manure, cattle and agricultural implements. If crops suffer owing to the insufficiency of rainfall, they make the necessary arrangements for water supply. If there is no proper demand from outside for the corns raised, they find out new markets for their consumption. If there happens to be a fall in price they provide special accommodation for the corn to be kept in store until there would occur a rise in price when the owners would be able to sell them at a fairly good profit. In the meantime, so that the cultivators should not be put to hardship for means to begin their work again, the societies advance them credits repayable on easy terms. In addition to these, they enable the cultivation to be carried on collectively instead of individually—a method which is more convenient and profitable to the farmers. It would get rid of most of the difficulties that may arise out of boundary disputes and the like and also promote co-operation among workers. But whenever there occurs any contest between individual farmers regarding the boundaries of their respective plots, as far as possible the societies interfere and settle the question, thus disposing of the necessity for these poor men to waste their hard-gotten little earnings in courts of law. The Societies also try to get legistation made for the benefit of the peasantry.

In these various ways the Co-operative societies attempt at the economic betterment of the agricultural class, who, as a rule, form the back-bone of any country and upon whose welfare depends the welfare of any nation. Particularly in India, where the agriculturists are the poorest of their fellow-men in the world, where an individual gets only an average income of seventy rupees a year when his brethren in Enlgland and America get thousand and thousand five hundred, these societies are undoubtedly very useful. Most of the cottage industries, for which India had been famous in the past, and

upon which her age-long prosperity rested have fast declined, and a little of them yet remaining are already on the path to ruin. It is no mean advantage to us that the Co-operative societies revive and encourage these industries, which provide food for the inhabitants of seven lakhs of villages, and protect them from the keen competition of factories.

The advantages which merchants, labourers and low-salaried officials derive from these societies are innumerable. They are able to get almost all their needs and necessities supplied by the societies And it is, indeed, a great relief that the stores for selling the manufactured articles belonging to the societies are getting more and more increased in number. Recently Co-operative societies have been started in schools and colleges, and students and teachers are benefitted by them to a great extent.

Fully conscious of the fact 'that health is wealth' the societies pay much attention to works of sanitation also, which are so indispensable for the prevention of epidemics in a country. They help the Government in their task of water-supply in towns and cities. There are also societies, which undertake the task of supplying pure milk to the public. In Calcutta, it is said, that in the year 1930 itself the societies sold milk for five lakhs of rupees. This shows the degree to which the people are benefitted by them. The societies also give medical aid to the sick and suffering—indeed, a great help to the poor and the uncared for. In Bengal alone there are more than six hundred societies for the prevention and cure of malaria.

In India the Co-operative societies make efforts also for the uplift of the so-called "Depressed classes".

From the educational point of view also, the work of the Co-operative societies is very valuable. It is an indubitable fact that, for the progress of a nation, whether social, economic or political, education is a fundamental requirement. In the words of Lenin, so long as the evil of illiteracy remains in a land one cannot even speak of its economic progress. The Co-operative societies recognised this from the first and set aside funds for it, the more progressive societies appointing special education commitees. There are many schools and colleges started and many reading rooms and libraries opened by the societies. They also make grants to encourage educational activities.

In India, where an overwhelming majority—yes, 90 per cent of the total population—remains even now untouched by literacy, these educational societies would be extremely useful.

Over and above the afore-stated benefits, the Co-operative societies produce a wholesome effect upon the social character of the people. They do away with all kinds of distinctions of caste, colour and creed among the members, and create a sense of equality and brother-hood in their minds. The societies further teach people to lead simple and pure lives. They prohibit, among the members, such vices as drinking and gambling and also extravagent expenditure on ceremonial occasions which are calculated to drive them to pauperism. It is said that a society in the Punjab fined a member for having printed an invitation in golden letters, on the ground that it was an unnecessary expenditure. By such strict rules and principles they control and direct the conduct and activities of the members and instil into their minds a consciousness of responsibility and a sense of virtue.

In fact, the rural reconstruction of which we speak so much at the present day is in a way effected by the Co-operative societies through these various avenues. Co-operation has brought a new sense of freedom, of power and of self-dependence in a place, where a hundred years ago there existed a crushing economic helplessness. It must be said to the credit of the society that in the village it occupies the position of a guarding patron and executes all the functions of the municipality, of the court of justice, of the bank and of the educational institution. It also gives men an insight into the principles and methods of self-government.

The greatest advantage, however, of the Co-operative society is the international bond of union it creates. This point is well explained by a writer in the following sentences. "The Co-operative movement is in its very essence an international movement, and today its interests, activities and ideals are all international. The Co-operative principles which have succeeded locally and nationally are now beginning to be applied to the international sphere. Co-operators of different countries are already united internationally in the International Co-operative Alliance and they together discuss common problems and the furtherance of Co-operative ideals and

activities and, among the objects, the promotion of international Co-operative trade has a special place, or it is the international trade that governs the domestic trade." An increase in the Co-operative trade at home is marked by an increase in the power of the movement on the international market; and a proportionate increase in the international trade, conducted on the collective basis of Co-operation, results in a decrease in the degree of commercial competition, which is the root-cause of all modern wars, and in strengthening the popular desire for universal peace and order. If among the different nations, a union in a great collective enterprise becomes possible, as between the Co-operators of each state, the fight for the possession of new markets or new materials would vanish, for the profit would not go to any particular nation, but would be divided equally among all the people of this world. The very extension of Co-operative trade would bring about a cohesion among the nations through the union in one common enterprise.

Thus the advantages of Co-operative societies are innumerable. They make attempts at the uplift of the masses and at the economic betterment of the peasantry; they try to revive and encourage trade and indurtries; they make efforts to diminish the number of the illiterate and the invalid in the country; they endeavour to develop the moral standard of the people; and above all, they enable the establishment of an international co-operation and friendship which would nip in the bud most of the rising troubles and difficulties of the world. This great movement, spread all over the world, has made during the last ten years tremendous strides and now stands as the greatest constructive effort of the workers.

A Contribution that was not intended

——:o:——

It was on a Tuesday—fine or dull I do not remember exactly—that our logic lecturer asked me (it was not exactly asking but something akin to command) to write an article for the College Magazine. My tongue which had already a reputation for uttering the word of negation, with a promptness and brevity which had almost become insulting to some of my friends and teachers, whenever I was asked to do anything, seemed suspended for the time. I do not know whether it was owing to the immensity of the task or the fear of arousing the displeasure of the lecturer that I checked my invincible tongue. I had already displeased him when he asked me to take part in a farce and I had only escaped from it by bringing a thousand excuses, (This is not exactly mathematical—it may be about nine hundred and ninety-seven less) so, I thought for a while, though I did not contemplate as poets and philosophers do on petty things, and gave an equivocal nodding of my head, of course with the view that if I were not able to write an essay, I would bring this an excuse and say "please sir, I never did consent to write an essay for the Magazine". Some of you might think that in nodding my head I had as much consented to execute the work allotted to me as if I had uttered a categorical "Yes". But let me tell you; you can nod and nod and yet not consent. I shall explain. According to the commonly accepted language of gestures, if you move your head side to side in a strictly horizontal plane, it is a 'shake' and implies a silent denial. If, on the other hand you move your head up and down, in a mathematically correct vertical plane, it is a 'nod' and indicates acceptance or agreement or consent. Now, it must be obvious that one who is gifted with a supple neck can move his head in planes neither quite horizontal, nor quite vertical. What would such an angular nod or shake convey? The Dictionary of Gestures is so incomplete that it does not help. The 'nod' that I nodded in reply was so beautifully executed that it made an angle of exactly 45° with the vertical plane; and so, by inference, it made an angle of the same magnitude with the horizontal plane also. Did this imply 'yes' or 'no'? It might mean one or the other or both or

neither. When a thing can mean so many things, it is clear that it means nothing. Anyway that was my meaning; I meant nothing by my gesture.

These of course were the fond thoughts with which I consoled myself when I was alone. But even though I could deceive the whole world with this kind of lame evasion yet I could not deceive my own conscience. I thought that I had taken up the task consciously and that I must execute it at all events. So with these philosophical thoughts whirling in my mind, I began to rack my brains for a theme on which I may "essay". From among the multiplicity of topics that suggested themselves to my mind, I chose for my treatment the subject which is of great interest to the young men of Malabar, namely "The need for a separate university for Kerala".

I began this arduous task in a spirit which was unrelenting and reticent. But I had only a few ideas regarding a university. So I thought that my first attention should be paid to the collection of materials. To get the materials for the realisation of this ambitious scheme of mine, I read incessantly. I read for instance, Newman's essays on university and other subjects connected therewith. I read Goldsmith's essay 'On Education'. I read Ralph Waldo Emerson. But in addition to the above and other authors I read many of the journals. (Here I will candidly confess that this was the first time that I read journals) even going back to issues which are much older than myself. In fact, though I did not burn mid-night oil, I burned plenty of kerosene from 3-30 to 6-30 in the morning for about four days. Then I began to write.

The essay was written on loose sheets. I revised the original draft so frequently, and made so many improvements that the sheets became shabby and unpresentable. I decided on making a fair copy before finally despatching it. But the work was executed and I was satisfied with my own success. I had finished my essay and as the time was well nigh seven, I went to take my bath and breakfast, postponing the copying.

Even now I do not know, how it was that I was voraciously hungry that morning. Perhaps I wasted more energy on my work than was necessary. But I did not repent this waste of energy;

for I knew that no energy can be lost; the law of conservation of energy says so. If I had lost some of my physical energy, the result of it could have been seen in my work. Infact it would be singularly grand. But of course these were only the thoughts of a moment. When the stomach is concerned, we know that such thoughts will not linger long. At least it was so with me.

I hurried through my bath and sat for my breakfast. But as ill-luck would have it, breakfast was not ready; so I got up and went to my room in a dejected mood.

In the cold light of day my room presented an extremely dirty repulsive appearance. The floor and table were littered with masses of shabbily scribbled papers. Suddenly I was seized with a passion for neatness. I got to work with more enthusiasm than discretion; moved tables and chairs, took off table cloths, arranged books, and, as a finishing touch, made a bonfire of all the shifting sheets that had littered the floor and tables. I stood at the door and surveyed my work with great satisfaction. By this time another wash had become highly necessary for me and I was also faint with hunger.

* * * *

When I returned from breakfast I proceeded to open the drawer to take out the essay. But the sheets were not there! I was in a state of panic. I pulled out all the drawers, searched between the books, looked under the table-cloth—all in vain. In a few minutes the room had regained its native appearance of disorder; the morning's overhauling has been undone. But what about the essay—the work of more than a week's unremitting toil! I had all along a misgiving regarding my little conflagration of papers. But afraid to face the desperate fact, I had tried to deceive myself with a frantic search. But now the truth stared me in the face. A single match, and an unusual passion for neatness had conspired to deprive me of the glory of seeing my great work in print. My ambition was thwarted. I cursed matches and neatness to my heart's content. But that did not materially improve the situation.

What excuse was I to offer for my failure? I had not the courage to face my lecturer with this incredible tale of my folly. So I decided to set down this tragedy in black and white, and send it on to him as an explanation. When it was finished I put it into an

envelope and handed it to my lecturer and anon, fled from his presence fearing his reproaches.

The next day he called me up. My heart sank within me as I stood before him. But imagine my surprise when he smiled and congratulated me on my idea for an article. I stammered that it was only an explanation. But he interrupted me and said that I might make better contribution out of the explanation than the essay on the Kerala University. I felt with a pang that he regarded my 'Kerala University' as deservedly burnt. Suppressing my chagrin, I welcomed his suggestion and—here it is.

T. V. Anandan,
(*I. U. C.*)

Women Under Islam

IN considering the position of women under Islam, I shall not take up your time, by a lengthy account of what women were under other dispensations. Suffice it to say, that there is undoubted evidence of women having been in the most dagraded and humiliating social and moral subjection to men when Arabia's great Prophet began his mission. The Quran created a thorough revolution in the condition of women. For the first time in the history of legislation, the privilege of equality between the sexes was recognised and carried out into effect.

Under the Islamic laws a woman occupies a superior legal position to even that of her English sister. As long as she is unmarried, she remains under the paternal roof. As soon, however, as she attains her majority, the law vests in her all rights which belong to her as an independent being. She is entitled to share in the inheritance of her parents along with her brothers. Though the proportion is different, the distinction is founded on a just comprehension of the relative circumstances of brother and sister.

On her marriage, she does not lose her individuality, and her existence does not 'merge' in that of her husband. As a wife, she has the uncontrolled possession and disposal both of the wealth which was hers before marriage, and of that which may subsequently be acquired by her. She can inherit property without the intervention of trustees, and dispose of it during her life-time, or at her death, as she pleases. No doctrine of 'coverture' is recognised; her property remains her own in her individual possession.

She can sue her debtors in the open courts without the necessity of being under cover of her husband's name. She can also be sued independently of her husband. All the privileges which belong to her as a woman and a wife are secured to her, not by the courtesies that 'come and go' but by the actual text in the Book of law. As I said, she can alienate or devise her property without asking the leave of her husband; she can act as an adminstratrix or executrix and she can also be appointed a Governor of a charitable endowment.

A Muslim marriage is a civil act, needing no Mullah, requiring no sacred rite. The contract of marriage gives man no power over the woman's person beyond what the law defines, and none whatever upon her goods or property. She retains in her husband's house-hold all the rights which the law vests in her as a responsible member of the society. She has a distinct lien upon her husband's estate for her *ante* nuptial settlement.

A husband is legally bound to support his wife, according to her rank and his means. Provided a husband be in opulent circumstances, he is obliged to support his wife's servants, they being essential to her ease and comfort. If the parties be both wealthy, he must support her in an opulent manner. If they be both poor, he is required only to provide her accordingly and if he be rich and she poor, he is to afford her a moderate rate of subsistence, such as is below the former and above the latter. Her earnings, acquired by her individual exertions, cannot be wasted by a prodigal husband, nor can she be ill-treated with impunity by one who is brutal.

'The women', says the Book of God, 'ought to behave towards their husbands in like manner as their husbands should behave towards them, according to what is just'. Again it says, 'Ye men have rights over your wives and your wives have rights over you'. In accordance with these precepts, the Islamic law declares equality between the married parties to be the regulating principle of all domestic relationship. Fidelity to the marriage bed is inculcated on both sides; and unfaithfulness leads to the same consequences whether the delinquent be the husband or the wife. Chastity is required equally from man and woman.

Though at first sight great facilities appear to have been given to man in the matter of divorce, women are, on the other hand safeguarded from a too arbitrary exercise of this prerogative by certain wise regulations. 'The Curse of Allah', said the preceptor of Islam, rests on him who capriciously repudiates his wife. And, in addition to religious and social restrictions, a serious obstacle to divorce is offered by the 'Nikah'—the contract of marriage. This is the settlement upon the wife at the betrothal, of a considerable sum of money, to be paid to her in the event of such dismissal from her husband's roof. Without its payment no divorce legally takes place. A Muslim

marriage, being a purely civil contract, consisting of a proposal on one side and acceptance on the other is legal only on the testimony of two witnesses.

As to the much discussed question of the custody of children, Islam decreed that a son must remain with his mother so long as he requires her care, and a daughter until she is of marriageable age. Their subsistence is incumbent upon their father; on the mother devolves the responsibility for their moral training.

Islam which contains the basis of all liberal institutions and equality before law says' ' Woman's education must be equal to man's.' Again, 'By God's demands, I make no distinction between man and woman. The same rewards and the same punishments for both sexes'. Cumpulsory education is recommended both for man and for woman. 'It is a man's duty as well as a woman's.' From the very foundation of Islam, records are not wanting of highly cultivated and intellectual women, who enjoyed the friendship and esteem of their learned male contemporaries. Their writings and sayings are eulogised by historians and biographers.

Yet, notwithstanding that Muslim women have so long enjoyed all those advantages, it is impossible to deny that they are, generally speaking, far behind their sisters of other communities. This, however, is not so surprising when we take into consideration the fact that Muslim men are also far from being in the van of progress. Nor is this fact attributable to the unprogressive tendencies of the religion of Islam? It can be, in great measure, attributed to economic and political causes and to a certain extent to the practical violation of the precepts of the Holy Quran. Islam and degeneracy do not go hand in hand.

The only remedy seems to lie in a stricter practice of the teaching of the Holy Book with regard to education. Educate, educate and once more educate!

K. Andrew,
(*I Class*).

Group taken when the Principal and staff were 'At Home' to R. Littlehailes, Esq., C. I. E., M. A., Vice-Chancellor of the University of Madras.

Sunset at Sea

Lo! the charming sunset,
The calm inspiring eve,
The ripples in slow motion set
That wash the shore and leave.

The sun that looked so hot, severe,
How mild and calm to gaze!
Where waned his blinding brilliance sheer?
Oh! the changes full of grace!

The empty boats in breeze dancing,
The sails ajar a moveless white,
The long low reefs darkly lying,
All bathed in rills of amber light.

On yellow sands, in rays twinkling,
Admiring crowds do sit around,
At thee with unshut eyes blinking;
Amazing are thy charms profound!

Alas! Alas!! while all with pleasure heave,
Into the silent depths art thou merging;
Too unkind a deed, I trow, to leave,
The world in joyless darkness groping.

How quickly sank thy charms to rest,—
The splendours that we so much love!
Our hearts retain thy beauty yet,
Though in our eyes no more art thou.

V. K. Karunakara Menon,
(*Senior Intermediate*).

——:0:——

Is Scientific Progress a Menace to World Peace?

IT is the fashion at the present day in certain quarters to decry science and to attribute all humam sufferings, real or imaginary to the ills following on the wake of scientific discoveries. Many speakers refer to the whole-sale destruction of armies caused by the Germans during the late War by scientific means and to the measures and counter-measures adopted by Nations to make killing a fine Art. They say that, if such annihilations of human life on a mass scale are possible even at the present infant stage of science, the future holds very gloomy prospects. Even level-headed, eminent people suggest that any further scientific advance is undesirable. A prominent thinker in India says that man should acquire knowledge and wisdom in the proper proportions. If knowledge advances and wisdom lags behind, a lop-sided development takes place, which cannot be viewed with equanimity. Consequently, if Humanism does not keep pace with science, there is bound to be a crisis in the affairs of the world. The "invisible man" of H. G. Wells develops his scientific knowledge without improving the inner man in him, with what disastrous consequences, anybody, acquainted with that scientific romance, knows. This view appears plausible and demands serious consideration. Will the state, which has a tremendous responsibility in the matter, be justified in taking measures to regulate the progress in science, to allow the Humanities to keep pace with it?

In the early days, pursuit of science was considered *infra dig*, and the learned professions scorned to recognise science as a branch of knowledge. Scientific work was carried on clandestinely by vendors of quack medicines in caves and underground chambers and science was clubbed with that dubious and fascinating pursuit of Alchemy. Even in those days, an Archimedes commanded the esteem of kings and his knowledge was utilised for the scientific destruction of the Roman armies. But he is an exception. The growth of science was very tardy; and, for centuries, the advance was by fits and starts, The conditions improved during the middle ages. But the scientists though they had a higher status, had to contend with the ignorant

opposition of the clergy, who found their influence waving, due to the ground being cut under their feet by the revolutionary ideas in science, which falsified many of their cherished dogmas. But though individual scientists suffered, science came out triumphant in the encounter. The growth of democratic ideas ensured smooth sailing for scientific research and the progress made by science during the last three hundred years has been phenomenal. Untramelled by the earlier viscissitudes, inventions and discoveries galore have followed each other in quick succession. The number of workers in the pursuit of science has increased by leaps and bounds; the life of man has been revolutionised in every branch of it; unrealisable dreams have materialised into every day occurrences; time and space have been annihilated; and physical comforts unknown to our fore-fathers have become part and parcel of our daily existence. Science, the close preserve of a conclave, occupies a prominent place in the curriculum of studies and scientific knowledge is within the reach of the lay man in five continents.

Now comes the opposition to its smooth progress in a different and far subtler form than it had to encounter in the earlier days. The bogey of the sufferings of man during future wars is raised. In the last war, long range cannon, shells, torpedoes, poisonous gases, and bombs defaced the fair face of Nature. What would be the weapons in a future War? More powerful bombs, more dangerous and subtle poisonous gases, and deadly bacilli would bring about whole-sale destruction of armies and cities. Man shudders at the prospect and searches for a solution to ward it off. The arm-chair Philosopher is ready with his solution of closing all research laboratories till the sense of human values advances to such an extent as to suppress and drive out the Mr. Hyde in man. There are two misconceptions here; one is, that Science is directly responsible for the terrible happenings during wars and the other, that Scientific progress could be regulated. Ideas have, at times, a wonderful knack of spreading like wild fire and one should not wonder, if this view of the situation grows, and becomes a formidable opponent to the progress of Science. The mob never cares to probe beneath the surface and hangs whatever comes handy, giving it a bad name.

Is it right to father the responsibility for the sufferings of Humanity on Poor Science? Science is a *Tri-murthi*, having three aspects, the creative, the preservative and the destructive. Workers in Science can be classified into three batches according to the aspect of Science which they worship. The creative aspect of Science is concerned with the growth of Pure Science alone, by the formulation of new theories to explain the universe. The devotees of this aspect of Science are not many in number. They have to do their work unostentatiously, far from the madding crowd without any expectation of reward or fame. Many of them pass their lives in obscurity and only later generations bestow posthumons honours. Such workers have existed from time immemorial in spite of trials and oppositions. They flourish only in darkness and the moment you bring them into the lime light, their charm is gone. Favours and fame shrivel up the creative faculty in them. It is such silent work that has brought Science to its present eminence.

The Preservative, or the *Kama Denu* aspect of Science has a much larger number of devotees, carrying on Scientific research and announcing their results from house-tops. Tens of thousands of workers are engaged in trying to utilise Science to find ways and means of making the life of man more comfortable. Though physical comfort is not the only factor in increasing the happiness centent of man, it goes a long way in helping man to be happy. The mind of man is fond of playing monkey tricks and of yearning for what it has not got. That is a trait of the mind that Science cannot change. But, if the mind is all right, modern Science offers all the necessary concommittants of happiness. The results of Science confront us every moment of our lives and make us feel that we are enjoying more comforts than was possible before. Some pessimits point to the increased risks following the comforts. But, is anybody deterred from rising, by the idea that the fall, if any, will be greater, and from acquiring wealth for fear of dacoits? Man seeks happiness though the misery after the happy period is all the more poignant. Hundreds of aeroplane crashes instead of preventing men from flying, goad on hundreds more to try to create fresh records and to attempt at flying at greater altitudes, e. g. through the stratosphere, at far greater speeds and consequent risks. Scientific progress in the direction of

increasing the material comforts of man is the most prominent among the three aspects of Science, and has nothing to do with the horror perpetrated during wars.

The third and the *Rudra* aspect of Science is the least important from the point of view of Science and it is that that plays havoc when the baser feelings of men are let loose during wars. The devotees of this aspect are innocent by themselves and never dream that thèir discoveries of new poisonous gases or new methods of preparing and bottling up deadly bacilli become devilish weapons in the hands of the Politician. They are the victims of the ambitious politicians, who trot out the excuse that national prestige and safety are at stake and make armies fly at each other's throats to vindicate them. It is but a thin line, from a moral point of view, that divides the politician from the Chicago gangster who uses armed cars for 'smash and grab' raids to benefit his troupe, and from the dacoit who burgles a safe using an oxy-acetylene blow pipe to appropriate for himself the diamonds and pearl necklaces inside. The politician resorting to wars does it in the name of the nation. He exploits narrow national prejudices, cleverly creating them where they are not, and plunges nations into the orgies of war. Has not this game been going on for centuries and is not the only change, the use of more and more refined weapons? Will wars cease, if science is stifled? Is it right to decry science as the active agent during wars because the least important aspect of it, is prostituted by individuals, for their selfish ends? Forging terrible weapons for the use of the War Lords is a minor function of Science and will stop as soon as the demand for them stops. And general scientific interests will not suffer the least check as a result of cessation of these activities.

The real menace to world peace is the ever growing tendency on the part of certain politicians to evoke narrow national patriotism and beat it up to a frenzy. This should be made impossible by instilling into the minds of people the ideas of broad internationalism. The League of Nations is a direct outcome of this feeling; but it is handicapped by the uncompromising attitude of militarists with their insincere and half-hearted disquisitions on Disarmaments. Public opinion should be so mobilised that the position of such militarists becomes too hot for them. Only when nations tolerate Politicians who

are non-violent in thought, word and deed, the death-knell of war will be sounded. The horrors of a war instead of giving a handle to people to decry Science should be a potent weapon in the hands of the philosopher who wants to scare away people from rushing headlong into another war. It is not wisdom that is lacking. Wisdom there is in plenty. Even a cannibal has a sense of human values. Man is by nature sympathetic towards his fellow being, and only requires to be drawn out by the environment. If external forces are such as to help the better side of man in his tug of war with the baser side, man wins and humanity gains. These external forces are in the hands of the leaders of Nations. Will they see that the forces are the forces of good?

A. G. Narashimham.

Winners of Cups and Medals for Cricket, Tennis, Volley Ball, Badminton, Hockey and Relay Race in (1934-35)

"Verses on Myself"—by Coal-Tar.

I am abhorred by all mankind;
But using me they do not mind.
For my complexion I am a byword
Among men who in judgment are forward.
My Most Exalted shining Blackness—
How much more beautiful than all your pinkness?
You think my taste is damned rotten!
Why! I have your Shaw's support gotten*
You close your nose, cry "Oh, nuisance,
This messy evil smelling substance",
Till I tell you the source of all your fragrance.

How could you for parties titivate
Without my help your colour to mitigate?
Your best perfume, the white heliotrope
That charms your nose in all good soap,
Whence Oh? I say, without hesitance
"From this messy evil smelling substance."

Fifty per cent of your lady's fine looks
—If they were not in my good books—
Would vanish, and without my aniline
You ne'er would think they are so fine!
'Tis me and not the belle you ogle
For, minus me she is a bogle,

If still of my virtues you are sceptic
I mention my products antiseptic.
The powerful drugs and sleep producers,
Not to include fever abaters,
Benzene, phenol, napthalene
All from my womb, besides anthracene.

But I am not a mere servant of the vamp,
Or gentle nurse unprovocable; I rule the camp.
You do not love my paints and scents?—alright;
Then fall before my picric and my melinite,
Explosives high:—you had better accept my might.

---

* Shaw in his "Adventurs of the Black Girl" prefers the satin shine of the Negro girl to the pallid white of the Europeon skin.

Come, Come! be not affrighted needlessly;
Only do not wound my feelings heedlessly,
And I will give you tons of saccharine,
The last and sweetest one of offspring mine.
Of common sugar he equals five-fifty;
Diabetics, with him, need not be so thrifty.

And,—but I refuse to blow my own trumpet
Lest you should think me a showy strumpet.
I'm famous for my patience, if you know;
You tread me under; I never cry "Woe!"
Of virtues I could give a catalogue;
But I reserve them for a fine eclogue.

Till then, to you, this, my request:
Put my services to the test.
Tho' I look blacker than black soot
I can give polish to your boot.
I pray, you judge me only thus—
Handsome is that handsome does.

[*Versified from an essay contributed by*

Kunhiraman, (an Old Boy).

"Mary Pickford, the world's sweetheart". A Film Magazine.

No wonder Douglas had to divorce her.

*   *   *   *   *   *

"Breaking records is not an easy job"

Our son who plays the gramaphone does not think so.

*   *   *   *   *   *

A certain man left home to play in a cricket match and has never been heard of again

The wife enquires "Is this what is known as the "Off theory?"

*   *   *   *   *   *

People who hold that nothing is impossible can try to read a doctor's prescription.

*   *   *   *   *   *

"A man who was charged with the murder of his wife was acquitted to-day by Justice M.—".

Who said there was no hope for a married man?

*   *   *   *   *   *

"All good burglars should be tidy" says an underworld paper.

They surely are; they make a clean sweep and leave nothing behind.

*   *   *   *   *   *

It will be disheartening to channel swimmers to hear that "France and England are drifting apart".

*   *   *   *   *   *

"Twelve years" said the judge.

A long sentence, though a short one.

*   *   *   *   *   *

What is it that makes a woman 'a lady'?

Attending a meeting.

*   *   *   *   *   *

Mary (crying alone)—Daddy, Mercy has pricked me with a pin.

Little Mercy—Oh! Yerterday when the singing-master bit her cheek she was not pained; now when I prick her with this tiny pin she is howling.

*   *   *   *   *   *

College Notes.

Obituary.

We regret to record that during the year three gentlemen who were long connected with this College passed away. Mr. M. Chandu retired from the College in 1931 after a long service of thirty years as a Malayalam Pandit. He could enjoy his well earned rest only for a brief period of three years. The cruel hands of Death took him away on the 3rd August 1934.

Mr. K. Krishnan Nair who was connected with this institution for a very long time both as a member of the staff and later as Principal expired in July last.

The Rev. A. A. Davey who was Principal of the College in 1910 died in October last. We take this opportunity of expressing our sincere sorrow at these sad events.

Changes in the staff.

Mr. V. K. Krishna Menon M. A. L. T., was transferred to Kumbakonam in July last on promotion to the M. E. S. Mr. Palnisamy M. A. acted in his place till Mr. M. M. Ghani M. A. relieved him in November 1934. Mr. K. Kanakasabapathy Pillai M. A. L. T., was transferred to the Muhamadan College, Madras in September last and Mr. K. K. Chathu Achan, M. A., L. T. was appointed in his place. Mr. V. P. Achutha Menon B. A., L. T. who succeeded Mr. U. Kannappa. M. A., L. T. as Head-master retired from service on 16th September 1934 and Mr. C. V. Govindan Nambiar was posted in his place. On Mr. Nambiar being promoted to the M. E. S. as D. E. O., Ramanad, Mr. P. Sankaranarayana Ayer, M. A., B. L., L. T., joined us as Head-master. Mr. M. Krishna Menon, B. A. L. T., went on medical leave and Mr. T. Gopala Taravanar acted for a month in his place. On Mr. Taravanar going on leave, Mr. S. V. Padmanabha Aiyar M. A. L. T., was appointed in his place. Mr. P. R. Subramannya Sastri joined here as the senior Sanskrit Pandit and Mr. K. Ramunny Nair was confirmed as the Junior Sanskrit Pandit in the place of Mr. V. Narayana Menon, transferred to Coimbatore.

Strength.

There was a slight fall in the number of students who sought admission during the year. The

distribution of the strength in the various departments is given below :—

COLLEGE DEPARTMENT.

Senior Intermediate	47 including 2 girls
Junior Intermediate	47 including 3 girls
High School Department	468
Branch School, Tiruvangad	196
Secondary Training Classes	99
Total	852

Examination Results.

Of 55 Candidates presented for the Intermediate Examination 15 passed, with 3 in the I class. Of the rest 4 passed in Part I, 15 in Part II, 12 in parts I and II, 4 in parts II and III, and one in parts I and III, the total part passes being 36.

55 pupils appeared for the S. S. L. C. Examination of whom 26 were declared eligible for University Course of Study.

Of 54 Candidates that sat for the T. S. L. C. Examination, 34 passed.

College Societies.

The record of work of the various Societies of the College Department was slightly better than in previous years. Attendance at the meetings was more satisfactory than before, mainly because the meetings were held during College hours, one hour a week being provided for the purpose in the College Timetable. Mr. G. K. Chettur, M. A. delivered the inaugural address of the College Literary Union. The societies of the High School and Training Departments continued to work satisfactorily.

A few members of the College Science Association accompanied by Mr. Philip, Lecturer in Chemistry, went on an educational excursion. They visited the Kannambady Dam, the 'Brindavana' with its artificial fountains at Mysore, the Dasara Exhibition, the Zoological gardens at Mysore, Seringapatam, the Sivasamudram falls and interesting places in Bangalore,

Athle'ic Activities.

This year has been unique in the annals of the Athletic Activities of this College. A Sports Committee of five members of the staff with the Principal as the President was appointed, each member being in charge of a game or two. This arrangement proved beneficial from the very outset inasmuch as the games were played with greater vigour and zest than usual. A

more tangible result was that the various teams participated in the West Coast Tournament held at Calicut, the Badminton Tournament held at Ottapalam, the Cricket Tournament at Ernakulam, the Volley Ball and Badminton Tournaments at Kadirur, not to speak of the Inter Government College Foot Ball Cup Tournament held here and the Inter Government Training School Tournament held at Palghat. "It is a matter for joy and pride" as the Principal said in his report, that no less than six cups were won by the various teams. We take this opportunity to congratulate the various teams and the Sports Committee.

CRICKET.

Seven matches were played of which only two were lost. In the Kerala Cricket Tournament conducted by the Cochin Athletic Association at Ernakulam, we won the Cup presented by the Cochin Princes. This was the first occasion on which the College Cricket Team played in a Tournament outside Tellicherry and it is indeed very creditable that they easily scored a victory over the Law College, Trivandrum, and over the Princes' A Team. In the finals we played against the Princes' B Team and won by an innings. The Secretary of the Cochin Athletic Association wrote to the President of the Sports Committee that the play of our team had been very fine and that it had given a new interest in Cricket to the people of those parts. In the District match between the the Europeans and the Indians, held recently, nine of the players on the Indian side were either old or present boys of the College —a fact which testifies to the good training in Cricket which they received while at College.

HOCKEY.

Of fifteen matches played, five were won. We could not enter any tournament this year.

FOOT-BALL.

We played seven matches and won three. We participated in three tournaments; the West Coast Tournament, the Mannadiar Tournament, and the Inter-Government College Tournament. In every one of them, our opponents got the better of us.

BASKET BALL.

The only match played was easily won. But we had hard luck in the West Coast Tournament.

BADMINTON.

This has been an excellent year for Badminton, We won both the matches we played; and in the three tournaments:—The West Coast Tournament, the Ottapalam Tournament, and the Kadirur Tournament, we annexed two cups, the A. S. Menon Cup and the Candeth Memorial Cup.

VOLLEY BALL.

In the Tournament at Kadirur, we won the Dewan Bahadur T. C. Narayana Kurup Cup.

TENNIS.

Three out of 4 matches were won. We entered three Tournaments and came out successful in one viz. the West Coast Tournament.

SPORTS.

Participating in the Grigg Memorial Sports, we annexed the Relay Cup and won four medals and two second prizes.

The Co-operative Union.

The Society was started in in 1920 and was registered as a corporate body on 17th May 1920; the number of members on the rolls at present is 605.

The society has been able to wipe off the losses of previous years and to declare a dividend of 9% on each share and a bonus of 6¼% on the amount of purchases made by each member. Out of the Common good Fund the Union has awarded three prizes for the best essay on Co-operation, besides two prizes for the members who made the largest purchases from the union. It is also proposed to have an endowment called "The Co-operative union prize endowment". We congratulate the secretary and the other members of the managing committee for their achievement in spite of the depression prevailing all around,

College day.

The College day was celebrted with unusual success on the 9th & 10th February 1935 under the presidency of Rao Sahib P. Ramunny Marar, B. A. B. L. whose presidential address appears at the beginning of this number. A Malayalam Farce "From the Parlour to the Kitchen" was staged on the occasion. All the actors were in good form and special mention must be made of Sankara Variar of

Profit and Loss account for the year 1934.

Losses.	Rs. A. P.	Profits.	Rs. A. P
Establishment & Contingent charges.	126-13-0	Cross profit as per trading a/c.	581—0—0
Miscellaneous items ...	17—0—0	Reserve Fund ...	159-11—0
Loss in 1933 ...	93-11—0	Miscellaneous income ...	26—6—0
	237—8—0		
Net profit for the year.	529—9—0		
Total	767—1—0	Total	767—1—0

the Senior Training Class who did the part of Konthi Menon" splendidly. The fancy dress competition was as usual very interesting. Two other items, "Weight lifting" & "Chakiar Koothu" impressed the audience very much.

Scholarships & Prizes.

At present, there are only two scholarships for poor boys, the Pattath Ramunni Marar Scholarship and the Bagat Scholarship endowed respectively by M. R. Ry. Rao Sahib Pattath Ramunni Marar Avergal and M. R. Ry. S. Krishna Bagat Avl., both of them distinguished old boys of the College.

We are very greatful to Khan Sahib C. K. P. Mammad Keyi who has offered to give a donation of Rs, 75 for the benefit of a poor Muslim student in the Junior Intermediate Class.

We are looking forward to another handsome endowment for perpetuating the memory of of the late Mr. Candeth, an old boy of this College, who took a very great interest in the welfare of this institution.

To perpetuate the memory of the late M. Chandu, Malayalam Pandit of this College, his students and admirers have collected a sum of Rs. 109 for endowing a prize called "The Chandu memorial prize" We thank Messrs. K. A. Vasudevan, B. A. B. L. M. Kumaran B. A; T. M. Nair B. A. B. L. and A. P. Raghavan for helping the College with this endowment.

A similar endowment for a prize "the Korappan Gurukkal Memorial Prize" was made during the year through collections by Msssrs. M. Achutan Vydier B. A. B. L. and M. Kumaran B. A. We thank them most sincerely for their kindness. We shall be very happy to receive many more such endowments through the kind efforts of our old boys.

The Vice Chancellor' Visit.

Mr. R. Littlehails, M. A; C. L. E; Vice-Chancellor, University of Madras inspected the College in the last week of January. The last University Commission which inspected the College in 1928 had made certain recommendations; and the recent visit of the Vice-Chancellor was to see how far the recommendations have been carried out. Accommodation was found to be very unsatisfactory. It is hoped that as a result of his report steps will be taken to improve the accommodation at a very early date.

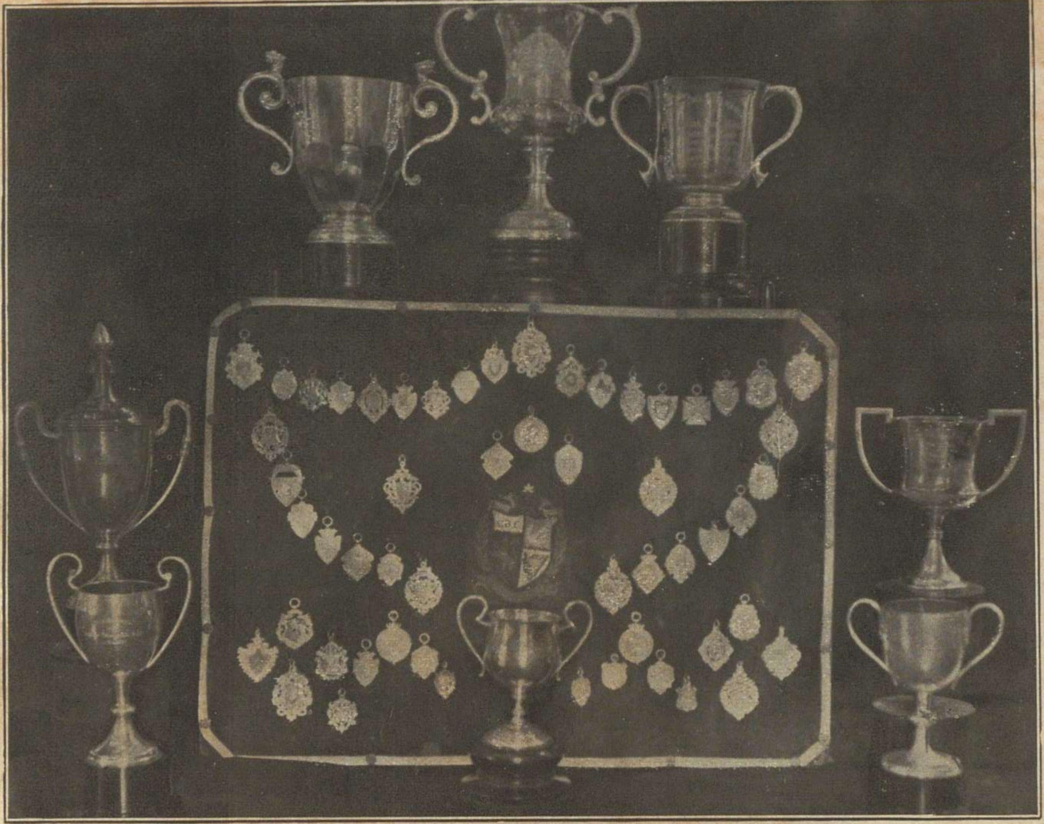

Cups and Medals won by the various College Teams in 1934-35.

Cups and Badges won by the various College Teams in 1934-35.

വിയോഗവ്യഥ

‘വിരസ്സ’വെന്നുള്ളനാമത്തിനർഹയാ-
യ്ക്കേരളമാകവെപ്രസിദ്ധിനേടി,
ഉന്നതവിദ്യാധനത്തെനല്കീടുന്ന
‘ബ്രണ്ണൻ’കലാലയമാകുമമ്മെ !
അമ്മതന്നങ്കത്തിലമ്മിഞ്ഞപ്പൈതൽപോൽ
ചെമ്മെഞാൻവർത്തിച്ചേനേഴുവർഷം.
സന്തോഷസാഗരേനീന്തിക്കളിച്ചുഞാൻ
സന്താപമെന്തെന്നുചിന്തിയാതെ.
ഐക്യം, സഹോദരസ്നേഹംതൊട്ടുള്ളോരോ
സൽഗ്ഗുണസമ്പത്തെയേകീമോദാൽ
ഇത്രയുംവാത്സല്യംപുത്രരിൽകാണിക്കും
മറെറാരുമാതാവെയെങ്ങുകാണും ?
സ്വാർത്ഥപ്രിയരാകുംബാലികാബാലന്മാ-
രെത്രപേരമ്മയെവിട്ടീടുന്നു.
എന്നപോലിന്നിതാഞാനുമവിടുത്തെ
സാന്നിധിവിട്ടുഗമിക്കയായി.
ഹാ! ഹാ! ജഗദീശ! ചിന്തിക്കവയ്യയീ
വേർപാടുനല്കുന്നസങ്കടത്തെ
പാവകജ്വാലയിൽപെട്ടുള്ളവേണുപോൽ
വേവുമെന്മാനസംഹന്തകഷ്ടം.
മാതൃശുശ്രൂഷപോൽമാഹാത്മ്യമേറിയ
കർത്തവ്യമെന്തുള്ളൂപുത്രന്മാർക്ക് ?
നിത്യംസവിത്രിതൻശുശ്രൂഷക്കായിഞാൻ
കൃത്യമായ് സന്നദ്ധനായിരിക്കാം.
അമ്മേ! നിൻപാദാരവിന്ദംഞാൻകൂപ്പുന്നേൻ
ചെമ്മെയൊന്നെന്നെയനുഗ്രഹിക്ക.
വിദ്യാവിതരണമാകുംവിഷയത്തി-
ലാദ്യമാംസ്ഥാനമലങ്കരിച്ച്,
പാരിടമാകവെവിശ്രുതവിഖ്യാതി
പാരംപരത്തിനീലാലസിക്ക.

രാമു പുതുക്കുടി (II ക്ലാസ്സ്)

മലയാണ്മയിലെ മഹിമയേറിയ മഹാകാവ്യം

(ഒരയവിറക്കൽ)

സാധുക്കളെ സേവിക്കലും, ദുർജ്ജനങ്ങളെ ബഹിഷ്കരിക്കലും—സത്യത്തിന്റെ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തലും, ഉന്മാദത്തിന്റെ കണ്ഠത്തിൽ പോർവാൾ പ്രയോഗിക്കലും അന്നും ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ മഹായോഗങ്ങൾകൂടി പ്രമേയങ്ങൾ പാസ്സാക്കുകയോ, അവയൊക്കെ പത്രങ്ങളിൽ പരസ്യപ്പെടുത്തുകയോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രം. അനാഡംബരമായ ജീവിതത്തിന്റെ പരസ്യങ്ങളായിരുന്നു അന്നുള്ളവർ. പ്രശാന്തവും സുന്ദരവുമായ ഒരു ജീവിതഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഓരോ ഏടുകളായിരുന്നു അവർ. പരിപാവനവും പ്രശോഭനവുമായ ജീവിതത്തിന്റെ ചലനചിത്രങ്ങളായിരുന്നു അവർ!!

പൊതുജനജിഹ്വകളായ പത്രങ്ങളുടെ അഭാവം, ആധുനികരീതിയിലുള്ള പരിഷ്കാരപ്പടപ്പ് പടന്നുപിടിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കാലം, ജനങ്ങൾക്ക് എത്രതന്നെ സ്നേഹബഹുമാനാദികൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അത് പ്രസ്പഷ്ടമാക്കിയിരുന്നത് ഇന്നത്തെ രീതിയിൽനിന്നു വളരേ വ്യത്യസ്തപ്പെട്ട ഒരു നിലയിൽ ആയിരുന്നു. എങ്കിലും ആ പ്രാചീനകേരളത്തിന്റെ മഹിമയും പൊലിമയും ആഹ്ലാദഭരിതരായി കീർത്തനം ചെയ്യുന്ന പൈങ്കിളികൾ പാടങ്ങളിൽനിന്നും പറമ്പുകളിൽനിന്നും ആ മഹാകാവ്യത്തിലെ സംഗീത മധു വൃതിക്കുമ്പോൾ, ഓരോ കേരളീയനും അഭിമാനംകൊണ്ടു ഓളം വെട്ടും—ആവേശംകൊണ്ട് നർത്തനം ചെയ്യും.

മലയാണ്മയിലെ മഹിമയേറിയ മഹാ കാര്യ്യമാണ്—പുല്ലിൽ കിടക്കുന്ന സ്വർണ്ണപേടകത്തിലെ കാന്തിത്തിളപ്പുള്ള രത്നങ്ങളാണ്—വടക്കൻ പാട്ടുകൾ—പക്ഷെ, കാണുവാൻ കണ്ണില്ലാത്തവർ, കേൾക്കുവാൻ കാതില്ലാത്തവർ, അതിൽ അഭിരുചി ഭാവിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, അതിലാശ്ചര്യത്തിന്നവകാശമില്ല. വെളിച്ചത്തെപ്പററി വലിയ മതിപ്പില്ലാത്ത ക്രമനെപ്പററിയും സംഗിതത്തിൽ ഭ്രമമില്ലാത്ത ബധിരനെപ്പററിയും, സൂര്യഭഗവാനിൽ വലിയ ഭക്തിയില്ലാത്ത കുരുടനെപ്പററിയും നമുക്കാശ്ചര്യമുണ്ടോ?

സാഹിതീഭക്തന്മാരെ! കേരളീയരെ; മലയാളികളെ; നമുക്ക് ചെല്ലുക, ആ പൂന്തൊപ്പിലേക്ക്, പുതുപുഷ്പങ്ങളുടെ വിടച്ച്കാണുവാൻ—നമുക്കു പോകുക, ആ ചലനചിത്രാലയത്തിലേക്ക്, ധീരതയും അഭിമാനവും പ്രസംഗിക്കുന്നത് കേൾക്കുവാൻ:—ത്യാഗവും സമ്പത്തും കെട്ടിപ്പുണരുന്നത് കാണുവാൻ:—സ്ത്രീയും പുരുഷനും പടവെട്ടുന്നത് ഒന്ന് ദർശിക്കുവാൻ!

ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ പേരില്ല, ജീവിതകാലമില്ല—കാവ്യത്തിൽ അലങ്കാരങ്ങളും മററും കുത്തിച്ചെലുത്തിയിട്ടില്ല. എങ്കിലും ആ ഇല്ലായ്മ; ഒരു വല്ലായ്മയല്ല—അതിന്ന് പേരും പെരുമയും ധാരാളമുണ്ട്. കൈരളീയുടെ ആരാമത്തിൽ ഒരു മാന്യസ്ഥാനമുണ്ട്. സഹൃദയഹൃദയാഹ്ലാദകരമായ ചമല്ക്കാരമുണ്ട്—രസാത്മകത്വമുണ്ട്.

'വടക്കൻ പാട്ടുകൾ', കേൾക്കുകയെന്നാൽ, ഭൃഗുരാമക്ഷേത്രത്തിന്റെ മഹനീയചരിത്രമറിയുകയെന്നാണർത്ഥം—, 'ജാതി'കളാകുന്ന അനാചാരക്കാഞ്ഞിരക്കാട്ടുകൾക്കപ്പുറം മലനാടിനെ ഒന്ന് ദർശിക്കുകയെന്നാണർത്ഥം—,'വടക്കൻ പാട്ടുകൾ', വായിക്കുകയെന്നാൽ ഭീരുത്വത്തിന്റെ നിരാശകൊണ്ട് കുഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത കുറേ കണ്ണുകളും പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ചങ്ങലക്കണ്ണിയിൽ ദ്രവിച്ചുപോയിട്ടില്ലാത്ത കുറേ ശക്തികൂടിയ ദേഹങ്ങളും കാണുകയെന്നാണർത്ഥം—,ആ മൺമറഞ്ഞ പടനായകന്മാരുടെ വീരഗാഥകൾ നിറഞ്ഞ പാട്ടുകൾ കേൾക്കുവാൻ അറബിക്കടലോടൊപ്പം സഹ്യന്റെ രോമപാളിയും ശ്രുതിപിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ആ മഹാകാവ്യത്തിന്റെ ഓരോ ഏടുമറിക്കലും ഓരോ പുതിയ ലോകത്തിന്റെ വാതിൽ തുറക്കലാണ്. അതിലെ ഓരോ ഗാഥയും ഓരോ ചലനചിത്രമെന്നപോലെ നമ്മുടെ മുമ്പിൽക്കൂടി കടന്നുപോകുന്നു. അവ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുക; കാണാം—പോർവാളിന്റെ നിണം തള്ളിക്കയറൽ, സല്ലാപത്തിന്റെ പുഞ്ചിരിപ്പൂനിലാവ്, കുതിരപ്പാച്ചലിന്റെ പൊടിപറക്കൽ, ആർത്ത്രാണനത്തിന്റെ സ്നേഹവ്യാപാരവശ്യം; പറന്നുവെട്ടുന്ന പഴം പയററൽ, രണശൂരന്മാരും പ്രേമത്തിന്റെ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തൽ, സമത്വസ്ഥാപനത്തിന്നുവേണ്ടി രണക്കളത്തിലേക്ക് കുതിച്ചോടൽ!!

അംബേ! കൈരളീദേവി; അങ്ങ് മഹാഭാഗയാണ്, സ്തുത്യർഹയാണ്. അങ്ങയുടെ ദാരിദ്ര്യത്തിലെ ഐശ്വര്യമായ ഈ മഹാ കാവ്യത്തിലപ്പുറമെന്തുവേണം അഭിമാനംകൊണ്ട് കോൾമയിർ കൊള്ളാൻ—പ്രഭാപൂരത്താൽ രാജ്യം പ്രകാശമാനമാക്കിത്തീർപ്പാൻ—.

ടി. സി. യൻ. നമ്പ്യാർ.

(സീനിയർ ട്രെയിനിങ്ങ് ക്ലാസ്സ്.)

സ്ത്രീകളും ലോകസഞ്ചാരവും.

മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു സ്ഥാനമാണ് സ്ത്രീകൾക്കുള്ളതെന്ന കാരണത്താലാണല്ലൊ അവരുടെ സമുചിതമായ സമുൽക്കർഷത്തിന്നുവേണ്ടി ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസം നൽകിവരുന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത് അവർ പുരുഷന്മാരെപ്പോലെതന്നെ ശാസ്ത്രങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് നിരീക്ഷണപരീക്ഷണം ചെയ്യുവാനൊ, ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുവാനോ അല്ല; ഒരു സഹോദരിയുടേയും ഭാര്യയുടെയും, അമ്മയുടേയും, കടമകളാണ് ഒരു സ്ത്രീക്ക് തന്റെ ജീവിതകാലത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കുവാനുള്ളത്. തദനുസൃതമായ വിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതി രാജ്യത്തിലില്ലാത്ത കാലത്തോളം പുരുഷോചിതമായ വിദ്യ സ്ത്രീയും അഭ്യസിക്കുകയേ നിർവ്വാഹമുള്ളു.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പരമലക്ഷ്യം മനസ്സംസ്കാരമായതിനാൽ സ്ത്രീകൾ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നല്ല, മാനസികളായ പരിഷ്കാരസംസ്കാരങ്ങളിലാണ് ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കേണ്ടതെന്നു ഒരു മഹിളാസമ്മേളനത്തിൽ ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ച ഒരു അഭിഭാഷക വിദഗ്ദ്ധൻ പറയുകയുണ്ടായി. സമുദായം, ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ മനസ്സംസ്കാരത്തിന്നു സ്ത്രീകളെ മാത്രം പരിശ്രമിപ്പിക്കുകയും സന്മാർഗ്ഗികബോധമില്ലാതെ കലാലയബിരുദധാരികളായതിനാൽ പുരുഷന്മാരെ ഏതക്രമവും പ്രവൃത്തിക്കുവാനനുവദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് സ്വീകാര്യയോഗ്യമായി തോന്നുന്നില്ല. അന്തഃകരണപരിശുദ്ധിക്ക് സ്ത്രീയെപ്പോലെ പുരുഷനും, പുരുഷനെപ്പോലെ സ്ത്രീയും, ചുമതലയുള്ളവരെന്നല്ലാതെ സ്ത്രീകൾക്കു മാത്രം ഒരു പ്രത്യേകത കല്പിക്കുന്നത് അക്രമവും അനീതിയുമാണ്.

മനസ്സംസ്കാരത്തിന്നു പ്രധാനമായി വേണ്ടുന്നത് വിദ്യാഭ്യാസവും, സജ്ജനസംസർഗ്ഗവും, ദേശസഞ്ചാരവുമാണെന്നുള്ളത് സർവ്വവിദിതമാണല്ലൊ. ഇതിൽ ദേശസഞ്ചാരത്തെപ്പററി സംക്ഷേപമായെങ്കിലും ചർച്ച ചെയ്യുകയെന്നുള്ളതാണ് ഈ ലേഖനോദ്ദേശം.

ലോകപരിചയമില്ലാതെ, ആവൃതമായ ഭവനങ്ങളിൽ കാററും വെളിച്ചവും തട്ടാതെ പാചകശാലകളിലെ പാത്രങ്ങളുമായി സൈ്വരസല്ലാപം ചെയ്തു വിശ്രമവേളയിൽ വല്ല പഴയ പുസ്തകവും തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കിയും കൊണ്ട് ഒരു സ്ത്രീക്ക് എങ്ങിനെ സംസ്കാരം സിദ്ധിക്കും? പ്രതിദിനം വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾ വായിക്കുകയും അത്ഭുതസംഭവങ്ങൾ നടക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളെ സന്ദർശിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പുരുഷന്റെ മാനസിക സംസ്കാരവും ഇതൊന്നും അറിയാതെ

വർത്തിക്കുന്ന സ്ത്രീയുടെ മാനസികസംസ്കാരവും തമ്മിൽ എത്രമാത്രം അന്തരമു ണ്ടായിരിക്കും. സ്ത്രീ അസ്വതന്ത്രയായി വർത്തിക്കുകയാണ്. നാടകം, സിനിമ, സഭ, ഇതിലൊന്നും പങ്കുകൊള്ളുവാൻ സ്ത്രീകൾക്കു അർഹതയില്ലെന്നാണ് സമു ദായം കല്പിക്കുന്നത്. അവൾ പുരുഷൻെറ കരുണയെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചു ജീവിച്ചുവരികയാണ്. പരിചിതസ്ഥലത്തു വെച്ചുതന്നെ വല്ല അത്ഭുതസംഭ വങ്ങളും നടന്നാൽ അവിടെ പുരുഷന്മാർക്കല്ലാതെ സ്ത്രീകൾക്കു പ്രവേശിപ്പാൻ പാടില്ല അവരുടെ ഇടയിൽ കടന്നു അത് കാണുവാനായി സ്ത്രീകളെ ഇന്ന ത്തെ സാമുദായിക വ്യവസ്ഥ അനുവദിക്കുന്നില്ല.

വിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം ഗൃഹഭാരം ചുമയ്ക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി കുറച്ചുകാല ത്തോളം ദേശസഞ്ചാരം ചെയ്യുന്നതിന്നു പുരുഷന്മാർക്ക സൌകര്യം ഉണ്ടാകാറു ണ്ട്. അത് സ്ത്രീകൾക്കു സ്വപ്നത്തിൽക്കൂടി വയ്യ. അദ്ധ്യയനകാലത്തുതന്നെ കൊല്ല ത്തിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ തവണ വിനോദയാത്രാസമ്പ്രദായം (പിക്ക്നിക്ക്) അ നുസരിച്ചുകൊണ്ടു വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പല സ്ഥലങ്ങളും സന്ദർശിക്കുവാനുള്ള ഏ ർപ്പാടുകളുണ്ട്. വിദ്യാർത്ഥികളാകട്ടെ അതിൽനിന്നെല്ലാം ബഹിഷ്കൃതകളുമാണ്. വല്ല പെൺപള്ളിക്കൂടങ്ങളിലും "പിക്ക്നിക്ക്" എന്ന ഏർപ്പാടുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ അത് ചെമ്മരിയാട്ടിൻകൂട്ടം മൈതാനിയിൽ ഇറങ്ങിയതുപോലെ കാണേണ്ടതു കാണുവാനോ, കേൾക്കേണ്ടതു കേൾക്കുവാനോ അവസരം സിദ്ധിക്കുവാനുള്ള സൌകര്യമില്ലാത്ത സ്ഥിതിയിലായിരിക്കും. ഈദൃശമായ മനസ്ഥിതി സമുദാ യ മദ്ധ്യത്തിൽനിന്നു ദൂരീകൃതമാകണം. ഡാക്ടർ ആനിബസൻ്റ്, സരോജിനീ ദേവി, കമലാദേവി ചതോപാദ്ധ്യായ, മുതലായ മഹിളാമണികൾക്കു ഇന്നുള്ള പേരും പെരുമയും അവർക്ക നിർബ്ബാധം ലോകസഞ്ചാരം ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്നു വെന്നുള്ള ഏക സംഗതിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവയാണ്. അതിലൊരു ശതാം ശമെങ്കിലും സ്വാതന്ത്ര്യം സ്ത്രീകൾക്കു ഇല്ലാത്ത കാലത്തോളം ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാ സംകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്ന മനഃപരിഷ്കാരം അവർക്ക ലബ്ധമാവുകയില്ലെന്നുള്ളത് നിർവ്വിവാദം തന്നെ.

പുരുഷന്മാരുടെ നേതൃത്വത്തിലോ അല്ലാതെയോ സ്ത്രീകൾക്കു എവിടേ യും സഞ്ചരിക്കാമെന്നുള്ളതു തടയുകയോ, ദോഷദൃഷ്ട്യാവീക്ഷിക്കുകയോ പാ ശ്ചാത്യർ ചെയ്യുന്നില്ല. ഇത് അവരുടെ അഭിനന്ദനീയമായ മനോഭാവമത്രെ. ദേവതമാരെന്നു കല്പിച്ചു സ്ത്രീകളെ ബഹുമാനപുരസ്സരം ആദരിക്കുന്ന പൌര സ്ത്യർ എല്ലാ പൊതുസ്ഥലങ്ങളിലും പുരുഷന്മാരുടെ കൂടേയെങ്കിലും സ്ത്രീകൾക്കു സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്. അല്ലാത്തപക്ഷം അ ന്ധവിശ്വാസത്തിലും അടിമത്തം പുലർത്തുന്ന മനസ്ഥിതിയിലും സ്ത്രീസമുദായമ കപ്പെട്ട് അന്ധകാരമയമായ ജീവിതം നയിച്ചു ഭാസുരമായ ഭാവി പ്രതീക്ഷി ക്കാതെ അലങ്കോലപ്പെട്ടുപോകും.

കെ. വി. പാറു (IV Form A)

വള്ളത്തോൾ.

സുപ്രസിദ്ധമായ നിരവധി കവനതല്ലജങ്ങളുടെ കൎത്താവെന്ന നിലയിൽ സാഹിത്യലോകത്തിൽ സുപ്രതിഷ്ഠിതമായ പ്രശസ്തിയോടുകൂടിയ വള്ളത്തോൾ മഹാകവിയേയൊ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയേയൊ ഈയുള്ളവൻ വായനക്കാൎക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കേണമെന്നില്ല. എന്നാൽ ലളിതകോമളവും ചമൽകാരസംപൂൎണ്ണവും, തന്നിമിത്തം ഏതു സഹൃദയനേയും അപഹൃതചിത്തവൃത്തിയാക്കിത്തീൎക്കുന്നതുമായ വള്ളത്തോൾ കവിതയോടു എനിക്കുള്ള സ്നേഹം നിമിത്തം അതിനെപ്പററി ചിലതു പ്രസ്താവിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നതാണ്.

വള്ളത്തോൾ കവിതയെപ്പററി വല്ലതും പറയുന്നതിന്നുമുമ്പായി കവിതയെന്നാലെന്താണെന്നു പൎയ്യാലോചിക്കാതെ ഒരു കവിതയുടെ നിലയിൽ വള്ളത്തോൾ നേടീട്ടുള്ള വിജയത്തെ കണക്കാക്കുവാൻ നാമെന്തു മാനദണ്ഡമാണുപയോഗിക്കുക? അതുകൊണ്ടു കവിതയെ സംബന്ധിച്ച് ചില സാമാന്യചിന്തകൾ ഇവിടെ അനുപേക്ഷണീയമാണ്.

പൌരസ്ത്യരും പാശ്ചാത്യരുമായ പല പണ്ഡിതന്മാരും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും തൃപ്തികരമായ ഒരു കവിതാനിൎവ്വചനം നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുവാൻ അവൎക്കാൎക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽക്കൂടിയും യഥാൎത്ഥകവിത തിരിച്ചറിയുവാൻ നാം പ്രയാസപ്പെടുന്നില്ല. "ഒരു രോജാസുമത്തിന്റെ വാസന അനുഭവിക്കുന്നതിന്നായി ആ വാസനയെ ശാസ്ത്രീയമായി നിൎവ്വചിക്കുവാനുള്ള കഴിവു നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകേണമെന്നില്ല. മണത്തുനോക്കുന്ന മാത്രയിൽ രോജാസുമത്തിന്റെ വാസന നിങ്ങൾ അറിയുന്നു; അതിന്റെ പരിമളം ആമ്പലിന്റെയോ മററു കുസുമങ്ങളുടേയോ പരിമളത്തിൽനിന്നും തിരിച്ചറിയുന്നതിന്നു നിങ്ങൾ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതുമില്ല. കവിതയും അങ്ങിനെതന്നെയാണു," എന്നത്രെ ഹെൻറി മാർട്ടിൻ എന്ന സഹൃദയൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു്.

കാവ്യനിൎവ്വചനം സുസാധമല്ലെങ്കിലും യഥാൎത്ഥകവിതയ്ക്കു സാമാന്യമായി വേണ്ടുന്ന ചില ലക്ഷണങ്ങൾ നിൎദ്ദേശിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. വ്യംഗ്യമായോ വാച്യമായോ പ്രതിപാദിക്കുന്ന അൎത്ഥത്തെ അല്ലെങ്കിൽ, ആശയത്തെ ഗ്രഹിച്ചതിന്നുശേഷം അസാധാരണമായ, അനിൎവ്വചനീയമായ, ഒരാഹ്ലാദവിശേഷം ഉണ്ടാക്കുന്ന ഗുണത്തോടുകൂടിയ ശബ്ദസമൂഹമാണ് കാവ്യമെന്നത്രെ അഭിജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. ആംഗലേയനിരൂപകന്മാരിൽ പ്രശസ്തനായ വാൾടർ പെയിററർ കലയുടെ ഉദ്ദേശം അനിൎവ്വചനീയവും മഹനീയവുമായ

ആഹ്ലാദദാനമായിട്ടാണ് കരുതുന്നതു്. മഹനീയമായ ആഹ്ലാദത്തിന്നു സദാചാരസംബന്ധമുണ്ടാകാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നും അതുകൊണ്ടു കാവ്യസൃഷ്ടിയിൽ പ്രഥമമായി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു് ആഹ്ലാദോല്പാദനത്തിന്നാണെന്നും അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. പക്ഷെ ആഹ്ലാദദാനം മാത്രം കൊണ്ടു ഒരു കവിത ഏതന്നാമത്തിന്നർഹമാകുന്നില്ല. ഉത്തമകാവ്യം ആഹ്ലാദദാനം ചെയ്യുന്നതു കൂടാതെ നീതിധർമ്മാദികളെ പഠിപ്പിക്കുകയും മനുഷ്യനും പ്രപഞ്ചവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ വെളിവാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നുമുള്ള അഭിപ്രായത്തോടുകൂടിയ നിരൂപകന്മാരും ഇല്ലാതില്ല. ലോകത്തിന്റെ ബഹിർഭാഗം മാത്രം വീക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാതെ ആന്തരമായ വാസ്തവത്തെ ആരായുന്നതു് യഥാർത്ഥകവിതയുടെ പ്രവൃത്തിയാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള കാവ്യങ്ങളുടെ പ്രണേതാക്കളായ കവികൾ അവരുടെ ആത്മീയപ്രഭാവത്താൽ സാധാരണജനങ്ങൾ കാണാത്ത വാസ്തവങ്ങളെ ഈ ലോകത്തിൽ കാണുകയും മറ്റുള്ളവർക്കു വേണ്ടി അവയെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏതു കവിതയും സദാചാരപരമായ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയതായിരിക്കേണമെന്നാണ് മാത്യൂ ആർനോൾഡ് എന്ന നിരൂപകന്റെ സിദ്ധാന്തം. ആഹ്ലാദദാനത്തിന്നദ്ദേഹം ദ്വിതീയമായ പ്രാമുഖ്യം മാത്രമെ നൽകുന്നുള്ളു. ഏതായാലും മനുഷ്യജീവിതത്തെ പരിപൂർണ്ണമായി നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതും സന്തോഷത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതുമായ കവിത സഹൃദയസമ്മതമാകാതിരിക്കയില്ല. കാവ്യപഠനംകൊണ്ടു ജീവിതസംസ്കരണം സാധ്യമാണെന്നത്രെ മാത്യൂ ആർനോൾഡ് "കവിത കാവ്യസൌകര്യത്തിന്നും കാവ്യനിയമത്തിന്നും അനുസൃതമായ ജീവിതവിമർശമാണ്" എന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതിന്റെ തത്വം. കവിത "പരിചിതവസ്തുക്കളെ അപരിചിതങ്ങളാക്കുകയും അപരിചിതവസ്തുക്കളെ പരിചിതങ്ങളാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു" എന്നാണ് കോൾറിഡ്ജ് പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഒരു കവിക്കു നാം വെറും സാധാരണമായി ഗണിക്കുന്ന വസ്തുക്കളുടെ ആന്തരമായ രഹസ്യം എന്താണെന്നു നമ്മെ അറിയിക്കുവാനും ജീവിതത്തിന്റെ അപരിചിതരഹസ്യങ്ങളെ നമുക്കു വെളിവാക്കുവാനും സാധിക്കുമെന്നാണ്. വള്ളത്തോൾ മഹാകവി പ്രസ്തുത കാവ്യോദ്ദേശങ്ങളെയും ആദർശങ്ങളെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവനപരമ്പരകളാൽ നിർവ്വഹിച്ചതായി നമുക്കു കാണാം.

സന്തോഷസന്ദായകത്വവും ജീവിതസംസ്കാരകത്വവുമാണ് കവിതയുടെ ധർമ്മങ്ങളിൽ പ്രാമുഖ്യമേറിയതെന്നു ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു സുവ്യക്തമായെന്നു സമാധാനിക്കട്ടെ. സരസകവിയായ വള്ളത്തോൾ നമുക്കു ധർമ്മോപദേശം ചെയ്യുകയും സൌന്ദര്യപ്രവാഹത്തിൽ നമ്മെ ആറാടിക്കുകയും ചെയ്യു

നുണ്ട്. ഈ രണ്ടു കൃത്യവും അദ്ദേഹം നിർവ്വഹിക്കുന്നതോ ഭാവനാഭാസുരങ്ങളായ ആശയങ്ങളെ സരളമധുരമായ മണിപ്രവാളശൈലിയിൽക്കൂടി വെളിക്കിറക്കീട്ടാണ്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാഷ സുഗമവും സുന്ദരവും കഠിനസംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ അഭാവത്താൽ ലളിതകോമളവുമത്രെ. അക്ഷരപരിജ്ഞാനം മാത്രമുള്ളവൎക്കുകൂടി മനസ്സിലാകുന്ന ഒരു കവിതാരീതി വള്ളത്തോളിന്നു പ്രത്യേകമാണെന്നു പറയാം.

ലളിതവും കൎണ്ണമധുരവുമായ പദവിന്യാസത്താലും നവനവോല്ലേഖങ്ങളാലും ചിന്തോദ്ദീപകവും ഭാവനാഭാസുരവുമായ അലങ്കാരപ്രയോഗത്താലും കാവ്യദ്വാരാ ഒരു കവിക്കു വായനക്കാരിൽ ആനന്ദാനുഭൂതി ഉളവാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. വള്ളത്തോളിൻെറ "അമ്പാടിയിൽ ചെല്ലുന്ന അക്രൂരൻ" ഇതിന്നു നല്ല ലക്ഷ്യമാണ്. ആകമാനം മഞ്ജുളവും മധുരവുമായ ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണത്. കാളിന്ദിപുളിനത്തിൻെറ ഒരു വശത്തുകൂടി വാസരാന്തത്തിൽ അക്രൂരൻ വൃന്ദാവനത്തിലെ പ്രകൃതിവിലാസത്തേയും "അന്തിച്ചുകപ്പോലുന്ന" ആകാശത്തേയും നോക്കിക്കൊണ്ടു അമ്പാടിയിലേക്കു പോകുന്നതും ആ സന്ദൎഭത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഹൃദയത്തിൽ വിവിധചിന്തകൾ തിര തല്ലുന്നതും എത്ര രസാനുഭൂതി ഉളവാകത്തക്കവിധമാണ് കവി വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത്:—

ചിൽക്കുഴമ്പായ് മുനിലോകം നുകരുമാ-
ത്തൃക്കുഴലൂത്തിൻെറ തൂമാധുൎയ്യം
നിൻ ചാരുവെണ്മണൽത്തിട്ടിനെ,ക്കേവലം
പഞ്ചാരക്കുന്നുപോലാക്കിയല്ലോ! എന്നും
കാളിന്ദികൊണ്ടൊരു നീലക്കരയിട്ട
ചേലിൽ വിളങ്ങും വൃന്ദാരണ്യമേ,
കാലികൾ നക്കിത്തുടക്കുമച്ചെന്തളിർ-
ക്കാലടി വെച്ചുകൊണ്ടുണ്ണിക്കണ്ണൻ
സഞ്ചരിക്കുന്ന നിൻ ദിക്കിലെങ്ങാനൊരു
പിഞ്ചുപുല്ലായിപ്പിറക്കാവൂ ഞാൻ! എന്നുമുള്ള വരികളിൽ ഓളം

വെട്ടുന്ന ഭക്തിരസം ആരേയാണ് പുളകിതഗാത്രനാക്കാത്തത്. മേലുദ്ധരിച്ച വരികൾകൊണ്ടു കവി നമുക്കു ആഹ്ലാദദാനം മാത്രമാണു ചെയ്യുന്നതെന്നു പറയുന്നതു പക്ഷെ വ്യാജമാകാതിരിക്കയില്ല. ക്ഷണനേരത്തേക്കെങ്കിലും പ്രസ്തുതവരികൾ മനുഷ്യനെ ദിവ്യസന്നിധാനത്തിലേക്കു ആനയിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

അക്രൂരൻ അമ്പാടിയ്ക്കടുത്തു ചെല്ലുമ്പോൾ കവി ബാലഗോപാലൻെറ കോമളകളേബരം ആ ഭക്തന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്ന സന്ദൎഭത്തിൽ

ചെയ്യുന്ന ഉല്ലേഖം

തൃക്കണ്ണാൽപൈക്കറവീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടതാ,

നില്ക്കുന്നു നിന്നുടെ നീലമേഘം-എന്നുതുടങ്ങി

ആനായപ്പിള്ളക്കൊരുമ്പെട്ടാക്കുംചങ്ങാതി-

ആമ്നായവേദികൾക്കാത്മതത്വം! എന്നവസാനിക്കുന്ന വരികൾ നോക്കുക. ഭക്തിരസ സുരഭിലമായിത്തന്നെയാണിരിക്കുന്നത്. അത്തരം വർണ്ണനകൾ നാസ്തികനെക്കൂടിയും ഭക്തിപരതന്ത്രനാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമല്ലയോ? ഈ കൃതിയിൽതന്നെ വള്ളത്തോളിൻെറ അലങ്കാരപ്രയോഗസാമർത്ഥ്യവും ഭാവനാവിശേഷവും പ്രസ്ഫുടം പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ട്.

നീലക്കാർവർണ്ണൻെറ പുഞ്ചിരിപ്പാൽക്കുഴ-
മ്പോലും തിരുമുഖം ധ്യാനിക്കയും,
'വീരനാപ്പാൽവെണ്ണക്കള്ളനെങ്ങെ'ന്നുവേ
ത്താരാഞ്ഞുകൊൾകയും ചെയ്യുംപോലെ,
നേത്രമിമച്ചുമിഴിയ്ക്കുന്ന ദോഹന-
പാത്രത്തിൻവക്കത്തീപ്പാൽപ്പതകൾ.

മേലുദ്ധരിച്ച ഭാഗത്തിൽ പാൽപ്പതകൾക്കു ധ്യാനസ്ഥിതനായ ഭക്തൻെറ രൂപം നൽകിയ കവിയുടെ മനോഭാവവും ഭാവനാവിലാസവും പ്രശംസനീയം തന്നെയെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. എന്തിനധികം, ഷെയിക്സ്പീയരുടെ 'കിങ്ങ്ലീയർ' എന്ന നാടകത്തെപ്പററി പറഞ്ഞ മാതിരി, വള്ളത്തോളിൻെറ മററു സകലകവിതകളും നശിച്ചുപോയാൽതന്നെ "അക്രൂരൻ" ഒന്നുപോരും അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിയശസ്സിനെ നിലനിൎത്തുവാൻ.

വള്ളത്തോളിൻെറ പ്രകൃതിവർണ്ണനാപാടവത്തിന്നും സംഗീതസാമർത്ഥ്യത്തിന്നും ഉത്തമോദാഹരണമായി ഉദ്ധരിക്കാവുന്ന ചില വരികൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ "പുരാണങ്ങളി"ൽ പ്രശോഭിക്കുന്നുണ്ട്.

തേനൊലിപ്പഴങ്ങളും തൂമണംതുളുമ്പുന്ന
സൂനങ്ങൾതോറംതത്തിക്കളിക്കും കുളിർകാററും,
മാനസംതെളിഞ്ഞുള്ള പക്ഷികളുടെകള-
ഗാനവുംചേരുംലീലാരാമങ്ങൾചിലടിക്കിൽ;
നക്ഷത്രങ്ങളെച്ചൂഡാരത്നങ്ങളാക്കും നാനാ-
വൃക്ഷങ്ങൾതിങ്ങുംശൈലാരണ്യങ്ങൾ ചിലടിക്കിൽ
പാറമേൽതട്ടിപ്പാരം പളുങ്കിന്മണിമിന്നി-
ച്ചാരാവമാടെപായുംപുഴകൾ ചിലടിക്കിൽ-

പ്രകൃതിരമണീയം, ശാന്തഗാംഭീരം, ഹാഹാ,
സുകൃതിനിഷേവ്യമെനിങ്ങൾതൻമഹാരാജ്യം!

പ്രകൃതിപ്രണയത്തെ ഉൽഘോഷിക്കുന്ന ഒരു കവിവര്യനാണ് നമ്മുടെ കവിയെന്നുള്ളതിന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ "ഒരരിപ്പിറാവും" സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു.

മഴവില്ലുപിഴിഞ്ഞെടുത്തസത്താ-
മഴകേ, മന്ദമകന്നകന്നുപോയ്നീ
അഴലിങ്ങരുളായ്ക സൌകുമാര്യ്യ
പ്പുഴതൻകൊച്ചുതരംഗമേപിറാവേ!

ഈ പദ്യവും ഒരരിപ്പിറാവിൻെറ പ്രകൃതിയുംകൂടി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോഴാണ് വള്ളത്തോൾ കവിതയുടെ ആഭ്യന്തരസൌകുമാര്യ്യം നമുക്കു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത്. ഈ എളിയ പക്ഷിയുടെ ശാന്തമായ ജീവിതത്തെ ഒരളവുകോലാക്കി കവി മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ നിരൂപണംചെയ്യുന്ന ഭാഗം എത്ര രസാവഹമായിരിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കുക

ധരതൻദയകൊണ്ടുവല്ലതുംതെ-
ല്ലിരകിട്ടീടിലതിന്നുതൃപ്തിയായി;
മരണംവരെയും മനുഷ്യനുണ്ടോ
ഭൂരമാരുന്നുസുഖോപഭുക്തിയിങ്കൽ?
അതിമോഹനരത്നമേടകേറി
സ്ഥിതിചെയ്താലുമവന്നുതുഷ്ടിതോന്നാ;
ഇതിനോചെറുതായവല്ലപൊത്തും
മതി, പൈതങ്ങളുമായ് സുഖിച്ചുപാർപ്പാൻ
അവനീശതവേണമാഢ്യനുര്വ്വീ
ധവനാശിപ്പതു ചക്രവർത്തിയാകാൻ;
അവനോ, ഭുവനാധിപത്യലുബ്ധൻ;
ശിവനേ! മർത്ത്യനുതൃഷ്ണതീരലുണ്ടോ?

നയനാനന്ദപ്രദമായ ചിത്രങ്ങളെ ഒരു ചിത്രകാരനെന്നപോലെ ഹൃദയാഹ്ലാദകമായ കവനചിത്രങ്ങളെ വായനക്കാരുടെ ഭാവനാഭിത്തിമേൽ കുറിക്കുന്നതിന്നു വള്ളത്തോളിന്നുള്ള പാടവവും സ്പൃഹണീയമാണ്. ഭക്തനായ പൂന്താനത്തിൻെറ ഗുരുവായൂരേക്കുള്ള യാത്ര

കാലിടംകയ്യുകൊണ്ടുപിടിച്ചുള്ളൊ-
രോലവട്ടക്കുടയുണ്ടിടന്തോളിൽ,
വൈലതേവരെകൊൾകയാൽ ക്ഷീണിച്ച
പോലവേ ചാഞ്ഞു വിശ്രമംതേടുന്നു.

ശൈത്യകാംക്ഷയാൽ പോലവെ പൂണ്ടന്തൽ,
വേത്തമാററത്തു പററിക്കിടക്കുന്നു.
ഭക്തിതൻമഷിമുദ്രപോലീശ്വര
നത്ത്യരുത്തഴമ്പാന്നുവാർ നെററിമേൽ
ഗോപിമൺകുറിമിക്കതുംമാഞ്ഞാലും
ശോഭിതം മുഖം വൈഷ്ണവതേജസ്സാൽ
മുണ്ഡുടുത്തതിൻ താഴത്തെ കൊന്തല
രണ്ടുമേന്തിയരക്കെട്ടിൽ കുത്തിയും
മൂൎദ്ധനികെട്ടിവെച്ചകുടുമതൻ
ക്രൂത്തവാൽ ചെവിപ്പിന്നിലൊതുക്കിയും.

—ആ മോതിരം.

കാൽകൾപിമ്പോട്ടുമടക്കിത്തൂപ്പൊൻചുമൽ
താഴ്ത്തെയിടങ്കൈവിരിപ്പിലൂന്നി
തെല്ലിടത്തോട്ടു ചാഞ്ഞുണ്മാനിരിപ്പായി
സല്ലീലനീശ്വരൻനിത്യതൃപ്തൻ (മഗ്ദലനമറിയം)

എന്നു വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള യേശുവിൻെറ ചിത്രം,

ആലസ്യമാണ്ടമുഖമൊട്ടുകുനിച്ചു, വേത്ത-
ഫാലസ്ഥലം മൃദുകരത്തളിർ കൊണ്ടുതാങ്ങി,
ചേലഞ്ചിമിന്നുമൊരു വെൺകുളിർകൽത്തറയ്ക്കു
മേലങ്ങു ചാരുമുഖി ചാരിയിരുന്നിടുന്നു (ബ. അനിരുദ്ധൻ)

എന്നു ഉഷയുടെ ചിത്രം, "വിഭക്തിയും ഭക്തിയും" എന്ന കവിതയിൽ മേല്പത്തൂർ സ്വപ്നം കാണുന്ന.

പീലികൾ തിരുകിയ കാർകുഴൽകെട്ടും, നൽപ്പൊ
ന്നേലസ്സുകിലുങ്ങിടുമരയിൽ മഞ്ഞപ്പട്ടും
ചെന്തളിർക്കയ്യിലൊരു കൊച്ചോടക്കുഴലും

ധരിച്ച "അമ്പാടിമണിക്കുഞ്ഞി"ൻെറ ചിത്രം, "ഒരു ചിത്ര"ത്തിലെ പാൽ കൊതിച്ചു നില്ക്കുന്ന ബാലകൃഷ്ണൻെറ ചിത്രം—ഇങ്ങിനെ അനവധി ഉണ്ടാകും—ഇവയെല്ലാം എത്ര മനോഹരങ്ങളാണെന്നു ആക്കുംതന്നെ പറഞ്ഞു കൊടുക്കേണ്ടതില്ല.

വള്ളത്തോളിൻെറ ചില വൎണ്ണനകളിൽ കാണുന്ന നവീനത്വം കാവ്യാസ്വാദനത്തിന്നു എങ്ങിനെ മാററു കൂട്ടുന്നുവെന്നതിന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ "കിളിക്കൊഞ്ചൽ" നല്ലൊരുദാഹരണമാണ്. കേവലം ഒരു പുരാണകഥാംശത്തെ

കവിസരസമായ രീതിയിൽ തന്മയത്വത്തോടുകൂടി പ്രതിപാദിച്ചു നമ്മുടെ കരളിന്നു ആനന്ദദാനം ചെയ്യുന്നു. ഈ കവിത ഒരു പുതിയ രീതിയിൽ തുടങ്ങി പുതുമയോടും മോടിയോടുംകൂടിത്തന്നെ കവി അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

ഈ ഭാഗം ഇനി ഇവിടെ നില്ക്കട്ടെ. വള്ളത്തോളിന്റെ കവിതയിൽ തത്വചിന്തക്കുള്ള സ്ഥാനത്തെപ്പററിയും അല്പമായി ചിന്തിച്ചു ഇത്രയും ദീർഘിച്ചുപോയ ഈ ലേഖനം അവസാനിപ്പിക്കാം. മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ അനാശാസ്യമായ സംഗതികളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്തു അതിനെ പരിഷ്ക്കരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു കൂടാതെ സാമുദായികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ശ്രേയസ്സിനെ പരിപുഷ്ടമാക്കുവാനുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ നൽകേണ്ടതും ഒരുത്തമകവിയുടെ കടമയാണ്. ഉത്തേജകമായ ഉത്തമമാതൃകകളും പരിശുദ്ധവും വിമലവുമായ ആദർശങ്ങളും ജനങ്ങൾക്കു കാണിച്ചുകൊടുത്തു അവരിൽ കൃത്യബോധം ഉളവാക്കി അവരെ സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ ചരിയ്ക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കേണ്ടതും യഥാർത്ഥകവിയുടെ കത്തവ്യമാണ്. നിസർഗ്ഗമധുരമായ കവനപരമ്പരകളാൽ ഇതെല്ലാം വള്ളത്തോൾ പ്രശംസനീയമായവിധം നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ ചിന്തോദ്ദീപകവും വിജ്ഞാനഗർഭവുമായ എത്രയോ ഭാഗങ്ങൾ അനായാസേന കാണാൻ കഴിയും. സാമുദായികമായ ആക്രമങ്ങളേയും ദുരാചാരങ്ങളേയും അധിക്ഷേപിക്കുന്നതിൽ വള്ളത്തോൾ എന്നും ബദ്ധശ്രദ്ധനാണ്. സാമുദായികസംസ്കരണത്തെ ലാക്കാക്കി അദ്ദേഹം എഴുതിയ കവിതകളിലൊന്നാണല്ലൊ "കൊച്ചുസീത"യെന്ന ഖണ്ഡകാവ്യം.
വള്ളത്തോളിന്റെ ദേശാഭിമാനം ശ്ലാഘനീയമാണ്.

സ്വമാതൃസേവാവിധിതാൻ മഹത്വ
സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള വിമാനയാനം

എന്നാണദ്ദേഹം ഗാനം ചെയ്യുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ "മാതൃവന്ദനം", "മാതൃഭൂമിയോട്" എന്നീ കവിതകൾ ആരുടെ ഹൃദയത്തിലാണ് ദേശാഭിമാനം ഉൽഭൂതമാക്കാത്തത്.

അനാവശ്യകവും അനഭിലഷണീയവുമായ പാശ്ചാത്യാഡംബരങ്ങളോടു കവിയ്ക്കുള്ള വെറുപ്പു അളവററതു തന്നെയാണ്. ഐകമത്യമില്ലായ്മ, ജാതിവ്യത്യാസം തുടങ്ങിയ ദുരാചാരങ്ങൾ നിമിത്തം എത്തുപെട്ട കഷ്ടതകളെപ്പററി വള്ളത്തോൾ എപ്പോഴും * വ്യക്തമായും അന്യാപദേശമായും പ്രസ്താപിക്കുന്നതായി കാണാം. ഇങ്ങിനെ നോക്കുന്നതായാൽ കാര്യോദ്ദേശമെല്ലാംതന്നെ

---

* "കാട്ടെലിയുടെ കത്തു", "ഐക്യമേസേവ്യാൽസേവ്യം", മുതലായ കവിതകൾ നോക്കുക.

വള്ളത്തോൾ കവിത പരിപൂർണ്ണമായി നിർവ്വഹിക്കുന്നതു നമുക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെടാതിരിക്കയില്ല.

പ്രയത്നസങ്കടമായ (?) പ്രകൃതിയുടെ ബഹിർഭാഗം മാത്രം നോക്കി വലയുന്ന നമ്മെ അതിൻെറ പ്രശാന്തസുന്ദരമായ അന്തർഭാഗം കാണിച്ചുതന്നു ഉള്ളു കുളുർപ്പിക്കുന്ന ഒരു ധർമ്മിഷ്ഠനാണ് കവി. സാഹിത്യലോകത്തിലെ തീർത്ഥയാത്രക്കാർക്കിടവിടെ വിശ്രമത്തിന്നും വിനോദത്തിന്നുമായി ആശ്ചര്യരത്നങ്ങളാൽ അലംകൃതമായ കവനഹർമ്മ്യങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള പരമധർമ്മിഷ്ഠന്മാരായ കവികൾക്കു നാമെന്നും കടപ്പെട്ടവരാണ്. കേരളീയരായ നാം വള്ളത്തോൾമഹാകവിയ്ക്കെത്രമാത്രം കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു ഊഹിക്കാവുന്നതാണല്ലൊ. അദ്ദേഹത്തിൻെറ അമൃതധോരണി എത്ര ഹൃദയങ്ങൾക്കാണ് നിർവൃതി നൽകുന്നത്!

ഭുവിവന്നുജനിക്കുന്നജനങ്ങൾക്കൊക്കവേമോദം
ഭവിപ്പാനുള്ളോരുവസ്തുപലതുണ്ടെങ്കിലുംനല്ല
കവിതാചാതുരിയുള്ളകവിവാണീവിലാസത്തെ
ശ്രവിക്കുന്നസുഖംപോലെചെവിക്കുപിന്നെയെന്തുള്ളൂ?

—കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ.

ജയമന്ദിരം, പി കുഞ്ഞിരാമൻ, കാടാച്ചിറ.

നിരാശയിൽ

(കേക)

I

ഒരു പാഴ്കുടിലതാ കാണ്മൂ, ഞാൻ പുരോഭൂവിൽ
പുരുദാരദ്ര്യപ്പിശാചപ്പിച്ച മണിമാടം!
ചെറുദീപിക യെണ്ണയാറിയ തിരിയൊന്നാ-
ലരുണച്ഛായചേർത്തു മിന്നിച്ചുതദ്വാരത്തിൽ
ശോകത്തിൻ സമഗ്രമാം രൂപമൊന്നതാ, രാഹു-
വക്ത്രത്തിലകപ്പെട്ട തിങ്കൾപോലവേ നില്പൂ.
പുഞ്ചിരിതൂകി, ചെറുതെന്നലിലാടി, പാടി,-
ക്കൊഞ്ചിയ പനീരലരങ്ങതാ വാടിപ്പോയി!

II

"തമ്പുരാൻ! ഒററക്കമ്പിളികഞ്ഞിവെള്ളത്തിന്നായി-
ട്ടർത്ഥിക്കമടിയങ്കൽ കണ്മൂനഘേക്കേണമേ!
രോഗത്തിൽവശംകെട്ട വലയും മൽപുത്രന്നു
വേഗമോരാശ്വാസമേകീടുവാൻ കനിയണേ!"
കല്യാണത്തിരക്കിലാ, 'പ്പുലയിപ്പെണ്ണി'ന്നനു-
കമ്പ്യമാം സ്വരമാരും കേൾക്കവാനൊരുങ്ങില
"പാതിരാവായെൻ പൈതൽ പാവം! അനങ്ങകൻമാത്രം;
പാപിഞാൻ; കുഞ്ഞ! തെല്ലുകൂടി നീ ക്ഷമിച്ചാലും!!

III

നാരിതൻഹൃദയത്തിൽ തിങ്ങിയ ശോകത്തിൻെറ
ക്രൂരിരുൾക്കട്ടനോട്ട മാളിപ്പൂഹർമ്മ്യത്തിങ്കൽ
തെല്ലുമാപതിച്ചീല; നൈരാശ്യമാർന്നാപ്പെൺപൂ-
ഞ്ഞാഗമിച്ചുടൻ പ്രേമഭാജനം പാർക്കുന്നേടം.
പെട്ടെന്നുഹൃദയത്തിൽ വൈദ്യുതദ്യുതിയൊന്നു
കെട്ടുപോയപോൽ നാരിപ്പൂണ്മഹാ! നടുങ്ങിപ്പോയ്!
സ്നേഹസ്വപ്നസ്വത്തിൻെറ മോഹനസ്നിഗ്ദ്ധാന്ത്യത്തിൽ
'ദാഹമില്ലെന്നോണമൊരാത്മനിർവൃതിമിന്നി.

കോയിത്തട്ട നാരായണൻ, നിട്ടൂർ.

ഹൈന്ദവസമുദായത്തിലെ അനാചാരങ്ങൾ

ലോകത്തിലെ ഇതരസമുദായങ്ങൾ പരിഷ്കാരസൂൎയ്യന്റെ ഇളം പ്രഭയിൽ ആറാടിക്കളിക്കുന്ന ഈ നൂററാണ്ടിൽ ഹിന്ദുസമുദായത്തിന്നു മാത്രം, അനാചാരങ്ങളാകുന്ന കരിങ്കാർപടലങ്ങളുടെ തടസ്ഥംനിമിത്തം, സംസ്കാരോദ്ദീപകങ്ങളായ കിരണങ്ങളുടെ സ്പൎശനസുഖം അനുഭവിക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്നതു് ഏററവും ശോചനീയമാണ്. സമുദായത്തിന്ന് അഭിവൃദ്ധി വന്നുചേരേണമെങ്കിൽ, ഈ കാളമേഘങ്ങളെ പാടെ നശിപ്പിക്കേണ്ടതു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്ന് പരിഷ്കൎത്താക്കൾ മനസ്സിലാക്കീട്ട് കാലം കുറെയായെങ്കിലും, നാളിതുവരെയും അവൎക്ക് ആ കൃത്യനിൎവ്വഹണശ്രമത്തിൽ പരിപൂൎണ്ണവിജയം കരഗതമായിട്ടില്ല. ഇതിന്നുള്ള പ്രധാനകാരണം, തങ്ങളുടെ സൎവ്വാഭ്യുദയത്തിന്നും ഏകനിദാനമെന്ന അന്ധവിശ്വാസത്തോടുകൂടി അനേകകാലമായി തങ്ങൾ ഭക്തിബഹുമാനപൂൎവ്വം കണ്ണടച്ചു പൂജിച്ചുവന്ന ഈ ദുരാചാരങ്ങളെ വിട്ടുപിരിയുന്നതിൽ മാമൂൽപ്രിയന്മാരായ യാഥാസ്ഥിതികൎക്കുള്ള അത്യധികമായ വൈമനസ്യമാണ്. ദുഷിച്ചു പഴകിയതും അനൎത്ഥകരങ്ങളും ആയ ആചാരനടവടികളെ മൎക്കടമുഷ്ടിയോടുകൂടി മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന യാഥാസ്ഥിതികാഗ്രേസരന്മാർ, അതാതുകാലത്തെ 'ദുരാചാരധ്വംസകന്മാരു'ടെ പ്രവൃത്തിമാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ ദുസ്തരങ്ങളായ പ്രതിബന്ധങ്ങളെ വലിച്ചിട്ട് അവരുടെ പരിശ്രമങ്ങളെ തങ്ങൾക്കാവുംവിധത്തിലൊക്കെ വിഘ്നപ്പെടുത്തുന്നു. എന്നാൽ, അടുത്ത കാലത്തായി ഉൽപതിഷ്ണുത്വത്തിന്റെ ശക്തിയേറിയ കൊടുങ്കാററിൽ അനാചാരക്കോട്ടകൾ ഓരോന്നോരോന്നായി ഇടിഞ്ഞുവീഴുന്നതോടുകൂടി ശക്തിക്ഷയം തട്ടിവരുന്ന യാഥാസ്ഥിതികന്മാർ, അല്പാല്പമെങ്കിലും, 'പുത്തൻകൂററുകാരു*മായി സഹവസിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പരിഷ്കാരം അതിന്റെ അനവരതമായ പരിശ്രമം തുടൎന്നുതന്നെ വരുന്നു. യാഥാസ്ഥിതികലോകത്തിൽ അതു കാലദേശാവസ്ഥകൾക്കനുസരിച്ച് വിപ്ലവങ്ങൾ ഉളവാക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കുന്നു. അതിന്നു ചില കാൎയ്യങ്ങളിലൊക്കെ എതിർശക്തികളെ കീഴടക്കി ജയക്കൊടി നാട്ടുവാൻ സാധിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതെ, മൃഗീയമായ ചില അനാചാരങ്ങളെ അതു ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽനിന്ന് ദൂരീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സതി, ബാലികാഹതി, വിധവാവിവാഹനിരോധനം, ശൈശവവിവാഹം മുതലായവയുടെ ബഹിഷ്കരണംതന്നെ ഇതിന്നു മകുടോദാഹരണങ്ങളാണ്. ഇവയെപ്പററി അല്പമൊന്നു വിവരിക്കാം.

---

*ഇതു യാഥാസ്ഥിതികർ പരിഷ്കൎത്താക്കൾക്കു കൊടുത്ത പേരാണ്.

സതി, അല്ലെങ്കിൽ 'ഉടന്തടിച്ചാട്ടം' എന്നതു, മതത്തിൻെറ പേരും പറഞ്ഞു ആയിരക്കണക്കിൽ വിവാഹിതകളായ വനിതാരത്നങ്ങളെ—ജീവിതസുഖം അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ വയോവൃദ്ധകളെ മാത്രമല്ല, യൌവ്വനദശയിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്ന യോഷാമണികളെക്കൂടി—എന്തിന്, ദാമ്പത്യസുഖമെന്ന് സ്വപ്നത്തിൽപോലും അറിവാൻ ഇടവന്നിട്ടില്ലാത്ത ചെറുപെൺകിടാങ്ങളേയുംകൂടി—ഭൎത്താക്കന്മാരുടെ മൃതശരീരങ്ങളോടൊപ്പം ജീവനോടെ ചിതയിലിട്ടു ചുട്ടിരുന്ന ഒരു പൈശാചികാചാരമാണ്. വൈദേശികൎക്ക് ബീഭത്സമായിത്തോന്നിയിരുന്ന ഈ നടവടി, സതികൾക്ക് ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരനുഷ്ഠാനമായിട്ടാണ് ഭാരതീയർ കരുതിയിരുന്നതു. ക്രിസ്തുവൎഷാരംഭത്തിന്ന് എത്രയോ മുമ്പ് തന്നെ ഇതു ഭാരതത്തിൽ നടന്നുവന്നിരുന്നുവെന്നതിന്ന് ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്. ഇതിനെ നിൎത്തൽ ചെയ്യാൻ മുഗിളസാമ്രാട്ടായ 'അക്ബരും' പോർച്ചുഗീസുഭരണാധികാരിയായ 'അൽബുക്കൎക്കും' തീവ്രയത്നങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ, അവരിരുവരുടെയും പരിശ്രമഫലങ്ങൾ അവരുടെ ജീവിതകാലങ്ങളോളം മാത്രമെ നിലനിന്നിരുന്നുള്ളു. സതിയെ അവസാനമായി നിയമംമൂലം നിരോധിച്ചതു ഒരു ശതാബ്ദത്തിന്നു മുമ്പ് ഇന്ത്യൻഗവൎണ്ണർജനറലായിരുന്ന വില്യാംബെൻടിക്ക്പ്രഭുവായിരുന്നു.

ഇതെകാലത്തുതന്നെ നിൎത്തൽചെയ്ത ഒരു നിഷ്ഠൂരകൎമ്മമാണ്, ഉത്തരേന്ത്യയിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് രജപുത്രരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ബാലികാഹതി. കുടുംബത്തിന്നൊരു ഭാരമാണെന്ന കാരണത്തിന്മേൽ തങ്ങൾക്കു പിറന്ന പെൺപ്രജകളെ യമന്നു ബലികഴിക്കുകയായിരുന്നുവത്രെ ഇവരുടെ പതിവ്. നോക്കുക, ഹൃദയശൂന്യതയുടെ ഭയങ്കരത്വം! സംസ്കാരസ്പൎശം അല്പമെങ്കിലും ഏററ ഏതൊരാൾക്ക് ഇത് ക്ഷന്തവ്യമാകും? നിയമത്തിൻെറ കൈപ്പിടിയിൽനിന്നും തക്കംനോക്കി വിട്ടുനില്ക്കുന്ന ചില കുഗ്രാമവാസികൾ ഈ പൈശാചികകൃത്യം ഇപ്പോഴും ഗോപ്യമായി നടത്തിവരുന്നതുകൊണ്ടാണത്രെ രാജപുത്താനയിൽ ഇന്നു സ്ത്രീകൾ തുലോം കുറവായിത്തീൎന്നിട്ടുള്ളതു്! പാരമ്പൎയ്യ ദുരാചാരങ്ങൾ ഇപ്രകാരം എന്തെല്ലാം അനൎത്ഥങ്ങൾ സമുദായത്തിന്നു വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നു!

ബാലികാഹതിയുടെ സഹോദരിസ്ഥാനം വഹിക്കുവാൻ അൎഹതയുള്ളതാണ് വിധവാവിവാഹത്തെ നിരോധിച്ച മററൊരു അപരിഷ്കൃതാചാരം. ഒന്നാമതായി വിവാഹം കഴിച്ച ഭൎത്താവ് മൃതിപ്പെട്ടുപോയാൽ ഒരു സ്ത്രീക്ക്—അവൾക്ക് യൌവ്വനം ആരംഭിക്കുവാൻ ഭാവിക്കുന്നെയുള്ളുവെങ്കിൽകൂടിയും—പിന്നീട് ഭൎത്താവിനെ സ്വീകരിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നു വിധിച്ച, ഭൂതാനുകമ്പയെ ദൎശിച്ചിട്ടുപോലുമില്ലാത്ത ഈ കുത്സിതാചാരം, ഹൈന്ദവവനിതാലോ

കത്തിന്നു എത്രകണ്ടു നാശഃഹേതുകമായിത്തീൎന്നു; എത്രയെത്ര തരുണീരത്നങ്ങളുടെ യൌവ്വനത്തെ ഇതു മരുഭൂമിയിൽ വികസിച്ച പുഷ്പംപോലെ വിഫലമാക്കിത്തീൎത്തു? വിധവാവിവാഹത്തിന്ന് നിയമസമ്മതി നൽകിയതു ഡെൽഹൌസിപ്രഭുവാണ്. പക്ഷെ, ആചാരപ്രിയന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാർ ഇതിന്നു ശേഷവും വിധവാവിവാഹത്തിൽനിന്നു പിൻവാങ്ങിത്തന്നെ നിന്നു. എന്നാൽ ഇതേവരെ "വീടാംകൂട്ടിൽകുടുങ്ങും തത്തമ്മകളാ"യിരുന്ന അന്തൎജ്ജനങ്ങൾ ഉൽപതിഷ്ണുത്വത്തിന്റെ കാററു തട്ടിയതോടുകൂടി ഈ ദുരാചാരശൃംഖലകളെ പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞ് പുറത്തേക്കു വന്നിരിക്കുന്നു.

ഹിന്തുക്കളുടെ മറെറാരനാചാരമാണ് അരദശാബ്ദം മുമ്പ് നിയമവിരുദ്ധമാക്കിയ ശൈശവവിവാഹം. ഇതു വൈദേശികരുടെ ആഗമനത്തിന്നു ശേഷമാണ് ഭാരതത്തിൽ നടപ്പായതെന്നറിയുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം ആവിൎഭവിച്ചതു, അന്യരാജ്യക്കാരുടെ ആക്രമണം നിമിത്തം രാഷ്ട്രീയാന്തരീക്ഷം ആകമാനം ഇളകിമറിയുകയും അസമാധാനം സൎവ്വത്ര വ്യാപിക്കയും ചെയ്തപ്പോൾ, തങ്ങളുടെ ബാലികമാൎക്ക് മാനഹാനി സംഭവിച്ചേക്കുമെന്ന് ഭയപ്പെട്ട രക്ഷിതാക്കന്മാർ രക്ഷാകൎത്തൃത്വം വഹിക്കുവാൻ പ്രാപ്തിയുള്ളവൎക്കു അവരെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചതുമുതൽക്കാണത്രെ. എന്നാൽ കാലക്രമത്തിൽ ഈ ഏൎപ്പാട് അധികവും ധനപദവികൾ കരസ്ഥമാക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടിമാത്രമായ്ത്തീൎന്നു. അനേകായിരം ബാലികമാരുടെ, ചെറുപ്പകാലത്തിലെ ആഹ്ലാദകരവും സുഖസമ്പൂൎണ്ണവുമായ ജീവിതത്തിന്നു കണ്ഠഃകോടാലിയായിപ്പരിണമിച്ച ഈ കുടിലസമ്പ്രദായം—അതെ, മനസ്സിൽ യാതൊരു ചിന്തയുമില്ലാതെ യഥേഷ്ടം ഓടിക്കളിച്ചു രസിച്ചും വിജ്ഞാനശകലങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചും പരിപൂൎണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യഃത്തോടെ നാൾകഴിക്കേണ്ടുന്ന "പെൺമണിപ്പൈതങ്ങളു"ടെ മേൽ ഭാൎയ്യാപദം വെച്ചുകെട്ടി അടുക്കളയിലെ ധൂമപടലഃമറവുകൊണ്ടു നരകിക്കുവാൻ നിൎബ്ബന്ധിച്ച ആ കഠിനാചാരം—ഹിന്തുസമുദായത്തെ എത്രമാത്രം അധഃപതിപ്പിച്ചു! ഡോക്ടർ ബന്ദക്കരുടെ വാക്കിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ ഈ 'നരബലി' ഹിന്തുക്കളുടെ ഓജസ്സും ബലവും എത്രമാത്രം കെടുത്തു? എത്രകണ്ട് ശിശുമരണം നാൾക്കുനാൾ വൎദ്ധിപ്പിച്ചു! നിയമവിരുദ്ധമാക്കപ്പെട്ടതിന്നു ശേഷവും ഈ ഗൎഹണീയമായ കൃത്യം രഹസ്യമായിച്ചില ദിക്കുകളിലൊക്കെ നടത്തിവരുന്നുണ്ടെന്നാണറിയുന്നതു. 1931 ലെ കാനേഷുമാരിറിപ്പോൎട്ട് പ്രകാരം 15150 ബാലികമാർ ഒരു വയസ്സു തികയുന്നതിന്നുമുമ്പ് വിധവകളായിത്തീൎന്നുവത്രെ! ഇപ്പോൾകൂടി ചിലർ, ശിക്ഷ കൂടാതെ കഴിക്കുന്നതിന്നു ഫ്രഞ്ച് അതിൎത്തികളിൽ ചെന്നിട്ടുകൂടി, ഇതു നടത്തിവരാറുണ്ടുപോൽ! ആശ്ചൎയ്യം! മാമൂലിന്നു മനുഷ്യന്റെ മേലുള്ള അധികാരശക്തി!

ഇന്നു സമുദായത്തിൽ പ്രചാരത്തിലുള്ള മററു ദുരാചാരങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നാണ് സാന്മാർഗ്ഗികനിലയ്ക്കു ദോഷം വരുത്തുവാൻ പര്യാപ്തമായ 'ബഹുദാര്യത്വം'. ഇതു നടപ്പിൽ വരുവാനുള്ള മുഖ്യകാരണം, പുരാതനകാലങ്ങളിൽ നടന്ന മഹായുദ്ധങ്ങൾ നിമിത്തം സമുദായത്തിൽ പുരുഷന്മാരുടെ സംഖ്യ കുറഞ്ഞുവന്നതാണെന്ന് ഊഹിച്ചുവരുന്നു. ഇതിനനുസരണം പരസ്ത്രീകളെ സ്വീകരിക്കാൻ അനുവദിക്കുകയും, കേവലം സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കന്യകാരത്നങ്ങളെ, അമ്പതും അറുപതും ചെന്ന കിഴവന്മാരുടെ മൂന്നാമത്തെയോ നാലാമത്തെയോ വിവാഹത്തിന്നു കൊടുക്കുവാൻ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ നിന്ദനീയമായ നടവടി എന്തെല്ലാം കുഴപ്പങ്ങളും വഴക്കുകളുംകൊണ്ട് കുടുംബജീവിതത്തെ കഷ്ടാൽകഷ്ടതരമാക്കിത്തീർക്കുന്നുണ്ട്. ഭാരതത്തിന്റെ മദ്ധ്യകാലചരിത്രത്തിൽ എവിടെ നോക്കിയാലും ഇതിന്നുദാഹരണങ്ങൾ മുഴച്ചുനില്ക്കുന്നതു നമുക്ക് കാണാം. മഹാരാഷ്ട്രസിംഹമായ ശിവാജിയുടെയും, മുഗിളസിംഹാസനത്തെ അലങ്കരിച്ച 'ഷേർഷാ'യുടെയും ആദ്യകാലജീവിതങ്ങൾ ഇതിന്നു ഉത്തമോദാഹരണങ്ങളാണ്. ഈ ദുരാചാരം, കിരീടാവകാശസംബന്ധമായ കലഹങ്ങളും തൽഫലമായ രക്തപ്രവാഹങ്ങളും ഉളവാക്കി, മുഗിളഭരണത്തിന്റെ അന്ത്യദശക്കു മാച്ചാൽ മായാത്ത ഒരു വൈവർണ്ണ്യം വരുത്തി. ഇതുവും അനൎത്ഥകരമായ ഈ അനാചാരത്തെ തുടൎന്നുകൊണ്ടുപോകുവാൻ അനുവദിക്കുന്നതു ഒരിക്കലും ആശാസ്യമല്ല. ഇതിന്റെ അനിഷ്ടഫലങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കിയ വനിതാലോകംതന്നെ ഇയ്യിടെ നടന്ന സൎവ്വേന്ത്യാമഹിളാസമ്മേളനത്തിൽവെച്ചു ഇതിനേയും ഇതിനോടു സാമ്യംവഹിക്കുന്ന മററനീതികളേയും എതിൎത്തുകൊണ്ടു പ്രമേയങ്ങൾ പാസ്സാക്കിയതു ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമാണ്.

എന്നാൽ, മേൽപറഞ്ഞവയെക്കാളൊക്കെ സമുദായാന്തരീക്ഷത്തെ വിഷകലുഷിതമാക്കിത്തീർക്കുന്നതു, അഥവാ ഹിന്ദുമതത്തിന്മേൽ ഇന്നും ഒരു തീരാക്കളങ്കമായി നിൽക്കുന്നതു, നിരൎത്ഥകവും അനൎത്ഥപ്രദവുമായ അയിത്താചാരമാകുന്നു. ഇതിന്റെ നാശകരമായ ഫലത്തെ ഒരു കവി സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക,

"ഹിന്ദുമതഹൃദയത്തെ, ജന്തുസ്നേഹശരീരത്തെ
യിന്ത്യാമാതാവിന്റെ ജീവരക്തനാഡിയെ
വെട്ടിവെട്ടിയറുത്താക്കും തൊട്ടുക്കൂടാതകറുന്ന
വെട്ടുകത്തി! യയിത്തമേ! വിട്ടുമാറു നീ."

അയിത്തത്തിന്നു ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ സ്ഥാനമില്ലെന്നതു ഏററവും വലിയ ഹിന്ദുമതപണ്ഡിതന്മാർകൂടി സമ്മതിച്ച വസ്തുതയാണ്. ജാതിവ്യത്യാസം ദൈ

വീകമായ ഒരേർപ്പാടല്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഒരു സാധാരണചിന്തകന്നുപോലും പ്രയാസമില്ല. മഹാകവി കുമാരനാശാൻ ഉൽബോധിപ്പിച്ചതുപോലെ,

"അന്തണനെച്ചമച്ചുള്ളോരു കൈയല്ലേ,
ഹന്ത! ചമച്ചു ചെറുമനേയും"

നാം നമ്മുടെ സഹോദരന്മാരെത്തന്നെ അസ്പൃശ്യരാക്കി അകററിനിൎത്തുന്നതായാൽ അന്യന്മാർ എങ്ങിനെ നമ്മോടു സമനിലയിൽ പെരുമാറും? നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ കടന്നുകൂടിയിരിക്കുന്ന അയിത്തമാകുന്ന ഭൂതത്തെ അവിടെനിന്നും ഉച്ചാടനംചെയ്തു നമ്മുടെ ഹരിജനസഹോദരങ്ങൾക്കു നാം അവിടെ സ്ഥാനം നൽകുകയും നമുക്കുള്ള സൎവ്വ സ്വാതന്ത്ര്യാവകാശങ്ങളും അവൎക്കും അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായാൽ തീൎച്ചയായും അവർ നമ്മുടെ സ്ഥിതിയിലേക്കു ഉയൎന്നുവരാതിരിക്കയില്ല. നാം അവരോടു സമത്വത്തോടും സൌഹാൎദ്ദത്തോടും പെരുമാറുകയും, അവൎക്കു വിദ്യാലയങ്ങളിലും ക്ഷേത്രങ്ങളിലും മററു പൊതുസ്ഥലങ്ങളിലും പ്രവേശം സാധിതപ്രായമാക്കിത്തീൎക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിക്ക് ഇതിന്ന് ഒരു നിയമനിൎമ്മാണം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതായിട്ടാണ് വന്നിട്ടുള്ളതു. നമുക്ക് പരിഷ്കൃതലോകത്തിൽ ഒരു മാന്യസ്ഥാനം ലഭിക്കേണമെങ്കിൽ, ലോകത്തിലുള്ള അഭിജ്ഞന്മാർ മുഴവനും അവഹേളനാഭാവത്തോടുകൂടി വീക്ഷിക്കുന്ന ഈ അയിത്താചാരത്തേയും തത്തുല്യങ്ങളായ മററ നീതികളേയും, നമ്മുടെ ഇടയിൽനിന്നകററിനിൎത്തുവാൻ പൎയ്യാപ്തങ്ങളായ നിയമങ്ങൾ നാം നമ്മുടെ ഭരണാധികാരികളെക്കൊണ്ടു നിൎമ്മിപ്പിക്കുകതന്നെ വേണം.

സി. നാരായണൻ (II ക്ലാസ്സ്.)

പിതാവ്.

അന്നു, ഒരു സായാഹ്നസന്ധ്യയായിരുന്നു. എത്രവലിയ ദുഷ്പ്രഭുത്വത്തിന്നും ഒരവസാനമുള്ളതായി ലോകത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാനായിട്ടോ എന്തോ, തീക്ഷ്ണകിരണനായിരുന്ന ആദിത്യൻ തീരേ ഓജസ്സററ് അസ്തമിക്കാൻപോകുന്നു. മദീനാനഗരത്തിലെ, മാരുതൻെറ മഞ്ജുളമർമ്മരത്തിൽ തരളമായി തലകുനിച്ചു അഭിവാദനംചെയ്യുന്ന തരുക്കളിൽ കിരണകോടികൾ കനകധാര ചൊരിയുന്നതു കണ്ടാൽ മാൎത്താണ്ഡവർമ്മൻ തൻെറ ഉഗ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ചു പശ്ചാത്തപിക്കുകയാണോ എന്നു തോന്നും.

പ്രകൃതിസുന്ദരമായ ഈ പ്രദോഷവേളയിൽ, മദീനയുടെ മണൽനിറഞ്ഞ ഒരു ഭാഗത്തു കുറെ കുട്ടികൾ കൌതുകംപൂണ്ടു കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സന്താപം എന്നാലെന്താണെന്നവരറിയുന്നില്ല; "സന്തോഷം" എന്ന അക്ഷരത്രയത്തിന്നു മാത്രമേ അവരുടെ കൊച്ചുഹൃദയങ്ങളിൽ പ്രവേശനമുള്ളു. ആ ബാലന്മാരുടെ ആൎപ്പുവിളി അന്തരിക്ഷത്തിൻെറ പ്രശാന്തഗംഭീരതയെ ഒട്ടൊട്ടായി ഭേദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആകാശത്തിൽ ദൈവത്തിൻെറ സൃഷ്ടിമാഹാത്മ്യത്തെ പാടിപ്പറക്കുന്ന പറവകൾ അവരുടെ തുള്ളിക്കളിക്കു താളം പിടിച്ചു. ആ പ്രദേശം ആകപ്പാടെ, ആഹ്ലാദഭരിതരായ അക്കൊച്ചുകുട്ടികളുടെ ഉന്മേഷത്തുള്ളൽകൊണ്ടു ചന്ദ്രോദയം കണ്ട സമുദ്രംപോലെ ഇളകിമറിഞ്ഞു.

മനോഹരമായ മണിമാളികയുടെ മുമ്പിൽ ഒടിഞ്ഞുകുത്തിയ ചെററപ്പുരപോലെ, ഹൃദയാകൎഷകമായ ഉദ്യാനത്തിന്നു മറുവശം എരിപൊരികൊള്ളുന്ന മരുഭൂമിപോലെ, സമ്പൂൎണ്ണമായ സുഭിക്ഷതയുടെ നടുവിൽ തീച്ചയായും ദുരിതദുൎഭരമായ ദൌൎഭിക്ഷമുണ്ടു്. സുഖത്തിൻെറ പിന്നിൽ ദുഃഖം എന്നപോലെ സന്തോഷത്തിൻെറകൂടെ സന്താപമുണ്ടു്. അല്ലെങ്കിൽ, ഒരേഒരു ബാലൻ മാത്രം എന്തിനു ചുററുപാടും സന്തോഷനൃത്തം വെക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങിനെ കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു? അവൻ ഏതോ പരിതാപത്തിൻെറ ഊററക്കുഴിയിൽപെട്ടുഴലുകയായിരിക്കണം. നാറിക്കീറിയ പഴന്തുണിപോലും അവൻെറ നാണം മറച്ചിരുന്നില്ല. അവൻെറ അപാരമായ ആധിയിൽ ആൎക്കും അലിവു തോന്നിയില്ല. ഹൃദയത്തിൽ തിര തല്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിശങ്കടമായ വികാരങ്ങൾ അറിയിക്കുവാനെന്നപോലെ അവൻ നിരത്തിൽകൂടി പോകുന്ന ഓരോരുത്തരേയും ആശാപുരസ്സരം വീക്ഷിക്കുന്നു. ചിലർ കണ്ടില്ലെന്നുള്ള ഭാവം നടിച്ചു നടന്നുപോകുന്നു. അതേ, കുന്നിക്കുരുവിനെ കുന്നാക്കുന്ന മനുഷ്യൻ അതൊന്നും കാണുകയില്ല. മററുചിലർ മുഖത്ത് നോക്കി പരിഹസിച്ചു പല്ലിളിക്കുന്നു.

ഹാ! ഉദഗ്രവിഷാദോദ്ദേകത്തിൻെറ ഉഗ്രാഭമായ ജ്വാലയേററ് സഹോദരൻ ദീനദീനമായി രോദനംചെയ്യുമ്പോഗം, മനുഷ്യാ! നിൻെറ മൃഗീയമായ മുഖത്ത് പൈശാചികമായ മന്ദഹാസം പരക്കുകയോ? ഉവ്വ്; ചത്തതിനെ ചവിട്ടി മെതിക്കുവാൻ കുതറിവരുന്ന കാലുകളാണ് ഈ നിൎദ്ദയമായ ലോകത്തിനുള്ളത്. ഫ്രഞ്ചുമഹാകവിയായ വിക്ടർ യൂഗോ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൻവണ്ണം "സാധുക്കളുടെ നരകത്തിന്മേലാണ് പ്രഭുക്കളുടെ സ്വൎഗ്ഗം പണിചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്." പാവങ്ങഗം തിരികല്ലിൽപെട്ട തിനമണിപോലെ ചതഞ്ഞുപോയാലും തിരിഞ്ഞു നോക്കാൻ ആളില്ല. കഷ്ടം! കഷ്ടം!

അതാ, അടുത്തുവരുന്നു ക്രൂരിരുട്ടിലെ കെടാവിളക്കുപോലേ കുട്ടിയുടെ കരച്ചൽകേട്ടിട്ടോരാഗം! അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്നിഗ്ദ്ധമുഗ്ദ്ധമായ മുഖം അയാഗം ഒരു സാധാരണനല്ലെന്നു വ്യക്തമാക്കി. ബാലനെ വാരിയെടുത്തു അനുകമ്പയും വാത്സല്യവും വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന വിനയസ്വരത്തിൽ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. "നിനക്കെന്തു:ഖണം?" പൂങ്കവിളുകളിൽക്കൂടി കണ്ണുനീർ ചിന്നിക്കൊണ്ടു അവൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു: "എൻെറ പിതാവ്"

"എന്തേ പിതാവിന്?" ആഗതൻ ബദ്ധപ്പെട്ടു. "അദ്ദേഹം നബിയോടുകൂടെ യുദ്ധംചെയ്തു മരിച്ചുപോയി." അവൻ ഗൽഗദസ്വരത്തിൽ വിരമിച്ചു.

പടയൊഴിഞ്ഞ പടക്കളംപോലെ അവിടം നിശ്ശബ്ദമായി. സ്വൎണ്ണസമാനമായ ആകാശതലത്തിൽ അഗാധമായൊരു കാളിമ പടൎന്നുപിടിച്ചു. തൃണാഗ്രത്തിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഒരു തുഷാരബിന്ദുപോലെ നബിയുടെ നയനപക്ഷ്മാഗ്രത്തിൽനിന്നു ഒരുഷ്ണബാഷ്പകണം ഉററിവീണു. ആൎത്തത്രാണപരവശമായ കരങ്ങളാലെ ബാലനെ കരുണമായി തലോടിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:—"നിൻെറ പിതാവ് മരിച്ചുവെങ്കിൽ മേലിൽ അദ്ദേഹം തിരിച്ചുവരില്ല. ദൈവം അദ്ദേഹത്തിന്നു ശാന്തി നൽകട്ടെ! നി സമാധാനിക്കൂ." അവൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു എനിക്കീലോകത്തിൽ ആരുമില്ല; എൻെറ മാതാവും മരിച്ചുപോയി" ദ്വിഗുണിതമായ ഒരു ഹൃദയത്തിൻെറ വിലാപഗാനം വീണ്ടും അന്തരീക്ഷത്തെ ശബ്ദായമാനമാക്കി.

"മകനേ!, കരയാതിരിക്കൂ" സമാധാനസന്ദേശകൻ സാന്ത്വനമരുളി. "ഞാൻ നിൻെറ പിതാവും, അയിഷാ നിൻെറ മാതാവും, ഫാത്തിമാ നിൻെറ സഹോദരിയും ആയിരിക്കുന്നതിനെ നി തൃപ്തിപ്പെടുന്നുവോ?"

ബാലൻെറ ബന്ധുരനയനങ്ങഗം മെല്ലെട്ടുയൎന്നു. അതിശയത്തിൻെറയും അതിശോകത്തിൻെറയും അടരാട്ടത്താലെന്നപോലെ അവ പെട്ടന്നു നിമീലിത

ങ്ങളായി. അവൻ കണ്ണു തുറന്നു. ധവളമായ ഒരു പുഞ്ചിരിപ്പൂനിലാവ് അവിടമെങ്ങും വെള്ളിപൂശി. അവൻ നബിയുടെ പൂമകനായി. ഭാഗ്യപുസ്തകത്തിൽ ചില പുതിയ ഏടുകൾകൂടി ഏതോ ഒരുദാരകരം സകരുണം കൂട്ടിച്ചേർത്തു. നബിയുടെ മുഖത്ത് സ്നേഹനിർഭരമായ ഒരു മൃദുമന്ദഹാസം പരന്നു കാണായി.

കാലം മാറി. കൂട്ടത്തിൽ കൂടാതെ കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി അവിടെ അടുത്തും അകലത്തും ഇന്നാരെയും കണ്ടില്ല. അവരുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ അന്നത്തെ ആരും തുണയില്ലാത്ത ആ പൈതൽ പുളകംപൂണ്ടു കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

മധുരമായൊരു മന്ദമാരുതൻ ദിക്കെങ്ങും പരന്നു പാറി കൂടെതന്നെ ഒരു കൂട്ടശബ്ദം കൂക്കിവിളിച്ചു "നബിയുടെ പുത്രൻ! നിൻെറ ഭാഗ്യമാണ് ഭാഗ്യം"

വി. സി. അബൂബക്കർ,

(vi ഫോറം.)

Cast of the Malayalam Farce "From the Parlour to the Kitchen" staged during the College Day Celebrations (1935)

[illegible] മാതാവ്

[illegible]

ലെറ്റീഷ്യാ റമോലിനോ ബോണാപ്പാർട്ട്

[illegible] എല്ലാം, [illegible] എന്നിട്ടും, [illegible], നെപ്പോളിയൻ ബോണാപ്പാർട്ടിനെപ്പോലെ [illegible] ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്. [illegible] എന്ന ദ്വീപിൽ, ഒരു [illegible]. ആ ദ്വീപിലെ മററു [illegible] ഭക്ഷണം കഴിച്ചും, [illegible], ആ [illegible]. [illegible] നിന്നില്ല. [illegible]

[illegible] നെപ്പോളിയൻ [illegible] ഈ പ്രത്യേക [illegible], അവർ തന്റെ വീരപ്രകൃതിയിൽ [illegible]. ലെറ്റീഷ്യ റമോലിനോ ബോണാപ്പാർട്ടിന്ന് നെപ്പോളിയ[illegible], അവർക്ക് മററു പുത്രീപുത്രന്മാരിലെ [illegible] ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. [illegible] അവരുടെ [illegible], ആ വീരമാതാവിന്റെ മുമ്പിൽ മാത്രമായിരുന്നു. [illegible], [illegible]

Cast of the Malayalam Farce "From the Parlour to the Kitchen" staged during the College Day Celebrations (1935)

മഹത്വത്തെ പെററുവളർത്തിയ മാതാവ്

അഥവാ

ലെററീഷ്യാ റോമലിൻ ബോണാപ്പാട്ട്

താണ കുലത്തിൽ ജനിച്ച് മഹാന്മാരായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളവരുടെ എണ്ണം, ലോകചരിത്രത്തിൽ വളരെ ദുല്ലഭമല്ല. എങ്കിലും, ആരുമേതുമറിയാതെ ലോകത്തിൻെറ ഒരു കോണിൽ ഒരു ചെറുകുടിലിൽ ജനിച്ച്, യൌവനപ്രാപ്തിയായപ്പോഴെക്കും ലോകം മുഴുവൻ വിറപ്പിച്ച ഒരാൾ നെപ്പോളിയൻ ബോണാപ്പാട്ടിനെപ്പോലെ വേറെ വല്ലവരും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്. മദ്ധ്യധരണ്യാഴിയിലെ കോർസിക്കാ എന്ന ദ്വീപിൽ, ഒരു കഷ്ടഗൃഹത്തിൽ അദ്ദേഹം ഭൂജാതനായി. ആ ദ്വീപിലെ മററു ബാലികാബാലന്മാരെപ്പോലെ ഒരേ അന്തരിക്ഷത്തിലെ വായു ശ്വസിച്ചും, ഒരേവിധത്തിലുള്ള ഭക്ഷണം കഴിച്ചും, ഒരേവിധത്തിലുള്ള ദാരിദ്ര്യവും കഷ്ടപ്പാടുകളുമനുഭവിച്ചും, ആ ബാലനും വളൎന്നുവന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ വളച്ച് മററുള്ളവരുടേതുപോലെ മാത്രമായിരുന്നില്ല. ഒരു വലിയ സാമ്രാജ്യത്തെ കൈപ്പിടിയിലൊതുക്കുവാൻ അത് അദ്ദേഹത്തെ സമത്ഥനാക്കിത്തീൎത്തു.

മഹത്വപ്രാപ്തിക്ക്, മററുള്ളവക്കില്ലാതിരുന്ന എന്തു സൌകര്യമാണദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നത്? വെറും തലയിലെഴുത്തുകൊണ്ടു മാത്രമായിരിക്കുമോ, അദ്ദേഹം ആ ഉന്നതപദവിയിലെത്തിച്ചേൎന്നത്? സെറിൽ, പി. കോറിഗൻ പറയുന്നു, നെപ്പോളിയനെ ചക്രവത്തിയാക്കിയത് അദ്ദേഹത്തിൻെറ മാതാവായിരുന്നുവെന്ന്. ഒരു ചെറിയ കുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾതന്നെ, അവക്ക് നെപ്പോളിയനിൽ, മററു മക്കളിലില്ലാത്ത ഒരു പ്രത്യേകതരം സ്നേഹം തോന്നിയിരുന്നുവത്രെ. അവരുടെ വീരഹൃദയവും, അതിൻെറ ശരിപകപ്പായിരുന്ന നെപ്പോളിയൻെറ ഹൃദയവും തമ്മിൽ അധികമടുപ്പമുണ്ടായിരുന്നതുതന്നെയായിരിക്കണം, ഈ പ്രത്യേകസ്നേഹത്തിന്നു കാരണം. ഏതായാലും, അവർ തൻെറ ധീരപ്രകൃതിയിൽ അഭിമാനംകൊണ്ടിരുന്നുവെന്നത് തീച്ചയാണ്. ലെററീഷ്യാ റോമലിൻ ബോണാപ്പാട്ടിന്ന് നെപ്പോളിയനിലുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ, തൻെറ മററു പുത്രീപുത്രന്മാരിലോ, ഭത്താവിൽതന്നെയൊ, അത്ര സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുപോലെത്തന്നെ, രാജാക്കന്മാരെയും പ്രഭുക്കന്മാരെയും മുട്ടുകുത്തിച്ച അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുട്ടുകൾ കുനിഞ്ഞിരുന്നതും, ആ വീരമാതാവിൻെറ മുമ്പിൽ മാത്രമായിരുന്നു. ഭയമെന്നതെന്താണെന്നദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരുന്നത്, അമ്മയോടിടപെടുമ്പോൾ മാത്രമായിരുന്നുവത്രെ.

നെപ്പോളിയന്ന് നന്നെ ചെറുപ്പമായിരുന്നപ്പോൾതന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ അച്ഛൻ മരിച്ചുപോയി. ഈ ഘട്ടത്തിൽ, ദാരിദ്ര്യസന്തപ്തയായ ലെററീഷ്യക്ക് കുഡുംബഭരണം നടത്തുന്നതിന്ന് നെപ്പോളിയൻ മാത്രമായിരുന്നു സഹായിച്ചിരുന്നത്. അധികം താമസിയാതെ, അദ്ദേഹം പട്ടാളത്തിൽ ചേൎന്നു. അന്നുമുതൽക്ക്, അദ്ദേഹം നല്ല കാലത്തിൻെറ വേലിയേററത്തിൽ പൊങ്ങിവരുവാൻ തുടങ്ങി. വളരെ ചുരുങ്ങിയ ശമ്പളത്തിൽ ഒരു ശിപ്പായിയായി പ്രവൃത്തിയെടുത്തിരുന്ന കാലത്തുതന്നെ അദ്ദേഹം തൻെറ അനുജനെ ഒന്നിച്ചു കൊണ്ടുപോയി വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചുവന്നു. ഇക്കാലത്ത്, ജീവിക്കുവാൻമാത്രം ഭക്ഷണം കഴിക്കുക എന്ന നിലയിൽ അരിഷ്ടിച്ച് കഴിച്ചുകൂട്ടിയ അദ്ദേഹം ഒരു സാമ്രാജ്യത്തിൻെറ ഭാവിയെ രൂപീകരിക്കുമെന്ന് അന്നാരും ഓൎത്തിരിക്കയില്ല. എങ്കിലും, മഹത്വത്തിൻെറ ആ ജ്വാല—തനിക്ക് മാതൃധനമായി ലഭിച്ച അനുഗ്രഹം—അന്നും അദ്ദേഹത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ആ ജ്വാലയാണ് പിന്നീട് വളൎന്നുവന്ന് അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ജാജ്വല്യരത്നമാക്കിയത്.

ഏതാണ്ടിക്കാലത്തുണ്ടായ ഫ്രാൻസിലെ വിശ്രുതമായ രാഷ്ട്രീയവിപ്ലവത്തിൽ അദ്ദേഹം പങ്കെടുക്കുകയും, തൻെറ പ്രാപ്തിയും പൌരുഷവും പ്രദർശിപ്പിച്ച് സ്വയം വിപ്ലവകക്ഷിയുടെ നേതാവായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് ആ ഉൽക്കൎഷേച്ഛുവിന്ന് ഫ്രഞ്ചുചക്രവൎത്തിയായിത്തീരുവാൻ വളരെയധികം പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം അതുകൊണ്ടൊന്നും തൃപ്തിപ്പെട്ടില്ല. യൂറോപ്പിനെ മുഴുവനും തൻെറ അധികാരസീമയിൽ വരുത്തുവാനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ പിന്നത്തെ പരിശ്രമങ്ങൾ. ആ പട്ടാളക്കാരൻെറ പുറപ്പാടും അദ്ദേഹത്തിന്ന് തുടരെത്തുടരെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്ന വിജയവും കണ്ട് ലോകം അമ്പരക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇക്കാലത്ത്, ഒരു രക്ഷകൻെറയൊ, സ്വേച്ഛാപ്രഭുവിൻെറയോ, ദേവൻെറയോ, രാക്ഷസൻെറയോ നിലയിൽ, ലോകം അദ്ദേഹത്തെ കരുതിയിരുന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ ലെററീഷ്യാ ബോണാപ്പാൎട്ടിന്ന്, അന്നും അദ്ദേഹം ഒരു പുത്രൻ മാത്രമായിരുന്നു.

അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ, നെപ്പോളിയൻെറയും ലെററീഷ്യയുടെയും വീരാത്മാക്കൾ തമ്മിൽ വലിയ സംഘട്ടനങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായതായറിയുന്നില്ല. എങ്കിലും ഒരു തവണ, കുറച്ചുകാലത്തേക്ക്, ആ രണ്ടു ശക്തികൾ തമ്മിൽ ഇടഞ്ഞുവത്രെ. നെപ്പോളിയൻെറ ഔന്നത്യത്തിൽ, അദ്ദേഹം തന്നെത്താൻ മറന്ന് ദുശ്ചിലവുകൾ ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങിയ കാലത്തായിരുന്നു അത്. ആ സ്ത്രീരത്നക്കാരി, തനിക്കു സഹജമായ വീരസ്വരത്തിൽ പുത്രൻെറ ആലോചനാരഹിതമായ പ്രവൃത്തിയെ ആക്ഷേപിച്ചു. പക്ഷെ, ഈ സുഖവിരോധം അധിക

കാലം നിലനിന്നില്ല. നെപ്പോളിയന്റെ മാതൃസ്നേഹവും, ലെറ്റീഷ്യയുടെ പുത്രസ്നേഹവും അത്രക്കു വലുതായിരുന്നു. നെപ്പോളിയൻ, തന്റെ ബുദ്ധിശൂന്യതയെക്കുറിച്ചു പശ്ചാത്തപിക്കുകയും അധികം താമസിയാതെ അവർ തമ്മിൽ ഒരു യോജിപ്പുണ്ടാവുകയും ചെയ്തു.

ഏതാപത്തിലും പുത്രന്റെ ഭാഗം പിടിച്ചു നില്ക്കുക, ലെറ്റീഷ്യക്ക് പതിവായിരുന്നു. എങ്കിലും സീമാതീതമായ ശക്തി നേടുവാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംരംഭങ്ങൾ കണ്ട്, അവക്ക് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ഭയാശങ്ക ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. നെപ്പോളിയൻ, തന്നെത്താൻ ഫ്രാൻസിലെ രാജാവായി വിളംബരംചെയ്തിരിക്കുന്നുവെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അവർ പുരികം ചുളിച്ചു. എങ്കിലും തന്റെ എതിരഭിപ്രായത്തെ പുറത്തു കാണിക്കാതെ, അവർ ഒരു ശരിയായ രാജഭക്തയായിരിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

തന്റെ മുഴുവൻ ഐശ്വര്യത്തിനും നിദാനമായിരുന്ന മാതാവിനെ സിംഹാസനത്തിലിരിക്കുമ്പോഴും നെപ്പോളിയൻ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരുടെ ദാരിദ്ര്യത്തേയും കഷ്ടപ്പാടിനേയും കുറിച്ച് നല്ലപോലെ വിവരമുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹം, ആണ്ടുതോറും അവക്ക് 12000 പവൻ വീതം ഒരു പെൻഷനും ചില പ്രത്യേക സ്ഥാനമാനങ്ങളും നൽകി. മാത്രമല്ല, ഫ്രാൻസിന്റെ പോയ്പ്പോയ മഹത്വത്തെ പുനസ്ഥാപിക്കുവാൻ ഏറ്റവും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത് നല്ല മാതാക്കന്മാരാണെന്നഭിപ്രായപ്പെട്ടുകൊണ്ട്, സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ഉള്ളഴിഞ്ഞ് പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും പറഞ്ഞിരുന്നു, കുട്ടികളുടെ ഭാവി മാതാപിതാക്കന്മാരെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നതെന്ന്. സ്വാനുഭവത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിത്തന്നെയായിരിക്കണം, അദ്ദേഹമിങ്ങിനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരുന്നത്.

ലെറ്റീഷ്യയാവട്ടെ, തനിക്ക് കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന പെൻഷൻ അനാവശ്യമായി ചിലവുചെയ്യാതെ, പുത്രന്ന് ആപൽക്കാലം വന്നാൽ അന്നുപയോഗമായിത്തീരട്ടെയെന്നു കരുതി, സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചു. ഒന്നുരണ്ടു തവണ അത് നെപ്പോളിയന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരീസഹോദരന്മാർക്കും വളരെ ഉപകാരമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

നെപ്പോളിയൻ ആഫ്രിക്കയിൽവെച്ചു മരിച്ചുപോയി എന്നൊരു കിംവദന്തി പരന്നപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മ പറഞ്ഞതിങ്ങിനെയായിരുന്നു. “ഇല്ല; അവൻ മരിച്ചിരിക്കയില്ല. ലോകത്തിൽ അവന്നിനിയും വലിയ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാനുണ്ട്.” അതെ, അവർ പറഞ്ഞത് വാസ്തവമായിരുന്നു; അതൊരു വെറും കിംവദന്തി മാത്രമായിരുന്നു!

അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാഗ്യചക്രം തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ആ തിരിച്ചിലിൽ ഏററവും ഔന്നത്യത്തിലെത്തിയ അദ്ദേഹം ക്രമേണ കീഴ്പോട്ടിറങ്ങുവാൻ തുടങ്ങി. ഏതാണ്ടിക്കാലത്താണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ മോസ്കോയുദ്ധയാത്രയുണ്ടായത്. പ്രകൃതിയുടെ കഠിനമായ ശിക്ഷയേററ്, വമ്പിച്ച ജനനഷ്ടവും ധനനഷ്ടവും നേരിട്ട് ഒരുവിധം അദ്ദേഹം പാരീസ്സിൽ തിരിച്ചെത്തി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ അമ്മ, അവിടെ പുത്രനെ അക്ഷമയായി കാത്തുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്നു. അവർ തൻെറ സമ്പാദ്യത്തിൽനിന്നു, പുത്രൻെറ തല്ക്കാലത്തെ തിടുക്കങ്ങൾ നിവൃത്തിക്കുന്നതിന്ന് പത്തുലക്ഷം ഫ്രാങ്ക് അദ്ദേഹത്തിൽ സമപ്പിച്ചു. ഈ മൂലധനംകൊണ്ടായിരുന്നു, നെപ്പോളിയൻ വീണ്ടും സൈന്യശേഖരം ചെയ്തത്.

ഇതിന്നുശേഷം പരാജയങ്ങൾ തുടരെത്തുടരെ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ലോകത്തിൻെറ ഹൃദയത്തിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്ന ഉയന്ന സ്ഥാനം അചിരേണ നഷ്ടപ്പെട്ടു. രാഷ്ട്രങ്ങളുമായുള്ള ഇടവാടുകളിൽ, ഒരു ചൂതുകളിക്കാരൻെറ ഭാഗ്യം മാത്രമാണദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നതെന്ന്, അവർ വിശ്വസിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ മന്ത്രിമാർകൂടി, ആ ചക്രവത്തി മരിച്ചുവെന്ന കിംവദന്തി പരന്നപ്പോൾ, പെട്ടെന്ന് ഒരു ജനാധിപത്യഭരണം സ്ഥാപിച്ചതായി വിളംബരംചെയ്യുവാൻ ആലോചിച്ചുവത്രെ. ഈ വത്തമാനം കേട്ടപ്പോൾ തൻെറ അനന്തിരാവകാശികളെക്കുറിച്ച് ആരും ഒത്തുപാലുമില്ലെ, എന്നായിരുന്നു നെപ്പോളിയൻ ചോദിച്ചത്. ഇല്ല; ആരും അതാലോചിച്ചിരുന്നില്ല. ചക്രവത്തിയേയും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ വംശത്തേയും, ചുരുങ്ങിയ ഒരവസരം ലഭിച്ചപ്പോൾ അവർ മറന്നുകളഞ്ഞു!

എൽബയിൽ താൻ ബന്ധനസ്ഥനായ കാലത്തു ലെററീഷ്യയുടെ സമ്പാദ്യം നെപ്പോളിയന്ന് ഉപകാരപ്രദമായി. ആ വീരമാതാവിൻെറ അനുഗ്രഹത്തോടുകൂടി, ഒരു തവണകൂടി, തൻെറ ഭാഗ്യം പരീക്ഷിക്കുവാൻ നെപ്പോളിയൻ ഉറച്ചു. എൽബയിൽനിന്ന് അമാനുഷമായ പരാക്രമം പ്രദശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹം രക്ഷപ്പെട്ടു. അമ്മ കൊടുത്ത ധനം ഒരു സൈന്യത്തെ ശേഖരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചു. ഈ സൈന്യത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം പാരീസ്സിൻെറ നേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ഈ സമയമൊക്കയും ലെററീഷ്യ എൽബയിലിരുന്ന് പുത്രൻെറ ശ്രേയസ്സിന്നുവേണ്ടി പ്രാത്ഥിക്കയായിരുന്നു. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടൊന്നും ഫലമുണ്ടായില്ല. പുത്രൻെറ വിജയത്തെപ്പററിയോ, അല്ലെങ്കിൽ മരണത്തെപ്പററിയോ, കേൾക്കുവാനാഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ആ വീരമാതാവിന്ന്, അദ്ദേഹത്തെ ഒരു രാജ്യഭ്രഷ്ടൻെറ നിലയിൽ കാണുവാനാണ് യോഗമുണ്ടായത്. ആയിരം ദുഃഖചിന്തകൾ അലതല്ലുന്ന ഹൃദയത്തോടുകൂടി അവർ

തൻെറ സഹോദരനൊന്നിച്ച് റോമിൽ പോയി താമസിക്കേണ്ടിവന്നു. പോകുമ്പോൾ അവരിങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—"എൻെറ ജിവിതം ചക്രവത്തിയുടെ പരാജയത്തോടുകൂടി അവസാനിച്ചു. ഈ നിമിഷം മുതൽ ഐഹികസുഖഭോഗങ്ങളിൽ ഞാൻ വിരക്തയായിത്തീന്നിരിക്കുന്നു."

വഷങ്ങൾ പിന്നേയും ചിലതു കഴിഞ്ഞു. നെപ്പോളിയൻ ബന്ധനത്തിൽ കിടന്ന് മൃത്യുവശനായി. ഈ വിവരമറിഞ്ഞപ്പോൾ, തൻെറ പുത്രൻെറ ശവഭസ്മത്തെ അവകാശപ്പെട്ടുകൊണ്ട്, ലെററിഷ്യ, കാസൽറേപ്രഭുവിന്ന് ഒരു കത്തെഴുതി. ധീരയും മാനിയുമായ ഒരു വീരമാതാവിൻെറ ഹൃദയം ആ കത്തിൽ തെളിഞ്ഞുകണ്ടിരുന്നു. അവരെഴുതുകയാണ്: "ഞാനെൻെറ പുത്രൻെറ ശവഭസ്മത്തെ അവകാശപ്പെടുന്നു. അവൻെറ അമ്മയെക്കാൾ മററാക്കും അതിന്നവകാശമില്ല. അവനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം നശിക്കാതെ അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ള ആ ഭസ്മധൂളി അവൻെറ അമ്മക്ക് ലഭിക്കുന്നതിന്ന്, എന്തെങ്കിലും തടസ്ഥമായി നില്ക്കുന്നുണ്ടോ? ഞാൻ മന്ത്രിസഭയോട്—ബ്രിട്ടീഷുചക്രവത്തിയോടുതന്നെയും—അതിനെ യാചിക്കുന്നു... . ഫ്രാൻസിന്ന്—അല്ല, ലോകത്തിന്ന്—ഞാൻ നെപ്പോളിയനെക്കൊടുത്തു ഇപ്പോഴിതാ, ഈശ്വരൻെറ പേരിൽ—ലോകത്തിലുള്ള സവ്വമാതാക്കന്മാരുടെയും പേരിൽ—ഞാനവൻെറ ശവഭസ്മത്തെ യാചിക്കുന്നു. എനിക്കെൻെറ ഭിക്ഷ തരുക; ഞാനതിന്നുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കുന്നു."

ലെററിഷ്യയെപ്പോലെ മഹത്വത്തെ പെററുവളത്തിയ വീരമാതാക്കൾ ഭാരതത്തിലും അനവധി മുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇന്നവരെല്ലാം എവിടെപ്പോയി.

എൻ. പി. നാരായണൻനായർ,
ജൂനിയർ ട്രെയിനിങ്ങ് ക്ലാസ്സ്.

സഹകരണം.

സഹകരണത്തിന്റെ അജയ്യമായ ശക്തി അറിയേണമെങ്കിൽ നാം വളരെയൊന്നും സാഹസപ്പെടേണ്ടതില്ല. നമ്മുടെ ചുററുപാടും കിടക്കുന്ന പ്രകൃതിയെത്തന്നെ പരിശോധിച്ചാൽ ധാരാളം മതി. നാലുപാടും അന്വേഷണബുദ്ധിയോടുകൂടി നിങ്ങൾ ഒന്നു വീക്ഷിക്കുക. അപ്പോളതാ വലിയ വലിയ പർവ്വതങ്ങൾ, വിശാലമായ മരുഭൂമികൾ, അതിരററ സമുദ്രങ്ങൾ തുടങ്ങിയുള്ള നിരവധിവസ്തുക്കൾ നിങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിക്കു വിഷയീഭവിക്കുന്നു. ഈ ഓരോ വസ്തുവിന്റെയും നിർമ്മാണതത്വങ്ങളിലേക്കു നിങ്ങളുടെ ചിന്തയെ അല്പനേരത്തേക്കു വിടുകയാണെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചോൽപത്തിരഹസ്യവും സ്രഷ്ടാവിന്റെ മാഹാത്മ്യവും സൃഷ്ടിയുടെ കൌതുകവും, തത്തുല്യമായ ഇതരസംഗതികളും ഒന്നൊന്നായി നിങ്ങളുടെ മനോരംഗത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കും.

ദൃഷ്ടിക്ക് ഗോചരമായ നിരവധി ജലബിന്ദുക്കളുടെ പരസ്പരസഹായത്താലല്ലേ ഇന്നു ഏതൊരു ഭൂമിശാസ്ത്രപടത്തിലും ഗണ്യമായി കരുതുന്ന അത്ലാന്തിക്ക് സമുദ്രത്തിന്റെയോ, ശാന്തമഹാസമുദ്രത്തിന്റെയോ ആവിർഭാവം സിദ്ധിച്ചത്. എണ്ണമില്ലാത്ത മൺതരികളുടെ പരസ്പരസമ്മേളനത്താലാണ് ഹിമാദ്രിയുണ്ടായത് എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആരാണ് ആശ്ചര്യപരതന്ത്രരാകാത്തത്? രണ്ടു വായുക്കളുടെ അന്യോന്യസമ്പർക്കത്താലാണ് നാമിന്നു കുടിക്കുന്ന ജലമുണ്ടായിട്ടുള്ളത് എന്നറിയുമ്പോൾ ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യൻ നെററി ചുളിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിൽ വല്ലതുമതിശയിപ്പാനുണ്ടോ? എന്തിനേറെ പറയുന്നു. ഈ പ്രപഞ്ചമാകുന്ന മഹാസൌധംതന്നെ സഹകരണമാകുന്ന അടിത്തറമേലാണുണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി.

ഭിന്നതയിൽ വേർതിരിഞ്ഞു പരസ്പരബന്ധമില്ലാതെ കിടക്കുന്നവയെ കൂട്ടിയിണക്കി ലോകോപകാരാർത്ഥകമായ ഒരു വസ്തുവാക്കിത്തീർക്കുന്ന ഒരു മഹാശക്തിയാണ് സഹകരണം. ഈ ശക്തിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം നിർജ്ജീവവസ്തുക്കളിലുള്ളപോലെ സജീവങ്ങളിലില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യസമുദായം സഹകരണസ്വഭാവത്തിൽ പ്രതിദിനം അകന്നകന്നുപോകുന്നത്. സഹകരണബോധോദയമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യർ അന്യോന്യം കലഹിക്കുവാനും കൊലചെയ്യുവാനും ഇടയാകുന്നത്. 'നരനുനരനശുദ്ധവസ്തു'വായിത്തീരുവാൻ കാരണം സഹകരണമനോഭാവശൂന്യതയാണ്. മുസ്ലിം ഹിന്ദുവിനെ കാഫിറായും ഹിന്ദു മുസ്ലീമിനെ മ്ലേച്ഛനായും വർജ്ജിക്കുന്നത് സഹകരണവൃക്ഷത്തിന്റെ മധുരഫലങ്ങൾ ആസ്വദിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ്. ഫ്രാൻസ് ജർമ്മനിയേയും ജർമ്മ

നി ഫ്രാൻസിനേയും കീഴമർത്തി ഭരിക്കുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നത് പ്രപഞ്ചോല്പത്തിയിൽ സഹകരണമഭിനയിച്ച 'പാർട്ട്' അറിയാത്തതുകൊണ്ടാണ്. ജാപ്പാൻ റഷ്യയേയും റഷ്യ ജാപ്പാനേയും ദ്രോഹിക്കുന്നത് സഹകരണത്തിന്റെ പ്രാഥമികപാഠംപോലും ആ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളും ഉരുവിട്ടുപഠിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ്. മുസ്സോലിനി ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു: "സ്ത്രീകൾക്ക് മാതൃത്വമെന്നപോലെ പുരുഷന്മാർക്കു യുദ്ധം അനുപേക്ഷണീയമാണ്." ഇതിൽനിന്നു, ലോകസമാധാനമാകുന്ന വൻവൃക്ഷത്തെ വേരോടെ അറുത്തുകളയുവാനാണ് അദ്ദേഹം പരിശ്രമിക്കുന്നതെന്നു പ്രസ്താവിക്കുവാൻ ഒരു ദീർഘദർശിയൊന്നുമാവശ്യമില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ ലോകസമാധാനം വേണ്ടെന്നു സിഞ്ഞോർ മുസ്സോലിനി പറയുന്നു. എന്നാൽ ലോകസമാധാനസ്ഥാപനത്തിന്നുള്ള ഒരു വലിയ ഘടകം (factor) രാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സഹകരണമാകകൊണ്ടു, സമാധാനത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ വിശ്വസിക്കാത്ത ഒരാൾ സഹകരണശക്തിയിലും വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെന്നു തർക്കശാസ്ത്രപ്രകാരം സ്ഥാപിക്കാവുന്നതുമാണ്. മുസ്സോലിനിയെപ്പോലെയുള്ള നിരംവധി രാജ്യഭരണതന്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഉൽപത്തിതന്നെ ഒരച്ഛനും അമ്മയും തമ്മിലുള്ള സമ്പർക്കം അഥവാ സഹകരണംകൊണ്ടാണെന്ന മഹാതത്വം ഇത്തരമാളുകൾ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ സമാധാനം വേണ്ടയെന്നോ സഹകരണമത്യാവശ്യമല്ലെന്നോ അവരാരും പറയുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുകയില്ലായിരുന്നു.

സഹകരണം പരസ്പരവിശ്വാസത്തിന്മേലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. "Life is a sacred trust" (ജീവിതംതന്നെ നിഷ്കളങ്കത്തിന്മേലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്) എന്നു ഒരു മഹാൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഈ കലിയുഗത്തിലാകട്ടെ അച്ഛൻ മകനെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ജ്യേഷ്ഠൻ അനുജനെ വിശ്വസിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നില്ല. ഗുരു ശിഷ്യനെ വിശ്വസിക്കുവാൻ മുതിരുന്നില്ല. പിന്നെ ഇന്ത്യ ബ്രിട്ടനെയോ ബ്രിട്ടൻ ഇന്ത്യയെയോ വിശ്വസിക്കാത്തതിൽ വല്ല അയുക്തിയുമുണ്ടോ.

ലോകം സഹകരണത്തിനു ലക്കു മടങ്ങിയാലല്ലാതെ യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടാകയില്ല. സമാധാനകാംക്ഷികൾ മാത്രമേ സഹകരിപ്പാൻ തെയ്യാറാവുകയുള്ളൂ. സമാധാനവൃക്ഷത്തിന്നു യഥാക്രമം വളന്നുവരാനാകട്ടെ യുദ്ധകാംക്ഷികളാകുന്ന ഇത്തിക്കണ്ണികൾ (Parasites) ഒരു മഹാ പ്രതിബന്ധമാണ്. അതുകൊണ്ടു ഇവയെ വിനാ വിളംബം അറുത്തിടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. യുദ്ധരാക്ഷസന്മാരെ ഗളഹസ്തംചെയ്തു ശാന്തമഹാസമുദ്രത്തിൽ നിക്ഷേപിക്കുന്നതോടുകൂടി ശാന്തിശംഖധ്വനി ലോകത്തിൽ മുഴങ്ങുമാറാകണം. ബ്രിട്ടനും ഇന്ത്യയും സഹ

കരിക്കട്ടെ; ഫ്രാൻസും ജർമ്മനിയും ഒത്തു വർത്തിക്കട്ടെ; ജാപ്പാനും റഷ്യയും സഹകരണമാരംഭിക്കട്ടെ; അന്നു ഒരു നവനക്ഷത്രോദയം ചക്രവാളത്തിൽ ഉദിച്ചുയരുന്നതാണ്. അന്നു മാത്രമേ സമാധാനവും ക്ഷേമവും ലോകത്തുണ്ടാകയുള്ളൂ. അതായിരിക്കും ലോകത്തിൻെറ ശുക്രദശ. ആ ഭാസുരമായ ഭാവിയുടെ ആഗമനം പ്രതീക്ഷിച്ചു നാമെല്ലാം സന്തോഷിക്കുക.

പി. ഉമ്മർകുട്ടി,

(II ക്ലാസ്സ്.)

A. K. Kunhalikutty a young physical culturist of V. Form.

സ്വാതന്ത്ര്യം

[illegible] എന്ത്? അതെന്താണെന്ന് എല്ലാവർക്കും [illegible] എങ്കിലും [illegible] ഇന്ന തരത്തിലുള്ളതാണെന്ന് എളു[illegible] സാധിക്കുന്നതല്ല. സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നത് എത്രയും [illegible] ഒരു [illegible], എത്രയും [illegible] കാമ്യവസ്തുവാണത്. [illegible] അതുപോലെതന്നെ വള[illegible]. സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അതിന്റെ പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ [illegible]. [illegible] ഒരു [illegible] വിധത്തിലുള്ള [illegible] സ്വാതന്ത്ര്യം [illegible] സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ [illegible]. പ്രാപിക്കുവാൻ [illegible] പ്രയാസ[illegible], [illegible] നിലനിർത്തുവാനുള്ള [illegible] "[illegible]" എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലുപോലെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് [illegible].

[illegible] പിന്നെയും [illegible] സ്വാതന്ത്ര്യം. [illegible] തന്റെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ച് [illegible] സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്ന് പറയാം. [illegible] യാതൊരു ബാധയില്ലാതെയുള്ള [illegible] ഓരോ വ്യക്തിക്കും [illegible] ഈ അവകാശത്തെയാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം [illegible]. [illegible] തട്ടാത്ത വിധത്തിൽ [illegible] സകലവിധ ശക്തികളുടെയും [illegible] പുറമേ [illegible] വരുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ [illegible] എന്ന പറയാം.

സമുദായവും, സമുദായാംഗങ്ങളും [illegible] സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ [illegible]. സമുദായത്തിൽ ഓരോ വ്യക്തിയും [illegible]പ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ, [illegible] പ്രവൃത്തി [illegible] ഒരു നിലയിൽ [illegible] ബാദ്ധ്യതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വ്യക്തികൾ പരസ്പരമുള്ള ഈ [illegible] പ്രവ

A. K. Kunhalikutty a young physical culturist of V. Form.

സ്വാതന്ത്ര്യം

സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നാൽ എന്ത്. അതെന്താണെന്ന് എല്ലാവൎക്കും എറക്കുറേ അറിയാം. എങ്കിലും ആൎക്കും അതു ഇന്ന തരത്തിലുള്ളതാണെന്ന് എളുപ്പത്തിൽ വിവരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നത് എത്രയും ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു ആദൎശമാണ്, എത്രയോ മധുരമായ ഒരു കാമ്യവസ്തുവാണത്. മഴവില്ലുപോലെ തുലോം മനോഹരമായ സ്വാതന്ത്ര്യം അതുപോലെതന്നെ വളരെ ദുൎല്ലഭമായിട്ടുള്ളതുമാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അതിൻെറ പൂൎണ്ണരൂപത്തിൽ ലഭിക്കുന്നതു സാദ്ധ്യമല്ല. ഒരാൾക്കൊ ഒരു രാജ്യക്കാൎക്കൊ ഒരു വിധത്തിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടെങ്കിൽ, മറെറാരു വിധത്തിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായില്ലെന്നും വരാം. സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നിൎവ്വഹിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. പ്രാപിക്കുവാൻ അതിലേററം പ്രയാസമാണ്, പ്രാപിച്ചാലും, അതിനെ നിലനിൎത്തുവാനുള്ള പ്രയാസവും ഒട്ടും കുറവല്ല. "ധൎമ്മസ്യ ഗഹനാ ഗതിഃ" എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറ ഗതിയും ഗഹനംതന്നെ.

സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നാൽ എന്താണെന്നുള്ള അതെപ്രശ്നംതന്നെ പിന്നെയും നമ്മുടെ മുമ്പിൽ വരുന്നു. സ്വതന്ത്രനായിരിക്കുക എന്ന അവസ്ഥയാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം. തനിക്കു താൻതന്നെ പ്രഭുവായിരിക്കുന്നവൻ സ്വതന്ത്രനാകുന്നു. തൻെറ ഇഛയനുസരിച്ച് തൻെറ ശക്തിയെ വ്യാപരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നവന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നു പറയാം. അന്യരിൽനിന്ന് ഇങ്ങോട്ടും തന്നിൽനിന്ന് അങ്ങോട്ടും ബാധയില്ലാതെയുള്ള നിലയിൽ തൻെറ ശക്തിയെ വ്യാപരിക്കുവാൻ ഓരോ വ്യക്തിക്കും ജന്മസിദ്ധമായ ഒരു അവകാശമുണ്ട്. പ്രകൃതിദത്തമായ ഈ അവകാശത്തെയാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നു പറയുന്നത്. മററുള്ളവൎക്കു ദോഷം തട്ടാത്ത വിധത്തിൽ ഒരാൾക്ക് തൻെറ ബാഹ്യവും അഭ്യന്തരവുമായ സകലവിധ ശക്തികളേയും അങ്ങെ അററംവരെ പ്രവൎത്തിക്കുവാൻ പുറമേനിന്ന് വരുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങളൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ പൂൎണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യമായി എന്നു പറയാം.

സമുദായവും, സമുദായാംഗങ്ങളായ വ്യക്തികളും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധമാണ് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറ സ്വഭാവത്തെ നിൎണ്ണയപ്പെടുത്തുന്നത്. സമുദായത്തിൻെറ ഓരോ വ്യക്തിയും തന്നോടെന്നപോലെതന്നെ മററുള്ളവരോടു ഉത്തരവാദപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ, ഓരോരുത്തനും അവനവൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി അന്യന്മാരെ ഏതു നിലയിൽ സ്പൎശിക്കുന്നുണ്ടെന്നു നോക്കാൻ ബാദ്ധ്യതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വ്യക്തികൾ പരസ്പരമുള്ള ഈ ബാദ്ധ്യതയെ വിഗണിച്ചുംകൊണ്ടു പ്രവ

ത്തിക്കുമ്പോൾ സ്വാതന്ത്ര്യം ഒന്നുകിൽ ദുസ്സ്വാതന്ത്ര്യമായോ, അല്ലെങ്കിൽ അസ്വാതന്ത്ര്യമായോ രൂപാന്തരപ്പെട്ടുപോകുന്നതാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു വ്യക്തിയുടെ പ്രവൃത്തി സമുദായത്തിലുള്ള ഇതരവ്യക്തികളുടെ ഭൂരിഗുണത്തിന്ന് ഹാനികരമാകുന്ന ഒന്നാണെങ്കിൽ ആ വ്യക്തിക്ക് ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിലുള്ള അവകാശം ന്യായമായ സ്വാതന്ത്ര്യമാണെന്ന് പറയുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. അങ്ങിനെ തന്നെ ഒരു വ്യക്തിയുടെ നിർദ്ദോഷമായ പ്രവൃത്തിയെ മററുള്ള വ്യക്തികൾ അനാവശ്യമായി തടയുന്നപക്ഷം, ആ വ്യക്തിക്ക്, ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്വാനുള്ള ന്യായമായ അവകാശം ബാധിതമായിത്തീരുന്നതിനാൽ അയാൾക്ക് ശരിയായ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞുകൂടാ. ഒരാൾ മററുള്ളവരുടെ ഗുണം നോക്കാതെ അവക്ക് ദോഷകരമായ വിധത്തിൽ തന്നിഷ്ടംപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ അതു ദുഃസ്വാതന്ത്ര്യവും ഒരാൾക്ക് മററുള്ളവരുടെ നിരോധം നിമിത്തം സ്വഹിതത്തിന്നൊത്തു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ വന്നാൽ അതു അസ്വാതന്ത്ര്യവുമാകുന്നു. അനിയന്ത്രിതമായ അവകാശം ദുഃസ്വാതന്ത്ര്യമാണെങ്കിൽ, ബാധിതമായ അവകാശം അസ്വാതന്ത്ര്യവുമാകുന്നു. ഒരാൾക്ക് ആത്മശക്തികളെ വികസിപ്പിക്കുവാനുള്ള സൌകര്യത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയാണ് അയാൾക്കുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പരമസീമ. ഈ സീമയെ ലംഘിച്ച് സ്വാതന്ത്ര്യം അങ്ങോട്ടു കടന്നുപോയാൽ ദുഃസ്വാതന്ത്ര്യമായി, ശരിയായ അതൃത്തിവരെ അതിന്നു പോകുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെവന്നാൽ അസ്വാതന്ത്ര്യവുമായി.

സ്വാതന്ത്ര്യം മനുഷ്യന്റെ ജന്മാവകാശമാണ്. ജീവിതത്തിലും മരണത്തിലും മനുഷ്യൻ തനിക്കുണ്ടായിരിക്കുവാൻ കാംക്ഷിക്കുന്നത് ആ സ്വാതന്ത്ര്യമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. പുരുഷാർത്ഥങ്ങളിൽ മുഖ്യമായ സാക്ഷാൽ മോക്ഷം തന്നെ, ആത്മാവിന്ന് ലൌകികബന്ധം വേർപെടുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യമാണല്ലോ. മനുഷ്യൻ ജനിക്കുന്നത് സ്വതന്ത്രനായിട്ടാണ്. എങ്കിലും ജീവിതം നയിക്കുന്നത് മിക്കവാറും അസ്വതന്ത്രനായിട്ടാണ്. മനുഷ്യൻ തന്നെത്താൻ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തതും അന്യന്മാർ ഉണ്ടാക്കിവെച്ചതുമായ അസംഖ്യം നിയന്ത്രണങ്ങൾക്ക് വിധേയനായിട്ടാണ് ജീവിക്കുന്നത്. ജീവിതാരംഭം മുതൽ, അവൻ മാമൂലിന്നും, യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തിന്നും, ഭീരുത്വത്തിന്നും, സാമുദായാചാരത്തിന്നും മതനിയമത്തിന്നും, രാജകീയശാസനക്കും വിധേയനായിത്തീരുന്നു. അന്ധവിശ്വാസവും ഭീരുത്വവും, മതവും സമുദായവും, ഗവമ്മേണ്ടും കൂടി പങ്കിട്ടെടുക്കുന്നതു കഴിച്ചു, മനുഷ്യന്നു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ വളരെ കുറച്ചു ഭാഗം മാത്രമേ കിട്ടുന്നുള്ളു. മനസ്സാക്ഷിയുടെ ചോദനയനുസരിച്ച് പ്രവൃത്തിക്കുവാൻ, സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കുവാൻ—മനുഷ്യന്ന് നിർബ്ബാധമായ സൌകര്യം ഉണ്ടായിരി

ക്കേണ്ടതാണെങ്കിലും, അവൻെറ പരിതസ്ഥിതികൾ പലപ്പോഴും അതിന്നു വിപരീതമായിട്ടാണ് നില്ക്കാറുള്ളത്. സ്വഹിതത്തിന്നും പരഹിതത്തിന്നും വേണ്ടി, മനുഷ്യൻ തന്നിൽനിന്നും പുറമേനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന ചില നിയന്ത്രണങ്ങൾക്ക് കീഴ്പ്പെട്ടു വത്തിക്കുന്നത് അത്യാവശ്യം തന്നെ. അപ്രകാരമുള്ള നിയന്ത്രണങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്നതു ഒരിക്കലും സ്വാതന്ത്ര്യഭംഗമായിത്തീരുന്നതുമല്ല. ആത്മഹിതത്തിന്നും അന്യഹിതത്തിന്നും ഉപയോഗപ്പെടാത്ത തരത്തിലുള്ള നിയന്ത്രണങ്ങൾക്കു കീഴ്പ്പെടുമ്പോഴാണ് അവന്നു സ്വാതന്ത്ര്യഭംഗമുണ്ടാകുന്നത്; ആ സ്വാതന്ത്ര്യഭംഗമാണ് അവൻെറ ആത്മാവിനെ അധഃപതിപ്പിക്കുന്നതും.

വ്യക്തിനില എന്നും, സാമുദായികനില എന്നും മനുഷ്യന്ന് രണ്ടവസ്ഥയുണ്ട്. സമുദായത്തിലുള്ള ഇതരവ്യക്തികളോടു യാതൊരുവിധത്തിലും ബന്ധപ്പെടാതെയുള്ള നിലയിൽ, തന്നോടു മാത്രം ഉത്തരവാദപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ള മനുഷ്യൻെറ പ്രത്യേകജീവിതമാണ് വ്യക്തിനില, അല്ലെങ്കിൽ വ്യക്തിജീവിതമെന്ന് പറയപ്പെടുന്നതും. സമുദായാംഗമെന്ന നിലയിൽ, സമുദായത്തിലുള്ള മററു വ്യക്തികളോട് ഉത്തരവാദപ്പെട്ടുംകൊണ്ടുള്ള ജീവിതത്തെ സാമുദായികനില അല്ലെങ്കിൽ സാമുദായികജീവിതമെന്നു പറയുന്നു. മററുള്ള വ്യക്തികളോടു ബന്ധപ്പെടാത്ത ഒരു പ്രത്യേകവ്യക്തിയുടെ നിലയിൽ മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ സമുദായത്തിന്ന് ദോഷകരങ്ങളായിത്തീരുന്നേടത്തോളം കാലം, സമുദായത്തിന്നും രാജ്യത്തിന്നും അവയെ സംബന്ധിച്ച് യാതൊരു നിയന്ത്രണാവകാശവുമില്ല. സാമുദായികനിലയിൽ മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ സമുദായാംഗങ്ങളെ സ്പർശിക്കുന്നതായാൽ, അവയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സമുദായത്തിന്നും രാജ്യത്തിന്നും പൂർണ്ണമായ നിയന്ത്രണാധികാരമുണ്ട്. സമുദായത്തിന്ന് സമുദായാംഗമായ വ്യക്തിയുടെ പേരിലുള്ള നിയന്ത്രണാധികാരത്തിൻെറ പ്രയോഗസിദ്ധിക്കായിട്ടാണ് രാജ്യതന്ത്രം പ്രവൃത്തമായിട്ടുള്ളത്. വ്യക്തികൾ സമുദായത്തോടു ഉത്തരവാദപ്പെട്ടിരിക്കുന്നപോലെതന്നെ സമുദായം വ്യക്തികളോടും ഉത്തരവാദപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ, സമുദായത്തിൻെറ പ്രതിനിധിയായ രാജ്യതന്ത്രം, വ്യക്തികളുടെ ജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന്നെന്നവണ്ണം സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്നും ബാദ്ധ്യതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽനിന്നു അധികാരത്തിന്ന് നിയന്ത്രണം, സംരക്ഷണം എന്നിങ്ങിനെ രണ്ടു ചുമതലകൾ ഉണ്ടെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലൊ. ഈ രണ്ടു ചുമതലകളേയും വേണ്ടതുപോലെ നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ അധികാരത്തിൻെറ അധിഷ്ഠാനകേന്ദ്രമായ രാജ്യതന്ത്രത്തെ, സമുദായാംഗങ്ങളായ വ്യക്തികൾ ആദരിക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുണ്ടതുള്ളു നിയന്ത്രണം ആവശ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞും, സംരക്ഷണം ആവശ്യത്തിൽ

കുറഞ്ഞും വരുമ്പോൾ വ്യക്തികളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം രണ്ടു ഭാഗത്തുനിന്നും ബാധിതമായിത്തീരുന്നുണ്ട്. നിയമങ്ങൾ നിയമ്യന്മാരായ ജനങ്ങളുടെ നടപടികളെ പൂർണ്ണമായി നിയന്ത്രിക്കുകയും, എന്നാൽ അതേസമയത്തു അവരുടെ അവകാശങ്ങളെ കാത്തുരക്ഷിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, ആ നിയമങ്ങൾ അവയുടെ ധാർമ്മിക (സാന്മാർഗ്ഗിക) മായ അടിസ്ഥാനത്തിൽനിന്നു തെററിപ്പോകുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള നിയമങ്ങളെ അനുസരിക്കാതിരിക്കുവാനും അവഗണിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുവാനും ജനങ്ങൾക്ക് പൂർണ്ണമായ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. സമുദായാംഗങ്ങളായ വ്യക്തികളുടെ പ്രാഥമികങ്ങളായ ജന്മാവകാശങ്ങളെ—സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ—സംരക്ഷിക്കുവാൻ ഉതകാത്തവയോ, അവയെ അപഹരിക്കുന്നവയോ ആയ നിയമങ്ങൾക്ക് ധാർമ്മികത്വവും സാധുത്വവുമില്ല എന്ന് തീർച്ചയാണ്.

ടി. വി. ദാമോദരൻ നായർ,

II ക്ലാസ്സ്.

യഥാർത്ഥപ്രേമം 'ജാതി'യെ ആദരിക്കുന്നില്ല

(ചെറുകഥ)

I

പ്രശാന്തരമണീയമായ ഒരു പുഷ്പവാടി; പൌർണ്ണമിച്ചന്ദ്രൻ തന്റെ വെള്ളിക്കിരണങ്ങളെ എങ്ങും പ്രസരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു; സുഗന്ധവാഹിയായ മന്ദമാരുതൻ കഠോരഹൃദയങ്ങളെപ്പോലും മയക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ഇടവിടാതെ വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു; ഇളംകുയിലുകളുടെ മൃദുഗാനങ്ങൾ മാത്രം അവിടത്തെ നിശ്ശബ്ദതയെ ഭേദിക്കുന്നുണ്ട്.

ഉദ്യാനമന്ദിരത്തിൽ രണ്ടു ചാരുകസേലകൾ ഇടത്തും വലത്തുമായി കിടപ്പുള്ളതിലൊന്നിൽ സോമസുന്ദരൻ കിടക്കുന്നുണ്ട്; മറേറതു ഒഴിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. അയാൾ അടുത്തുനില്ക്കുന്ന പൂലതയുടെ ഒരു ശാഖയെ പിടിച്ചു താഴ്ത്തി അതിന്നഗ്രത്തിൽ വികസിച്ചുനിന്നിരുന്ന മല്ലികപ്പൂവിനെ അപ്പപ്പോൾ ഘ്രാണിക്കയും ചുംബിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പ്രകൃതിയുടെ പ്രശാന്തകോമളമായ വദനാരവിന്ദത്തെ കണ്ടാനന്ദിപ്പാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായതിനെ ഓർത്തോ, എന്തോ, അയാൾ പുഞ്ചിരിക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. അല്ലാ, അയാളുടെ നിസർഗ്ഗസുന്ദരമായ മുഖപത്മത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായ പുഞ്ചിരിയിൽ ഭ്രമിക്കയാലാവാം പ്രകൃതി തന്റെ അതിരമണീയാകൃതിയെ പൂണ്ടു് അയാൾ മുമ്പാകെ പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നതു്. സോമസുന്ദരൻ അവിടെ തന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ മനസ്സാക്ഷിയുമായി വിനോദിക്കുകയായിരിക്കാം.

ഹാ! ഒരു ചെറുഘനപടലമതാ! സോമബിംബത്തെ വിഴുങ്ങുന്നു. അതെ, ഇതുതന്നെയാണു് പ്രകൃതിയുടെ വികൃതി. സോമബിംബത്തിന്റെ താൽക്കാലികമായ അഭാവം സോമസുന്ദരന്റെ മുഖകമലത്തിന്നും വാട്ടംതട്ടിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായി. അയാൾ വിയന്മാർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു് ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ടു് തിങ്കളിന്റെ വിമുക്തിക്കായിട്ടു് പ്രാർത്ഥിച്ചു.

സോമസുന്ദരൻ ഒന്നു ഞെട്ടി. മൃദുലങ്ങളായ രണ്ടു കൈകൾ പൃഷ്ഠഭാഗത്തുനിന്നു് തന്റെ അക്ഷിദ്വയങ്ങളെ മൂടിയതായി തോന്നി. അവയിൽ ദക്ഷിണഹസ്തത്തിൽ പിടിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പട്ടുകൈലേസു് അയാളുടെ കവിൾത്തടത്തിൽ തട്ടി. അതിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട പരിമളം അയാളുടെ നാസികാദ്വാരങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചതോടുകൂടി "ഈ പുഷ്പങ്ങളിൽ മാത്രം ഭ്രമിച്ചുവശായാൽ ഞങ്ങൾക്കെന്താണു് ഗതി" എന്നു് എളിയ സ്വരത്തിലുള്ള ഒരു മധുരവചനം അയാളുടെ കർണ്ണരന്ധ്രങ്ങളിൽ പതിഞ്ഞു. ഉടനെ ആയാൾ ഇരുഹസ്തങ്ങളേയും

സാവകാശത്തിൽ പിടിച്ചു. നമ്മുടെ കഥാനായകൻ രോമാഞ്ചകഞ്ചുകിതനായി. ആ കരപല്ലവങ്ങളിൽ അണിഞ്ഞിരുന്ന കങ്കണങ്ങൾ, തന്നെ ആക്രമിച്ചിരുന്ന വ്യക്തി ഒരബലയാണെന്നുള്ള അയാളുടെ ഊഹത്തെ ബലപ്പെടുത്തി. പിടിച്ച പിടിയാലെ അല്പനിമിഷങ്ങളോളം നിലകൊണ്ടു. അയാൾ ആലോചിച്ചു. ആയാൾ പിടിവിട്ട് കസേലയിൽനിന്നെഴുന്നീററു.

സോമസുന്ദരൻ പുരോഭാഗത്തേയ്ക്ക് ദൃഷ്ടിയോടിച്ചു. വിചാരിച്ചപോലെ ആ വനിത അവിടെ നില്പുണ്ടായിരുന്നില്ല. പത്തിരുപതു വാര ദൂരെ മിന്നൽപിണരിൻവേഗത്തിൽ ഓടി മറവാൻ പോകുന്ന ഒരു വെള്ളസ്വരൂപം മാത്രമേ അയാളുടെ കണ്ണിന്ന് വിഷയീഭവിച്ചുള്ളു. അയാൾ പശ്ചാത്തപിച്ച്; ഇച്ഛാഭംഗപ്പെട്ടു. ഒരിക്കൽക്കൂടി ആ കരപല്ലവങ്ങളെ സ്പർശിപ്പാൻ അയാൾ കൊതിച്ചു. സമുദ്രതീരംപോലെ സമനിരപ്പായിരുന്ന അയാളുടെ മനോഭൂവ് കുന്നുകളാലും കുഴികളാലും മലകളാലും താഴ്വരകളാലും നിബിഡമായി. നിശ്ചലമായ അയാളുടെ മനസ്സരസ്സിൽ കല്ലോലങ്ങൾ നിറഞ്ഞു. നിശീഥിനിയുടെ രാജ്യഭാരമാണ് അപ്പോഴെന്ന്, വാസ്തവത്തിൽ അയാളുടെ മുഖപത്മം ഇപ്പോൾ മാത്രമെ അറിഞ്ഞിരുന്നുള്ളു.

ആകാശത്തിൽ കാറെറാഴിഞ്ഞു. പൂനിലാവ് വീണ്ടും ലോകമെങ്ങും വ്യാപിച്ചു. സോമസുന്ദരൻ കസേലയിൽ മലന്നു കിടന്നു ചിന്താസാഗരത്തിൽ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങി കരകാണാതെ ഉഴന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അയാൾ ഒരിക്കൽക്കൂടി മല്ലികച്ചെടിയെ ശരണം പ്രാപിച്ചു. അതെ, ആ വനിതാരത്നം വിട്ടുംവെച്ചുപോയ പട്ടുറുമാൽ ആ ചെടിയിന്മേൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നതായി സോമസുന്ദരൻ കണ്ടു. അയാൾ സന്തോഷിച്ചു ഉറുമാലെടുത്ത് അതിനെ പലവുരു ചുംബിച്ചു; നിവർത്തി; അതിൽ കുറെ അക്ഷരങ്ങൾ തുന്നിപ്പിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി കണ്ടു

II

"മാധവാ ഇതെന്തൊരു കഥയാണ്. മൺമറഞ്ഞ കാരണവന്മാരെയെങ്കിലും പേടിക്കണ്ടെ. ഇങ്ങിനെയൊരു സമ്പ്രദായം എവിടെയെങ്കിലുമുണ്ടൊ. നാട്ടുകാർ എന്തു പറയും. നിൻെറ അച്ഛൻ ഒരവസരത്തിൽ ഇൻസ്പക്ടർ സുകുമാരനെ കോലായിൽ കസേല കൊടുത്തിരുത്തി എന്ന സംഗതിക്ക് ഏട്ടനുമായ് കുറെ വിരോധമായി. നീയിപ്പോൾ തീണ്ടൽജാതിക്കാരെ മാളികമേൽ കയററി സല്ക്കരിക്കയായി. ഇതെല്ലാം എത്രയാണ് സഹിക്ക്യാ. നിൻെറ അമ്മാമൻ ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെങ്കിൽ നിന്നെ വെട്ടി ഹോമിക്കുമായിരുന്നു. പുറത്തുനിന്നുള്ള പെരുമാററംതന്നെ അതിക്രമം. വീട്ടിൽനിന്നും വേണോ ഈവിധം. നിനക്ക് പത്തിരുപത്തഞ്ച് വയസ്സായില്ലെ. എന്നിയും

പറഞ്ഞാൽ മനസ്സിലാവാറായില്ലെ. ഭായിക്കു് ആരെങ്കിലും ഉണ്ടാവുന്നതിന്നു തന്നെ ഇതെത്ര കേടാണെന്നു് നീ ഓർത്തോ. നിൻെറ ഈ അതിക്രമം അവസാനിപ്പിക്കാത്തപക്ഷം ഞങ്ങളെല്ലാം എങ്ങോട്ടെങ്കിലും പോയ്ക്കൊള്ളാം. നിൻെറ കൃത്താട്ടംതന്നെയാകട്ടെ."

"അമ്മെ, എന്നെ ഇങ്ങിനെ അധിക്ഷേപിക്കുന്നതെന്തിനാണു്. മൺമറഞ്ഞ കാരണവന്മാർ ജനിച്ചു വളൎന്ന കാലമല്ലാ ഇതു്. ലോകം എത്രയോ മാറിക്കഴിഞ്ഞു. പണ്ടത്തെ ജാതിമതഭേദാദ്യനാചാരങ്ങളൊന്നും ഇനി സാധ്യവാകയില്ല. അതിന്നാവശ്യവുമില്ല. പണ്ടുകാലത്തു് അതെല്ലാം ആവശ്യമായിരുന്നുവെന്നിരിക്കിലും ഇന്നവയെല്ലാം കൂടിയെ കഴയൂ എന്നില്ല. ആർ മലിനതം മ്ലേച്ഛരുമാണൊ അവരാണു് ഇന്നത്തെ തീണ്ടൽജാതിക്കാർ. പണ്ടു് ചില പ്രത്യേകജാതിക്കാർ ജാത്യാ വൃത്തിഹീനന്മാരും ദുൎന്നടവടിക്കാരുമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ആ ജാതിക്കാരെ തീണ്ടൽജാതിക്കാരെന്നു് ലോകം കല്പിച്ചു. എന്നാൽ അവരുടെ സന്താനങ്ങൾ ഇന്നു് തങ്ങളുടെ പിതാമഹന്മാരിൽനിന്നും പ്രപിതാമഹന്മാരിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു പദവിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് അമ്മതന്നെ സമ്മതിക്കയില്ലെ. സോമസുന്ദരൻ ഒരുത്തമമനുഷ്യാന്തവുമല്ലെ. ഈ വാസ്തവം അറിയാത്തവർ ബുദ്ധിമാന്മാരുടെ ഇടയിൽ ആരുണ്ടു്? വിദ്യാവിഹീനന്മാരും വെറും യാഥാസ്ഥിതികന്മാരും മാത്രം ഇതിന്നു് വിപരീതമായി വാദിക്കും. അതിൽ എന്തൊരൎത്ഥമാണുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടു് സോമസുന്ദരൻ ഒരു കീഴ്ജാതിക്കാരനാണെന്നുവെച്ചു് അവനെ വീട്ടിൽ കയറവുന്നിൽ അമ്മ വിരോധം പറയരുതു്. അമ്മയെ ഉപദേശിപ്പാനുള്ള ബുദ്ധി എനിയ്ക്കുണ്ടെന്നു് ഞാൻ അഭിമാനിക്കുന്നില്ല. ലോകസ്ഥിതി അറിവാൻ അധികം അവസരം അമ്മയ്ക്കുണ്ടായിരിക്കയില്ലല്ലൊ എന്നു കരുതി മാത്രം ഇത്രത്തോളം പറഞ്ഞതാണു്."

"നീ പറയുന്നതൊക്കെ ശരിയായിരിക്കാം; സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ നാം നാട്ടുകാരെ പേടിക്കണം. മാമൂൽപ്പിടുത്തങ്ങളൊന്നും തീരെ കൈവിടാത്തവരുടെ ഇടയിൽ ഒന്നൊ രണ്ടൊ വീട്ടുകാർ ഈവിധം നടവടികളെ പിന്തുടരുന്നതായാൽ അതു് ആക്ഷേപത്തിന്നു് കാരണമാകും. അന്യരുടെ ഹാസ്യത്തിന്നു് പാത്രമായേക്കാൻ എളുപ്പവുമാണു്. ഇതെല്ലാം നമുക്കു് കൂടാതെ കഴിക്കാവുന്നതാണല്ലൊ."

"നല്ലശിക്ഷ. നാട്ടുകാരുടെ ആക്ഷേപത്തേയും മററും ഭയന്നു് മനസ്സാക്ഷിക്കെതിരായി നടക്കാൻ പുറപ്പെടുന്നതിൽപരം അബദ്ധം മറെറാന്നില്ല. മാത്രമല്ല' ഒന്നോ രണ്ടോ പേർ 'കാലംപോലെ കോലം' എന്ന ചൊല്ലിനെ

അവലംബിച്ച മാമൂലിനെ അവഗണിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ മാത്രമേ മററുള്ളവരും അങ്ങിനെ ചെയ്യയുള്ളൂ. ലോകത്തിന്നു ഉൽഗതി ആവിധത്തിലെ സിദ്ധിക്കയെയുമുള്ളൂ. അതിൽ ദൈവസാഹായ്യമുണ്ടായിരിക്കമെന്നാണ് കരുതേണ്ടതും."

"നിന്നോടു പറഞ്ഞു ജയിപ്പാൻ എനിക്ക് ആവതല്ല എനിയ്ക്കു് നിന്നോട് യാതൊരു മറുവടിയുമില്ല. എങ്കിലും, ഞങ്ങളുടെയെല്ലാം ജീവിതകാലം ഏതാണ്ട് ക്ലിപ്തപ്പെടുത്താവുന്ന നിലയിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഭാവിലോകം നിങ്ങൾക്കുള്ളതാണ്. അവനവന്റെ വകതിരിവുപോലെയും ബുദ്ധിശക്തിപോലെയും നിങ്ങളെല്ലാം കാലം കഴിച്ചുകൊൾവിൻ. ഇതുമാത്രമേ എനിയ്ക്കു പറവാനുള്ളൂ."

"ഇതുമാത്രംകൊണ്ട് അമ്മയുടെ ഭാരം നിറവേററിയെന്നു വിചാരിക്കേണ്ട. അടുത്ത ഞായറാഴ്ച വൈകുന്നേരം ഇവിടെവെച്ച് എന്റെ സ്നേഹജനങ്ങൾക്ക് ഒരു ചായസല്ക്കാരംചെയ്യാൻ ഞാൻ തീർച്ചയാക്കീട്ടുണ്ട്. അമ്മ അതിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കാതിരിക്കേണമെന്ന് പ്രത്യേകം അപേക്ഷയുണ്ട്."

"അന്നേദിവസം ഞങ്ങളെല്ലാം ഇവിടെനിന്ന് പോയ്ക്കൊളയാം. അന്ന് നിന്റെ രാജ്യഭാരംതന്നെയാകട്ടെ. ഈ തീയരേയും മററും വീട്ടിൽ കയററി സല്ക്കരിക്കുക എന്ന കാര്യം ഓക്കുമ്പോൾതന്നെ എന്റെ ഹൃദയം ഭേദിക്കുന്നുണ്ട്. എന്റെ മനസ്സാക്ഷി ഒരിക്കലും ആ കാര്യത്തിൽ അനുകൂലഭാവം നടിക്കുന്നതുമില്ല."

"അമ്മയേയും മററും ഇവിടെനിന്നകററി കാര്യം ഇവിടെവെച്ച് നിവൃത്തിക്കേണമെന്ന് ഞാനാശിക്കുന്നില്ല; ആശിക്കുന്നതുമല്ല. നിങ്ങളെല്ലാം ഇവിടെ ഉള്ളതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് "പാർട്ടി" ഇവിടെവെച്ചാക്കേണമെന്ന് ഉറച്ചതും. അതിന്നു വേണ്ടുന്ന ഒരുക്കങ്ങളെല്ലാം അമ്മയുടേയും ഭായിയുടേയും മേൽനോട്ടത്തിൻകീഴിൽതന്നെ വേണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം. അമ്മയുടെ പുത്രന്റെ നിലയ്ക്കു് അതു് എനിക്കവേണ്ടി അമ്മ ചെയ്തുതരികയും വേണം."

III

"ഭായി വ്യസനിക്കേണ്ട. 'ജാതി'—ആ പിശാചു് നമ്മെ ഇങ്ങിനെ ധമ്മസങ്കടത്തിൽ പെടുത്തി എങ്കിലും ആ ധൂർത്തതത്തോട് നമുക്ക് ഒന്നു പോരാടാം. എന്നെ സംബന്ധിച്ച് അശേഷം ശങ്ക വേണ്ട. അന്നത്തെ ചന്ദ്രിക എന്റെ ചിത്തത്തെ ഇന്നും കുളിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ഉദ്യാനത്തിലെ പൂലതകളെല്ലാം നമ്മുടെ പ്രേമത്തിൽ സന്തോഷിച്ച് നമ്മെ അനുഗ്രഹിക്കയാണോ ചെയ്യുന്നതെന്നു തോന്നുമാറ് മധുരമന്ദസ്മിതം തൂകി നില്ക്കുന്നതു കാണുന്നില്ലേ. ശീതളമായ മന്ദപവനൻ നമ്മെ തലോടി അനുമോദിക്കുന്നു. പ്രകൃ

തിതന്നെ നമ്മുടെ യോജിപ്പിൽ ആനന്ദിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് കുസൃതിക്കൂട്ടക്കാരും ദുർമ്മാർഗ്ഗനിരതരുമായ ഈ മാമൂൽപ്രിയന്മാരെ, ഇന്നത്തെ മനുഷ്യസമുദായത്തെ ഛെ! മൃഗസമുദായത്തെ നാമെന്തിനു ഭയപ്പെടണം?"

"പ്രാണപ്രിയാ! എന്നെ സംബന്ധിച്ച് അവിടുത്തെ ഹൃദയം വെന്തു നീറാകുന്നുണ്ടെന്ന് ഞാനറിയും. അവിടെയ്ക്കു ഇങ്ങിനെ ഒരു നിർഭാഗ്യം വന്നു ചേർന്നതിന്ന് ഉത്തരവാദി ഞാൻതന്നെ. എങ്കിലും കരുണാനിധിയായ ജഗൽ പിതാവ് അവിടുത്തെ അനുഗ്രഹിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഇന്നലെ പറഞ്ഞതുപോലെ, എനിയ്ക്കുവേണ്ടി ഇനി അവിടുന്ന് പിന്തുടരാൻപോകുന്ന മാർഗ്ഗമോ എത്രയോ ദുർഘടം. അതാലോചിക്കുമ്പോൾ എന്റെ തല തിരിയുന്നു; കണ്ണു മങ്ങുന്നു. പ്രാണനാഥാ! സുശോഭനമായ ഒരു ഭാവി നമുക്ക് പ്രതീക്ഷിക്കുമാറാകട്ടെ!

*　　　*　　　*　　　*　　　*

"മാധവാ, ഞാൻ അന്നു പറഞ്ഞതിനെ ഇപ്പോൾ ഒന്നാലോചിക്കൂ. സോമൻ എന്ന് ഇവിടെയ്ക്കുള്ള വരവ് മാററിയോ അന്നു മുതൽ കാലം നന്നായി. ഭായിയെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇനി നമുക്കു മനസ്താപപ്പെടേണ്ടതുണ്ടോ. ആ സോമൻ ഇന്നും ഇവിടെ രാവും പകലും വന്നുംപോയുമിരുന്നെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു ഭാഗ്യം ഭായിക്കോ അഥവാ നമുക്കുതന്നെയോ ഉണ്ടാകുമെന്ന് സ്വപ്നേപി ആലോചിക്കുന്നുണ്ടോ"

"അമ്മെ, സോമന്റെ വർത്തമാനം ദയവ്ചെയ്തു എന്നോടു പറയരുത്. അവനൊ, നമ്മെ കൃതഘ്നരെന്നു മനസ്സിലാക്കി സ്വരാജ്യം വിട്ടിട്ടു കൊല്ലം നാലഞ്ചായില്ലെ. അവനിൽ അമ്മയ്ക്കുള്ള വൈരാഗ്യം ഒന്നുമാത്രമാണ് അവൻ നാടുവിടാൻ കാരണം. എനിയും വേണ്ടാ അവനെ അധിക്ഷേപിക്ക്യാ—"

"അതെല്ലാം പോട്ടെ. അവൻ പോയപ്പോൾതന്നെ നാടു നന്നായി. നീ കണ്ടില്ലെ, ആ ശ്രീധരമേനോന്റെ ഇരുപ്പും നടപ്പുമെല്ലാം. എന്തൊരു തറവാടിത്തം; എന്തൊരു യോഗ്യത. നിന്റെ സോമനെപ്പോലെ നൂറു സോമനെ വിററാലുണ്ടോ അയാളെപ്പോലെ ഒരുത്തനെ കിട്ടുന്നു? ഇതാണ് ഉയന്ന ജാതിക്കാരുടെ ശ്രേഷ്ഠത്വവും കീഴ്ജാതിക്കാരുടെ ഹീനത്വവും. ശ്രീധരമേനോന്റെ ആ മീശ മാത്രം എനിയ്ക്കു പററിട്ടില്ല. ഭായിയുടെ ഭർത്താവായിത്തീർന്നാൽ അതെടുക്കുവാൻ ഞാൻ അയാളോടു പറയും. അയാൾ ചെയ്യാതിരിക്കുമെന്നു എനിയ്ക്കു് അശേഷം തോന്നുന്നില്ല.

*　　　*　　　*　　　*　　　*

പുതിയവീട്ടിൽ കല്യാണിഅമ്മയുടെ പുത്രിയും മാധവമേനോന്റെ സഹോദരിയുമായ ലീലാഭായിയെ കെ. പി. ശ്രീധരമേനോൻ മകരമാസം 22-ാംനു—

വ്യാഴാഴ്ച രാത്രി ഏഴര മണിക്കുള്ള ശുഭമുഹൂൎത്തത്തിൽ വിവാഹം കഴിച്ചു. ജനസമൂഹമെല്ലാം വിട്ടുപിരിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കു പിറേറന്ന് ഉച്ചതിരിഞ്ഞു ശ്രീധരമേനോൻ പൂമുഖത്ത് ചാരുകസേലയിൽ കിടപ്പുണ്ട്. കല്യാണിഅമ്മ പൂമുഖത്ത് പ്രവേശിച്ചു.

"മദിരാശിക്ക് എന്നു പോകണം. ഭായിയെ കൊണ്ടുപോകേണമെന്നുണ്ടോ?"

എനിയ്ക്കു് അധികം താമസിപ്പാൻ ഇടയില്ല. നാളെ വൈകുന്നേരം ഇവിടം വിടാനാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഒരുമിച്ചു കൊണ്ടുപോകാൻതന്നെയാണ് വിചാരിക്കുന്നതും."

"അല്ലാ, ഞങ്ങൾക്ക് യാതൊരു വിരോധവുമില്ല. നിങ്ങൾ വിചാരിച്ചാൽ മാധവന്ന് എന്തെങ്കിലും ഉദ്യോഗമാക്കിക്കൊടുപ്പാൻ സാധിക്കുമായിരിക്കും. പക്ഷെ, ഇവിടെ പിന്നെ ആരാ ഉള്ളത്."

"അതെന്താ! എല്ലാവരും അങ്ങോട്ട് പോയ്ക്കൂടയോ? ഇവിടെ ആരെയെങ്കിലും ശമ്പളത്തിന്ന് നിൎത്തിയാൽ പോരെ?"

"ഇല്യ, അതുണ്ടാവില്യ. ഞാൻ ഈ പടിയിറങ്ങില്യ. കനകാഭിഷേകം ചെയ്യുന്നതായാൽകൂടി ഈ പടിയിറങ്ങാൻ എന്നെ കാക്കണ്ട."

"ശെര, അങ്ങിനെ വേണമെന്നുവെച്ച് പറഞ്ഞതല്ല. മാധവമേനോന് ഉദ്യോഗം വേണമെങ്കിൽ ചേരേണ്ട വഴി പറഞ്ഞു എന്നെ ഉള്ളു."

"അതെല്ലാം പോട്ടെ. എനിക്കൊരു കാൎയ്യം പറവാനുണ്ട്. ഈ സ്ഥിതിക്ക് എന്റെ ഒരാഗ്രഹം നിങ്ങൾ സാധിപ്പിച്ചുതരേണ്ടതുണ്ട്."

"അതെന്താ?

"ഒന്നുമല്ലാ, എനിയ്ക്കു ഈ മേൽമീശ കണ്ടുകൂടാ. അതെടുത്തേക്കണം"

"ഓ! ഹൊ! എന്റെ മീശയോ? അതിനെന്താ വിരോധം; നാളെ രാവിലെതന്നെ ആയ്ക്കോളയാം"

* * * * *

പിറേറന്നു രാവിലെ ഭായി തെക്കിനിത്തായിൽ മേശപ്പുറത്തു ഭൎത്താവിന്നും സഹോദരന്നും ചായപലഹാരാദികൾ കൊണ്ടുവെച്ചു. പുറത്തു പോയിരുന്ന ശ്രീധരമേനോൻ വന്നു ചായകഴിപ്പാൻ ഇരുന്നു. ഉടനെതന്നെ മാധവമേനോനും വന്നു മേശക്കട്ടത്ത് ഒരു കസാലമേൽ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചു. കല്യാണിഅമ്മ മേൽമീശ ഉപേക്ഷിച്ച തന്റെ മരുമകനെ കാണ്മാനായി തെക്കിനിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. കല്യാണിഅമ്മ ഒന്നു നടുങ്ങി.

"അമ്മ എന്താ ഞെട്ടിയതു. സുഖക്കേട് വല്ലതുമുണ്ടോ? എന്നു മാധവമേനോൻ ചോദിച്ചു."

"ഇല്ല്യ, ഒന്നുമില്ല്യ. അല്ല, മാധവാ! ശ്രീധരമേനോന് സോമന്റെ മുഖച്ഛായ ധാരാളമുണ്ടില്ലെ? അവൻ ഇന്ന് ഇവിടെ ഉണ്ടെങ്കിൽ ഇയാളുടെ പ്രായം കാണും."

"അമ്മെ! വാസ്തവമെല്ലാം പറവാനുള്ള കാലം അതിക്രമിച്ചു. അമ്മയുടെ മരുമകനായ ഈ ശ്രീധരമേനോൻ നമ്മുടെ സോമസുന്ദരനല്ലാതെ മററാരുമല്ല. ഭായി അവനിൽ അനുരാഗവതിയായി ഭവിച്ചു. ആ രാഗം വേരൂന്നിയഘട്ടത്തിലാണ് എനിയ്ക്കറിവാനിടയായത്. സോമൻതന്നെയാണ് പറഞ്ഞതും. വിവരം തല്ക്കാലം അമ്മയെ അറിയിക്കുന്നതായാൽ ഭായിയുടെ ജീവിതം പാഴായിപ്പോകാനിടയുണ്ടെന്ന് ഞാൻ മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞു. അതു നിമിത്തം ഇതെവരെ ഗോപ്യമായി വെച്ചതാണ്. സോമൻ ശ്രീധരമേനോനാണെന്ന് മാത്രം അമ്മ വിചാരിച്ചാൽ മതി. സോമസുന്ദരൻ എന്ന നിലയ്ക്കു കരുതുവാൻ അമ്മയെ മനസ്സാക്ഷി അനുവദിക്കയില്ലായിരിക്കാം. ഇന്നു വൈകുന്നേരംതന്നെ സോമൻ ഭായിയോടുകൂടി മദിരാശിക്കു പോയ്ക്കൊള്ളട്ടെ."

ഈ ഘട്ടത്തിൽ കല്യാണിഅമ്മയിൽ പ്രത്യക്ഷമായ ഭാവഭേദങ്ങൾ വിസ്തരിക്കത്തക്കതല്ല. ലീലാഭായി ഉടനെ അമ്മയുടെ കാൽ പിടിച്ചു കരയുവാൻ തുടങ്ങി. "അമ്മയെ വഞ്ചിക്കേണമെന്ന് എനിയ്ക്ക് വിചാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. യോഗം എന്നെ ഈ മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു തെളിച്ചു. ഞങ്ങൾക്കു മാപ്പുതന്ന് അനുഗ്രഹിക്കേണമെ."

ഏതൊരു മാതാവിന്റെ ഹൃദയമാണ് ഇതു കേട്ടമാത്രയിൽ അലിയാത്തതു?

"മകളെ! നിന്റെ യോഗം ഏതായാലും ഈവിധത്തിൽ വന്നുചേർന്നു. നിന്നെ കുററപ്പെടുത്താൻ ഞാനൊരുങ്ങുന്നില്ല. കാലപ്പകർച്ചയാണ് ഇതിന്നെല്ലാം ഉത്തരവാദി. "യഥാർത്ഥപ്രേമം 'ജാതി'യെ ആദരിക്കുന്നില്ലെ"ന്ന് എനിയ്ക്കു മനസ്സിലായിക്കഴിഞ്ഞു. നീ നിന്റെ ഭർത്തൃഹിതത്തെ ഒരുവിധത്തിലും ധിക്കരിക്കാതെ അദ്ദേഹത്തെ ശുശ്രൂഷിക്കുമാറാകട്ടെ! സർവ്വശക്തൻ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ!"

ടി. അച്ചുതമേനോൻ,
സീനിയർ ട്രെയിനിംഗ് ക്ലാസ്സ്.

വികടകവി

'വികടകവി' എന്നും 'വികടകവിത്വം' എന്നും കേൾക്കുമ്പോഴേക്കു തന്നെ എത്ര 'വിദ്വൽശിരോമണികളും' 'കവികുഞ്ജരന്മാരും' 'സാഹിത്യപഞ്ചാനന്മാരു'മാണ് നെററി ചുളിക്കുക! വികടകവികൾ നിമിത്തം സാഹിത്യലോകത്തിൽ കാട്ടം പടലും പിടിക്കുന്നുവെന്നും അങ്ങിനെയുള്ളവരെ സാഹിതീസദസ്സിൽനിന്ന് നിഷ്കാസനം ചെയ്താൽ മാത്രമേ ഭാഷാദേവി യഥായോഗ്യം പരിലസിക്കയുള്ളുവെന്നും ഉച്ചൈസ്തരം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യാത്ത കവിയശഃപ്രാർത്ഥികൾ അധികം പേരുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'ഫീസ്' യഥേഷ്ടം കൊടുത്താലും വികടകവികളുടെ വക്കാലത്തു പിടിപ്പാൻ പലരും വൈമനസ്യം കാണിച്ചേക്കാം. കക്ഷി 'നിലയും വിലയും' 'തലയും വാലും' (തല=തലക്കെട്ട്; വാല്=ബിരുദുകൾ) ഉള്ളവനായാൽ മതിയെന്നു വിചാരിക്കുന്ന കാലമാണിത്! സാഹിത്യലോകത്തെയെന്നുവേണ്ടാ, സമസ്തലോകത്തേയും ആഹ്ലാദപ്പൊയ്കയിൽ ആറാടിപ്പാൻ പര്യാപ്തമായ 'കൈയും മെയ്യും കരളും പൊരുളും' ജന്മനാ കരസ്ഥമാക്കി, ലോകരംഗത്തിൽ യഥാവസരം നടനംചെയ്യുന്ന ഒരു ത്യാഗിവര്യനാണ് 'വികടകവി' എന്ന് പലരും ഓർമ്മിക്കാതെപോകുന്നതു കഷ്ടംതന്നെ! ഇന്നത്തെ ലോകത്തെ ആകമാനം അലങ്കോലപ്പെടുത്തുന്ന ദുരഭിമാനദേവതയോടിടപെടാതെ, പരന്മാരുടെ സന്തോഷത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയും അതു് പുരുഷാർത്ഥമായി കരുതിയും ജീവിക്കുന്ന വികടകവിയില്ലാതെപോയാൽ മനുഷ്യൻ എത്രത്തോളം കുഴങ്ങിപ്പോകുമെന്ന് ഒരിക്കലും മറക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതാകുന്നു.

'വികടകവി' എന്ന വാക്കിനാൽ കവിയായി വിലസുവാനുള്ള അത്യാശകൊണ്ടു മാത്രം തെററായും അർത്ഥശൂന്യമായും, 'നല്ലാല'കളെ ഉണ്ടാക്കിവിടുന്ന 'ദുഷ്കവി'കളെയല്ലാ ഞാൻ വിവക്ഷിക്കുന്നതു്. വികൃതരൂപത്തിൽ വാക്കുകളെ സംഘടിപ്പിച്ചും, തദ്വാരാ, ചിലപ്പോൾ 'കുകവി'കളെ അപലപിച്ചും, രസികത്വം തുളുമ്പുന്ന കവിതകളുണ്ടാക്കുന്ന, പ്രതിഭാശാലികളായ കവികളെയാണ് 'വികടകവികൾ' എന്ന അഭിധാനത്താൽ അറിയേണ്ടതു്. ശ്രോതാക്കളെ ആനന്ദഭരിതരാക്കിത്തീർക്കുന്ന വികടകവിത്വമാകുന്നു ശരിയായ വികടകവിത്വം. അല്ലാതെ, ഭാഷാജ്ഞാനമില്ലാത്ത ഒരു വിഡ്ഢിയുടെ ജല്പനമല്ല വികടകവിത്വമെന്ന് ഒരിക്കലും മറന്നുകൂടാത്തതാകുന്നു.

ശരിയായ ഒരു വികടകവി ഈശ്വരപ്രാർത്ഥന നിർവ്വഹിക്കുന്നതുപോലും സ്വതസ്സിദ്ധമായ വികടകവിത്വമുത്താട്ടുകൂടിയായിരിക്കുമെന്ന് താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ശ്ലോകത്തിൽ നോക്കുക:—

പല്ലിത്തോലാടയാം യസ്യ
യസ്യ പന്ത്രണ്ടരപ്രിയാ
കോണചേട്ടാഭിധാനസ്യ
അരയ്ക്കാല്ക്കും പ്രണതോസ്മ്യഹം.

(അർത്ഥം: പല്ലിത്തോല് = പല്ലിയുടെ തോല് ; പല്ലി, ദന്തി—ആന ; ആനത്തോല്. ആട = ഉടാട. പന്ത്രണ്ടരപ്രിയ = പന്ത്രണ്ടരയെ പ്രിയപ്പെടുന്നവൻ. പന്ത്രണ്ടര = ആറ് = നദി = ഗംഗ ; ഗംഗാധരൻ = ശിവൻ. കോണചേട്ടാഭിധാനസ്യ = കോണചേട്ടൻ = കോണ് = മുക്ക് ; ചേട്ടൻ = അണ്ണൻ — മുക്കണ്ണൻ എന്ന പേരോടുകൂടിയവൻ. അരയ്ക്കാല്ക്കും = അരയിൽ അര = കാല്.) ആനത്തോൽ ധരിക്കുന്നവനും ഗംഗാപ്രിയനും മുക്കണ്ണൻ എന്ന അഭിധാനത്തോടുകൂടിയവനുമായ ശിവന്റെ പാദാരവിന്ദത്തിൽ കവി നമസ്കരിക്കുന്നു. ഇതിൽ, സംസ്കൃതം വ്യാകരണ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ മലയാള വാക്കുകളിൽ പ്രയോഗിച്ച്, വായനക്കാരിൽ അല്പമായ ജിജ്ഞാസയുണ്ടാക്കുകയാകുന്നു കവി ചെയ്യുന്നത്. വാക്യാർത്ഥം ഗ്രഹിപ്പാൻ ആദ്യത്തിൽ സാധിക്കാതെ വരികയും പിന്നീട് അതേ അർത്ഥംതന്നെ 'ആലോചനാമൃത'മാകുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

വാക്കുകളുടെ വികടരൂപത്തിലുള്ള പ്രയോഗം മാത്രമല്ല വികടകവിയുടെ ലക്ഷ്യം. അയാളുടെ ആശയവും സാധാരണന്മാരായ കവികളുടേതിനേക്കാൾ ഫലിതം കൂടിയതായിരിക്കും. താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഒരു സന്ധ്യാവർണ്ണന ഒരു ഒന്നാംതരം വികടകവിയുടെ കവിതയാകുന്നു.

താപ്പൂട്ടയന്തിതകരാഃ കറികൊയ്ത്തുശേഷാഃ
കാകാകരഞ്ഞുമരമേറിയുറങ്ങയന്തി
മണ്ടന്തിപാന്ഥനിവഹാപടിബന്ധപേട്യാ
മിന്നാമിനുങ്ങനിവഹാശ്ച മിനുങ്ങയന്തി.

(സാരം: തകരച്ചെടികളിലെ, കറിയ്ക്കുവേണ്ടി അരിഞ്ഞെടുത്ത ശേഷമുള്ള, കുന്നുതിലകൾ സന്ധ്യാകാലത്ത് കൂടിപ്പോകുന്നു ; കാക്കകൾ മരക്കൊമ്പുകളിൽ കയറി ഒതുങ്ങുന്നു ; പടി അടച്ചാൽ അകത്തു കടപ്പാൻ പ്രയാസമാണല്ലൊ എന്നുള്ള ഭയത്താൽ പാന്ഥന്മാർ ഓടിത്തുടങ്ങുന്നു ; മിന്നാമിനുങ്ങക്കൂട്ടങ്ങൾ പൃഷ്ഠഭാഗത്തുള്ള സ്വയംപ്രഭയെ പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പാറുതുടങ്ങുന്നു.)

വികടകവിയുടെ ഈ സന്ധ്യാവർണ്ണനയും ഒരു സൽക്കവിയുടെ സന്ധ്യാവർണ്ണനയും തമ്മിൽ അജഗജാന്തരമുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിന്ന് പക്ഷാന്തരമില്ല. എന്നാൽ, വികടകവിയും സന്ധ്യാകാലത്തെ അവസ്ഥകളെ കുറച്ചുപോലും വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. "പാന്ഥനിവഹാഃ പടിബന്ധപേട്യാമണ്ടന്തി" എന്നു പറഞ്ഞവ

സാനിപ്പിക്കുമ്പോഴയ്ക്കും ശ്രോതാവിൻെറ ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽ ഒരു ശരിയായ ചിത്രമുണ്ടാകുന്നില്ലേ എന്നാണ് ആലോചിക്കേണ്ടതു്. 'എലക്ട്രിക്ക് വിളക്കും', 'പോക്കററ് ലാമ്പും', മററും സുലഭമായ്ത്തുടങ്ങീട്ടുള്ള ഇക്കാലത്ത്, പക്ഷേ, ആ ചിത്രം അത്ര വിശദമായുണ്ടായില്ലെന്നു വന്നേക്കാം. എന്നാൽ, "ഇരുട്ടിന്നു മുമ്പ് വീട്ടിലെത്തണം" എന്ന് വെച്ച് 'മണ്ടുന്ന' വയസ്സന്മാരായ പല പാന്ഥന്മാരെയും ഇന്നും കണ്ടുകൂടെന്നില്ല.

വികടകവിമാരിൽ അഗ്രേസരനായിരുന്ന 'തോലൻ' ദുഷ്കവികളെ പരിഹസിച്ചുകൊണ്ട് പല ഒററശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിട്ടുണ്ടെന്നു പ്രസിദ്ധമാണ്. 'തോലൻ' പണ്ഡിതാഗ്രേസരനും പ്രതിഭാശാലിയുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ അന്യായമായി അപലപിച്ചിരുന്ന ചില കവികളെ ഉദ്ദേശിച്ച് അദ്ദേഹം താഴെ ചേർക്കുന്ന ഒരു ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കിയതായി പറയപ്പെടുന്നു.

"മൂക്കേഭ്യോ മൂലയേഭ്യഃ പല വികൃതികളും ഭൂരി ചൊല്ലുന്തി തൊങ്ങാഃ
കീയന്തേനാത്രപേട്യാബഹിരിവ കുരുടാഃ ദൃഷ്ടവെയ്‌ലാശ്ചക്രമാഃ
നാണത്യാല്യാവിനാണാഃ പലപല സപിഴഃ ശ്ലോകരാശീനകസ്മൈഥ-
രുണ്ടാക്കുന്തേ ചിലാഠംഭിഃ സതതമൊരുമിതാംസ്താൻ നകൂട്ടാക്കയേഹം.

(സാരം:—മൂക്കിലും മൂലയിലുമിരുന്ന് തൊങ്ങന്മാരായ പല വികൃതികളും പലതും പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവർ കുരുടന്മാരെപ്പോലെയും വെയിൽ കണ്ട ക്രമനെപ്പോലെയും, ഭയംനിമിത്തം പുറത്തിറങ്ങുന്നില്ല. 'നാണവും മാനവുമില്ലാത്ത' ചിലർ തെററായ പല ശ്ലോകങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ അവരെയൊന്നും ഞാൻ കുറച്ചുപോലും കൂട്ടാക്കുകയില്ല.)

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ ദുഷ്കവികളെ ആകമാനം പോക്കുവിളിക്കുകയാണ് ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. സൂര്യരശ്മി ഏതുപ്രകാരം ക്രമനെ താല്കാലികമായ അന്ധതയിൽ പെടുത്തുന്നുവോ അതുപോലെ തൻെറ കവിത്വം പല ദുഷ്കവികളേയും പരിഭ്രാന്തചിത്തരാക്കിത്തീർക്കുന്നുവെന്നും, അതിനാൽ അവർ അവരുടെ കവിതയും കൈയിൽവെച്ചു മൂക്കിലും മൂലയിലും കഴിച്ചുകൂട്ടുകയല്ലാതെ സദസ്സിൽ വരുന്നില്ലെന്നും കവി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നു. സംസ്കൃതവ്യാകരണസിദ്ധാന്തങ്ങളെ മലയാളഭാഷയിൽ അനാവശ്യമായി കുത്തിച്ചിലുത്തുവാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നവരേയും ഇതിൽ സാമാന്യം നല്ലവണ്ണം അധിക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ദുഷ്കവികളെ ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ട് തോലകവിതന്നെ താഴെ ചേർക്കുന്ന ശ്ലോകവും രചിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്നു:

കിടപ്പവരെറക്കിടയാതവരോ-
ടണച്ചുകൊണ്ടേവമനന്തചിതാനി;

പഠാനി താൻ മൂരികളെക്കണക്കേ-
ക്കവിക്കരിങ്കയ്യർ ചമയ്ക്കയന്തി.

ചേരമാൻപെരുമാളുടെ കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന ഈ വികടകവിയുടെ താഴെ ചേർക്കുന്ന പദ്യങ്ങളും സാമാന്യം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടവയാണ്.

"മാടിൻകൊടിമടവാരേ
കാട്ടും പടലും പിടിച്ച മുടിയോൻെറ
ഊട്ടുകിടപ്പാനൊരുവഴി
യടിപിടിയോ പേരുചൊല്ലി മുറവിളിയോ."
നാഴിഭിരുരിഭിരുഴക്ഭി
പാതിമണൽഭിസ്തഥൈവ ചാവലരിഭിഃ
യത്രമനോഹരമൂടനേ
സിദ്ധ്യതിതസ്യൈ നമോനമശ്ചക്യൈ."

വികടകവി 'ഭള്ള്' ലേശംപോലുമില്ലാത്തവനായതുകൊണ്ട് മററുള്ളവർ തന്നെ അധിക്ഷേപിച്ചാലോ എന്ന് അദ്ദേഹം ലേശംപോലും ശങ്കിക്കുന്നില്ല. 'നാട്യവും ഭാവവും' അദ്ദേഹത്തിന്നില്ല. ദുരഭിമാനത്തിൻെറ കണികപോലും അദ്ദേഹത്തിൽ കാണുകയില്ല. അന്യന്മാരുടെ വിഡ്ഢിത്തം മുഴുവൻ പുറത്തു ചാടിപ്പാൻ തല്ക്കാലം ഒരു വിഡ്ഢിവേഷം കെട്ടുകയാകുന്നു ശരിയായ വികടകവി ചെയ്യുക. രാജസദസ്സിലും നടനശാലയിലും സ്വതന്ത്രനായി വിലസുന്ന വിദൂഷകൻ ഒരു ഒന്നാന്തരം വികടകവിയായിരിക്കണം. എപ്പോഴും കവിതയുണ്ടാക്കിയെ കഴിയുവെന്നില്ല. വികടകവിത്വമുള്ള വാക്യങ്ങൾ യഥാവസരം പ്രയോഗിച്ച് രാജാവിനേയാ സദസ്യരേയോ ചിരിപ്പിച്ച് 'കുട്ടിക്കരണം' മറിക്കുകയാകുന്നു വിദൂഷകൻ ചെയ്യുക. അയാളുടെ ഒരു നോട്ടത്തിൽപോലും കവിത്വമുണ്ടായിയിരിക്കും. മനസ്സിനെ ഉന്മേഷിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം രംഗപ്രവേശംചെയ്യുന്ന ഒരു പ്രത്യേകപാടവം ചില വിദൂഷകന്മാൎക്കുണ്ട്. ഒരു പദ്യത്തിൻെറയോ പാട്ടിൻെറയോ കഷണം ചൊല്ലിക്കൊണ്ട്, ആടിക്കുഴഞ്ഞോ, നീണ്ടുവലിഞ്ഞോ നടനരംഗത്തിൽനിന്ന് തിരോധാനംചെയ്യുന്ന പല വികടകവീന്ദ്രന്മാരേയും പലരും കണ്ടിരിക്കുമല്ലൊ. അങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ വികടകവിത്വം ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കില്ലാതിരുന്നാൽ സദസ്സ് മുഷിഞ്ഞുപോകും. സദസ്യൎക്ക് ഉത്സാഹം കുറയും. നാടകം നന്നായില്ലെന്നുള്ള പേരുമുണ്ടാവും.

ഇതുപോലെതന്നെയാണ് ലോകരംഗവും. പത്താളുകൾ കൂടുന്ന സദസ്സിൽ എല്ലാവരും 'ഉൗത്തിപ്പിടിച്ച്' 'ഘനപ്പിച്ച്' വശമായാൽ എത്ര കുഴങ്ങിപ്പോകുമെന്ന് ഒന്നാലോചിക്കുക. ആരെങ്കിലുമൊരുവൻ ചില 'പൊടിക്കൈ

യുകൾ' പ്രയോഗിക്കുന്നവനായാൽമാത്രമേ എല്ലാവക്കും സുഖമുണ്ടാകുകയുള്ളൂ. വികടകവിത്വമില്ലാതെപോയാൽ സാമുദായികജീവിതംതന്നെ അസുഖകര മായ്ത്തീരും.

വികടകവി സൌന്ദയ്യബോധമില്ലാത്തവനാണെന്ന് ആരും തെററിദ്ധരിക്കേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ സുന്ദരിയായ ഒരു തരുണിയെ വണ്ണിക്കുമ്പോഴും തന്റെ പ്രത്യേകത്വത്തെ അയാൾ മറക്കുകയില്ലെന്ന് താഴെ ചേക്കുന്ന ശ്ലോകം സമത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്:

"മുളഞ്ഞാസനസൃഷ്ടീങ്കൽ
വിളങ്ങുംചേർജലോചനെ!
പൊതിപ്പെണ്ണച്ഛനോടൊക്കും
മാർജ്ജൌ തവ വിരാജതെ!"

(സാരം:—മുളഞ്ഞാസനസൃഷ്ടി=മുളഞ്ഞ് ആസനമായിട്ടുള്ളവന്റെ സൃഷ്ടി; മുളഞ്ഞ്=ചക്കയുടെ മലം; മുളഞ്ഞാസനൻ=ചക്കമലാസനൻ; "വിരിഞ്ചകമലാസന;" അതായത് ബ്രഹ്മസൃഷ്ടിയിൽ. ചേർജലോചന; ചേർജം=ചേറിൽനിന്ന് ജനിച്ചത്; ചേറ്=ചളി=പങ്കം; ചേർജം=പങ്കജം; പങ്കജലോചന. പൊതി=മല; പൊതിപ്പെണ്ണ്=മലമകൾ. പൊതിപ്പെണ്ണച്ഛൻ=ഹിമവാൻ. ഹിമവാൻപവ്വതത്തോടു തുല്യമായ നിന്റെ വക്ഷസ്സ് ശോഭിക്കുന്നു!)

ഒരു കവിതയെ വികൃതരൂപത്തിൽ അനുകരിക്കുന്നതും വികടകവിത്വം തന്നെ. അനുകരണത്തിൽ കാണുന്ന വൈചിത്ര്യം പലപ്പോഴും ഏററവും രസാവഹമായിരിക്കും.

"കാലത്തുണന്നു പാഠങ്ങളോരോന്നായി പഠിക്കണം
പാരം ഗുണംവരും കാൎയ്യം നേരംതെററാതെ ചെയ്യണം."

എന്നതിനെ അനുകരിച്ചും അവഹേളിച്ചും വികടകവി പറയുന്നതു നോക്കുക:

"മണിയൊമ്പതുമുട്ടീട്ടേ കിടയ്ക്കേന്നെഴുനീററിടൂ
എണീയ്ക്കുംമുമ്പു ടീയ്യുംകൊണ്ടടുക്കെ 'ബോയി'യെത്തണം."

കാലത്തുണരേണമെന്നു ശാസിക്കുന്ന കവി ആധുനികാവസ്ഥയെപ്പററി അറിയാത്തവനാണെന്നാകുന്നു വികടകവി പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നതു്.

"നരകവൈരിയാമരവിന്ദാക്ഷന്റെ
ചെറിയനാളത്തെക്കണികാണ്മാൻ" എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ബാലകൃഷ്ണപഞ്ചാക്ഷരിക്കുള്ള പ്രതിശ്ലോകമായി

"വളഞ്ഞപല്ലിന്മേലെലിയെക്കോത്തിട്ട്
എതിരേവാപൂച്ചേകണികാണ്മാൻ"

എന്നും മററും രചിച്ച വികടകവിയെ പലരും ഇഷ്ടപ്പെട്ടകയില്ലെങ്കിലും അയാളുടെ വികടകവിത്വം തീച്ച്യയായും ആരേയും രസിപ്പിക്കാതിരിക്കയില്ല.

തിരുവിതാങ്കൂറിലെ ഒരു മാസികയിൽ അടുത്ത കാലത്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കണ്ട ഒരു അനുകരണകാര്യത്തിലെ രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾകൂടി ഉദ്ധരിക്കാം. ഇതിൽ ഗീതയിലെ ആശയത്തേയും കവിതാരീതിയേയുമാണ് വികടകവി അനുകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

"വഞ്ചിക്ഷേത്രേ മദ്ധ്യദേശേ
കോട്ടയേ മററുമിക്കിലും
നിവൎത്തനകുരുക്കന്മാർ
കൂടിയെന്തെന്തുചെയ്യേടോ?"

സി. ഐ. ഡി. ഉവാച:—

"ദൃഷ്ട്വാപ്രവൃത്തപക്ഷത്തെ
വ്യൂഢംക്രിസ്ത്യപ്രമാണികൾ
കൎത്താവെകുംഭസാരിച്ചാർ
സിംഹളേശസമേതരായി."

ഈവക അനുകരണങ്ങൾ വിദൂഷകന്മാരുടെയിടയിൽ സൎവ്വസാധാരണമാണ്. നായകൻ ഒരു ശ്ലോകം ചൊല്ലിയാൽ വിദൂഷകൻ ഉടനെ ഒരു പ്രതിശ്ലോകം ചൊല്ലും. സ്വപ്നവാസവദത്തത്തിൽ രാജാവ്, "ബഹുശോപ്യുപദേശേഷു യയാമാം വീക്ഷമാണയാ" എന്നു തുടങ്ങിയ ശ്ലോകം ചൊല്ലുമ്പോൾ വിദൂഷകൻ ചൊല്ലുന്ന പ്രതിശ്ലോകമാണ് താഴെ ചേക്കുന്നത്:

"ബഹുശോപ്യുമിചേരമ്പോൾ
യയാമാംനോക്കുമാണയാ
ഹസ്തേനസ്രസ്തശൂപ്പേണ
കൃതമാകാശചേരിതം."

പുരുഷാൎത്ഥത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുമ്പോൾപ്പോലും വികടകവി അലസനായിരിക്കുന്നില്ല. അതിഗഹനമായ ഈ വിഷയത്തെ തോലകവി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക:

"ആനന്ദ്രാണാംഭോജനംതത്രധൎമ്മഃ
സേവാരാജ്ഞാമൎത്ഥഹേതുൎന്നരാണാം
വേശ്യാസ്ത്രീഷുപ്രീതിരേവാത്രകാമഃ
ഭൂയസ്താസാംവഞ്ചനംമോക്ഷഹേതുഃ"

ഇങ്ങിനെ നാനാമുഖങ്ങളായ വിഷയങ്ങളിലെല്ലാം വികടകവി നിർഭയം പ്രവേശിക്കുകയും തന്റെ അഭിപ്രായത്തെ ഒളിച്ചുവെക്കാതെ പറയുകയും ചെയ്യും. അയാൾക്ക് യാതൊരാളോടും മാത്സര്യമില്ല; യാതൊരാളേയും അയാൾ ശത്രുവായി പരിഗണിക്കുന്നതുമില്ല. അവനവൻ സന്തോഷപൂർണ്ണമായ മനസ്സോടെ ജീവിപ്പാനും അങ്ങിനെ ജീവിപ്പാനുള്ള മാർഗ്ഗം മററുള്ളവർക്ക് കഴിയുന്നത്ര ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുപ്പാനും അയാൾ നിരന്തരം പ്രയത്നിക്കുന്നു. 'മൌഢ്യം' അയാളെ ഒരിക്കലും തീണ്ടുന്നില്ല. ലോകം മുഴുവൻ ഒരു 'വെറും നേരമ്പോക്കായി' പരിഗണിപ്പാൻ അയാൾക്ക് ശക്തിയുണ്ട്. വേണ്ടാവൃത്തികളൊന്നും അയാൾക്കില്ല. വേണ്ടാത്തതിനെപ്പററിയാലോചിച്ച് അയാൾ ക്ലേശിക്കുന്നുമില്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ, യാതൊരാളും സൂക്ഷ്മമായി അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഭാവിലോകത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച് അയാൾ കുറച്ചുപോലും പരിഭ്രമിക്കുന്നില്ല. ഇഹലോകജീവിതം സുഖകരവും ഗുണപ്രദവുമായാൽ, ഭാവിലോകമുണ്ടെങ്കിൽ അതും സുഖസമ്പൂർണ്ണമായിരിക്കുമെന്നാണ് അയാളുടെ ഉറച്ച വിശ്വാസം. ഇത്രയും ഉറച്ച നില മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ മററാർക്കുംതന്നെ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല അങ്ങിനെയുള്ള വികടകവിയെ ആരാണ് ആദരിക്കാതിരിക്കുക?

പഴയന്നൂർ രാമപിഷാരടി.

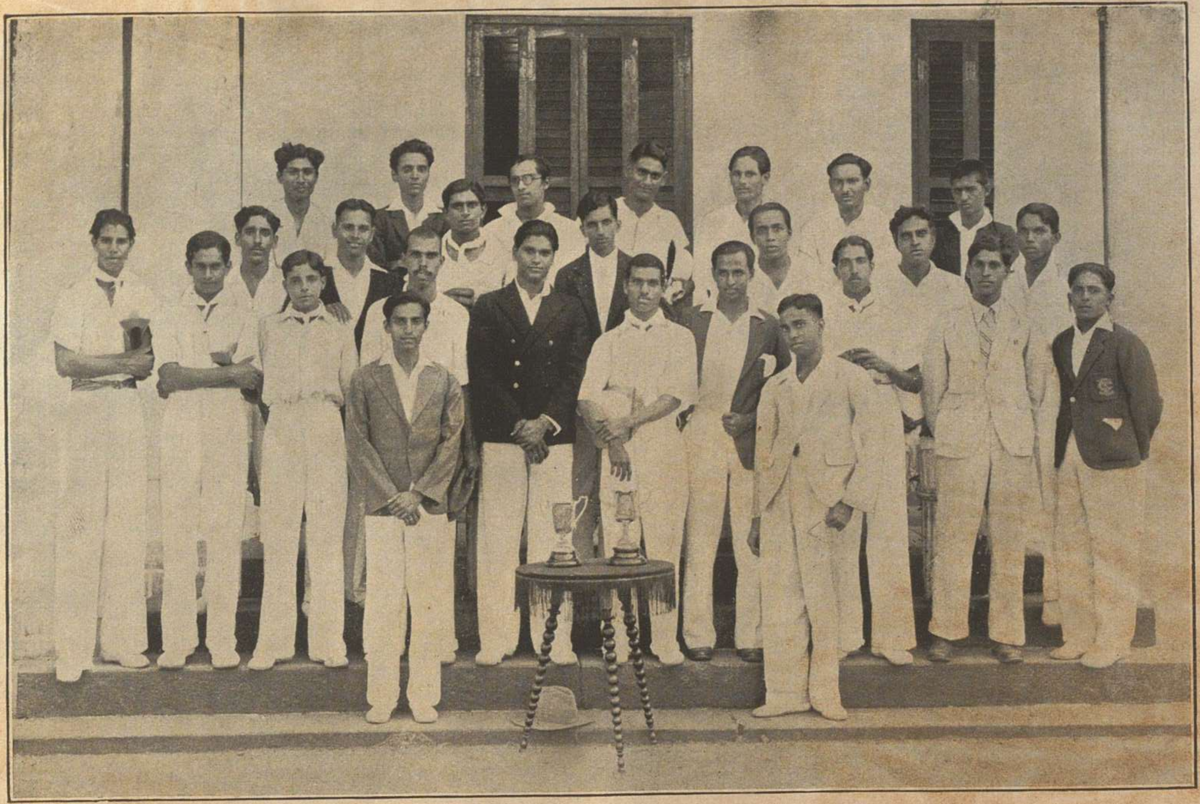

Winners and Runners up in the Kerala Cricket Tournament, Ernakulam (1935)

[illegible]

[illegible]

[illegible] കീടസദൃശനായി ജീവിച്ചിരുന്ന ഹിരണ്യകശിപുവിന്റെ മുമ്പിൽ [illegible] ആ [illegible]മൂർത്തിയും, പ്രഭാതം മുതൽ സന്ധ്യ[illegible] നട്ടെല്ലു പൊട്ടിച്ചിട്ടും ഉപജീവനത്തിനു വഴി കാണാതെ പരവശരാ[illegible] കഴിയുന്ന പാവങ്ങളുടെ [illegible] സമഷ്ടിവാദസി[illegible]കളായിരുന്നു.

[illegible] ഒന്നിച്ചുള്ള പേരാണ് സമഷ്ടിയെന്നത്. [illegible] വ്യഷ്ടി, [illegible] ഒരോ മനുഷ്യക്കുട്ടിയും വ്യഷ്ടിയാണ്. വ്യഷ്ടിയില്ലെങ്കിൽ സമഷ്ടിക്ക് സ്ഥാനമെവിടെ? ലോകംതന്നെ പരമാണുക്കളുടെ [illegible]. നമ്മുടെ ദേഹങ്ങളിലും [illegible] 'വിരാട്ട്' (ബ്രഹ്മാണ്ഡം) എന്ന് പറയുന്നത്. ഈ വിരാട്ടാണ് [illegible] ഈശ്വരൻ.

ഇതിനാൽ ലോകത്തിലോരോ മനുഷ്യനും ഈശ്വരാംശമായ സമുദായത്തിന്റെ അംശമാണ്. [illegible]കളടങ്ങിയ സമുദായത്തിൽ ഓരോ [illegible] പ്രവൃത്തിക്കുകയെന്നാൽ ഈശ്വരനെ (വി[illegible]) [illegible]. സമഷ്ടിക്ക (ഈശ്വരനുവേണ്ടി) വ്യ[illegible] സ്വാതന്ത്ര്യവും [illegible] ഒരു വലിയ ത്യാഗമല്ല; [illegible]. ഈ [illegible] പാശ്ചാത്യ[illegible]. വ്യഷ്ടിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും [illegible]

Winners and Runners up in the Kerala Cricket Tournament, Ernakulam (1935)

അവരെന്തിന്നവതരിച്ചു?

മതവും സമഷ്ടിവാദവും

ലോകത്തിൽ അക്രമത്തിന്റെ തലയറുത്ത് സൌഖ്യമുണ്ടാക്കുവാനായി—ദുഷ്ടവിപാടനത്തിന്നും ആർത്തത്രാണനത്തിന്നുമായി—മഹാപുരുഷന്മാർ യുഗംതോറും അവതരിക്കാറുണ്ട്. അവർ ഈശ്വരാംശങ്ങളാണ്. വ്യക്തിത്വം മൂർദ്ധന്യംപ്രാപിച്ച കാലം—അക്രമത്തിന്നു തല പത്തുള്ള കാലം—പ്രേമസ്വരൂപനായ ദൈവം തിരുവവതാരംചെയ്യും. ബ്രഹ്മാണ്ഡകടാഹത്തിലെ പരമാണുവായ മനുഷ്യൻ വ്യഷ്ടിത്വത്തിൽ നിരതനായും സമഷ്ടിത്വത്തിൽ അവിശ്വാസിയായും വരുമ്പോളാണ് സമഷ്ടിവാദസ്ഥാപനത്തിന്നായി പ്രേമസ്വരൂപൻ തിരുവവതാരം ചേയ്യേണ്ടിവരുന്നത്.

കുപ്രഭുത്വത്തിൽ തലചായ്ച്ചുറങ്ങിയ ഒരു 'കാഫർ' ചെരിപ്പു തുന്നിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മുഹമ്മദ്നബിയെ കണ്ടതും സ്വേച്ഛാപ്രഭുത്വത്തിൽ മയങ്ങി ലോകമെന്താണെന്നറിയാതെ കീടസദൃശനായി ജീവിച്ചിരുന്ന ഹിരണ്യകശിപുവിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനായ ആ കരുണാമൂർത്തിയും, പ്രഭാതം മുതൽ സായാഹ്നംവരെ നട്ടെല്ലു പൊട്ടിച്ചിട്ടും ഉപജീവനത്തിന്നു വഴി കാണാതെ പരവശരായി കിടന്നിരുന്ന പാവങ്ങളുടെ ബന്ധുവായ ബുദ്ധഭഗവാനും സമഷ്ടിവാദസിദ്ധാന്തികളായിരുന്നു.

അനേകമാളുകൾക്കു ആകെ ഒന്നിച്ചുള്ള പേരാണ് സമഷ്ടിയെന്നത്. ഓരോരുത്തനും വ്യഷ്ടി, സമുദായാരാമത്തിലെ ഒരോ മനുഷ്യച്ചെടിയും വ്യഷ്ടിയാണ്. വ്യഷ്ടിയില്ലെങ്കിൽ സമഷ്ടിക്കു സ്ഥാനമെവിടെ? ലോകംതന്നെ പരമാണുക്കളുടെ സംഘടനയിലല്ലെ നിലനിൽക്കുന്നത്. നമ്മുടെ വേദങ്ങളിലും ഉപനിഷത്തുകളിലും ഇതിനെയാണ് 'വിരാട്ട്' (ബ്രഹ്മാണ്ഡം) എന്ന് പറയുന്നത്. ഈ വിരാട്ടാണ് ദൈവം അല്ലെങ്കിൽ ഈശ്വരൻ.

ഇങ്ങിനെ ലോകത്തിലോരോ മനുഷ്യനും ഈശ്വരാംശമായ സമുദായത്തിന്റെ അംശമാണ്. അനവധി വ്യക്തികളടങ്ങിയ സമുദായത്തിൽ ഓരോ വ്യക്തിയും സ്വേച്ഛാനുസൃതം വല്ലതും പ്രവൃത്തിക്കുകയെന്നാൽ ഈശ്വരനേ (സമഷ്ടിയെ) കരണ്ടുതിന്നുകയെന്നാണർത്ഥം. സമഷ്ടിക്കു (ഈശ്വരന്നുവേണ്ടി) വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യവും സുഖവും ത്യജിക്കുന്നത് ഒരു വലിയ ത്യാഗമല്ല; പിന്നേയോ? വെറും കർത്തവ്യം. ഈ സിദ്ധാന്തം പാശ്ചാത്യാന്തരിക്ഷത്തിൽ മുഖരിതമായിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണ്. വ്യഷ്ടിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും സുഖവും സമുദായത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നും പുരോഗമനത്തിന്നും വേണ്ടി ഉപേക്ഷിക്കുകയെന്നുള്ള തത്വ

ത്തേയാണ് 'സോഷ്യലിസം' എന്നു പറയുന്നത്. ഇതിന്നെതിരായി വ്യക്തിത്വത്തിന്നു പ്രഭുത്വം കൊടുക്കേണമെന്ന സിദ്ധാന്തത്തിന്നു ആംഗ്ലഭാഷയിൽ Individualism എന്നു പറയുന്നു.

സമുദായത്തിൻെറ കീഴിൽ, ഓരോ വ്യക്തിയും നിയമത്തിൻെറയും ജ്ഞാനത്തിൻെറയും ഉള്ളഴിഞ്ഞ പ്രേരണമൂലം, വളരേക്കാലം ദാസ്യവൃത്തി ചെയ്തുവന്നു. സ്വേച്ഛാപ്രഭുത്വഭരണം ലോകത്തിൻെറ ഇതരദേശങ്ങളിൽ മൂർദ്ധന്യം പ്രാപിച്ചിരുന്നപ്പോൾ, ഭാരതത്തിൽ സമഷ്ടി സ്വാതന്ത്ര്യം പരമകാഷ്ഠ പ്രാപിച്ചിരുന്നു.

പ്രാചീനഭാരതത്തിൽ കൊട്ടാരാധിപൻെറ മുററത്ത് വൈക്കോലും വെററപ്പുരാധിപൻെറ മുററത്ത് പണപ്പെട്ടിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തിൻെറ സാമ്പത്തികനയത്തെ ബാധിക്കുന്ന ഭൂമി, ധനം, തൊഴിൽ എന്നീ മൂന്നു സംഗതികളും അന്ന് വ്യക്തിയുടെ ആധീനത്തിലായിരുന്നില്ല. സമഷ്ടിയുടെ സൌഖ്യം ആദർശമായി പ്രവൃത്തിച്ചിരുന്ന അന്ന്, ഭൂമി സമുദായത്തിൻെറ പൊതുസ്വത്തായിരുന്നു. അതിൽ കൃഷിചെയ്യുകയും ഉൽപാദനം സമുദായശുശ്രൂഷണത്തിന്നുപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. ഭരണകൂടങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും സംഹരിക്കുകയും ചെയ്യുവാനുള്ള അധികാരം സമുദായത്തിൻെറതായിരുന്നു. വിശപ്പ് അന്നു രാഷ്ട്രീയകുററമായിരുന്നു. "അരചൻെറ സിംഹാസനം അശക്തൻെറ കണ്ണുനീരിൽ ഒഴുകിപ്പോകുമെന്ന്" അന്നു സമുദായാധിപന്നു നല്ലപോലെ അറിയാമായിരുന്നു. ലോകത്തുള്ള പണം, അധികാരം, യശസ്സ് എന്നീ മൂന്നു സംഗതികളും ഒരു വ്യക്തിക്കു ആവശ്യമില്ലെന്ന തത്വം പ്രവാചകന്മാർ എല്ലാവരും സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരിപൂർണ്ണജ്ഞാനത്തിൽനിന്നുണ്ടായ യശസ്സുണ്ടായിരുന്നതിനാലായിരുന്നു നെബി ധനം കൈവെടിഞ്ഞത്. ശക്തവാൻ ആയിരുന്ന കൃഷ്ണന്നു ധനത്തിൽ വലിയ മതിപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല. എത്രയോ കോടി പവൻ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നാൽ ഒരു നൊടിയിൽ സാധിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ക്രിസ്തു ആശാരിപ്പണി ചെയ്യുവാനുള്ള കാരണവും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു.

വ്യക്തിയുടെ അധികാരപ്രമത്തതയാകുന്ന കൂരിരുട്ടിൽ പാവങ്ങൾ അന്ധരായി ജീവിക്കുകയാണ്—തെററി—ജീവിച്ചു മരിക്കയാണ്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഓരോ വ്യക്തിയുടെ സ്വേച്ഛാധികാരപ്രമത്തതയ്ക്ക് കോടാലിവെപ്പാൻ ഭാരതക്ഷേത്രത്തിൽ — ജ്ഞാനക്ഷേത്രത്തിൽ — തിരുവവതാരംചെയ്ത പ്രവാചകന്മാരുടെ പിൻഗാമികൾ വ്യക്തിത്വത്തിൻെറ നിറം കയററി പാവങ്ങളുടെ ജീവിതസൌകര്യത്തിന്നു വിഘാതംവരുത്തുന്നത് മനുഷ്യത്വത്തിൻെറ പേരിൽ ചെയ്യുന്ന ഒരക്രമമല്ലെ?

സമുദായത്തിന്റെ അഭ്യുന്നതിക്കുവേണ്ടി അർപ്പിക്കുന്ന ഓരോ ത്യാഗമാകുന്ന പൂവും സ്നേഹസ്വരൂപനായ ദൈവത്തിന്റെ തിരുപാദങ്ങളിൽ ചെന്നു വീഴുന്നതാണ്. ഇററലിയിലെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രവാചകനായ മെസ്സിനി ഈ പരമാർത്ഥത്തെ ആശ്രയിച്ചായിരുന്നു ജീവിച്ചിരുന്നത്.

സമഷ്ടിക്കുവേണ്ടി മരിക്കുകയെന്നാൽ ആദർശത്തിന്നുവേണ്ടി ജീവിക്കുകയെന്നാണർത്ഥം. ഈ സ്പൃഹണീയമായ ആദർശത്തെ മുൻനിർത്തി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുടെ മാർഗ്ഗം കല്ലും മുള്ളും നിറഞ്ഞതാണെന്നുള്ളത് ശരിതന്നെ. ആദർശത്തിന്നുവേണ്ടി മരിച്ച യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ അഭിലാഷം, മരണംകൊണ്ടാണ് പൂർത്തിയായത്. ഇങ്ങിനെ ലോകചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകൾ മറിച്ചുനോക്കിയാൽ വേദനയനുഭവിക്കാതെയോ, കണ്ണുനീർ വാർക്കാതെയോ, ഒരൊററ മനുഷ്യനെങ്കിലും വിജയിയായിട്ടില്ലെന്നു മനസ്സിലാകും.

"ലോകാഃ സമസ്താ സുഖിനൊ ഭവന്തു"

ടി. സി. യൻ. നമ്പ്യാര്.

Our Exchanges

1. The Kumbakonam College Magazine, Kumbakonam.
2. The Rajahmundry Arts College Magazine, Rajahmundry.
3. The Ceded Districts College Magazine, Anantapur.
4. The Government Victoria College Magazine, Palghat,
5. The Mangalore Government College Miscellany, Mangalore.
6. The Maharaja's College Magazine, Ernakulam.
7. The St. Thomas College Magazine, Trichur.
8. The Zamorin's College Magazine, Calicut.
9. The Malabar Christian College Magazine, Calicut.
10. Annamalai Nagar Miscellany, Annamalai Nagar.